CAMERA CREATURILOR

Această carte este a mea:

_____

Pentru Beatrice –

Dragostea mea pentru tine va trái veșnic...

Tu însá nu!

* O serie de evenimente nefericite *

A doua carte

CAMERA CREATURILOR

de

LEMONY SNICKET

Ilustrații:

Brett Helquist

Traducere:

Andreea Țolea

EGMONT

„Copiii descopera bucuria lecturii"

CAPITOLUL I

Porțiunea de drum care duce afară din oraș, trecând de Portul Pâclei și intrând în orașul Tedia, este poate cea mai neplăcută din lume. Se numește Ulița Urâtă și traversează câmpuri de o culoare gri-bolnăvicioasă, pe care o mână de copaci sfrijiți fac mere atât de acre, încât te poți îmbolnăvi doar uitându-te la ele. Ulița Urâtă trece peste Râul Mohorât – un râuleț mai mult noroi decât apă, cu niște pești prăpădiți peste poate – și înconjoară o fabrică de prelucrat hreanul, așa că întreaga zonă are un iz amărui și iute.

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar povestea noastră începe cu cei trei orfani Baudelaire călătorind pe acest

drum groaznic, iar din clipa asta lucrurile devin şi mai neplăcute. Dintre toți oamenii din lume cu vieți nefericite – şi sunt sigur că ştii că sunt destui – tinerii Baudelaire sunt crema, un cuvânt care aici înseamnă că „li s-au întâmplat lucruri mai rele decât oricui, probabil". Necazurile lor au început cu un incendiu enorm care le-a distrus casa şi le-a ucis ambii părinți, destul ca să-ți amărască o viață întreagă, dar în cazul acestor copii, numai un început îndoliat. După incendiu, frații au fost trimişi să locuiască împreună cu o rudă îndepărtată, Contele Olaf, un om groaznic şi lacom. Părinții Baudelaire au lăsat în urmă o avere imensă, care urma să revină copiilor când Violet ajungea la vârsta majoratului. Contele Olaf era însă atât de obsedat să pună mâna pe bani, încât a pus la cale un plan diavolesc care-mi produce coşmaruri până şi în ziua de astăzi. Planul a fost descoperit în ultima clipă, dar Olaf a reuşit să scape şi a jurat să pună mâna pe averea Baudelaire, cândva în viitor. Violet,

Klaus şi Sunny încă au coşmaruri din cauza ochilor strălucitori ai Contelui Olaf şi a sprâncenei lui continue, dar cel mai mult din cauza ochiului tatuat pe gleznă. Ochiul parcă îi urmărea pe orfanii Baudelaire oriunde mergeau.

Aşadar, trebuie să-ţi spun că, dacă ai deschis această carte, sperând să afli că tinerii vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, ai putea foarte bine să o închizi la loc şi să citeşti altceva. Pentru că Violet, Klaus şi Sunny, stând înghesuiţi într-o maşină mică şi uitându-se pe fereastră la Uliţa Urâtă, se îndreptau spre şi mai multă nefericire şi spre noi necazuri. Râul Mohorât şi fabrica de prelucrare a hreanului erau doar primele dintr-un şir de episoade tragice şi neplăcute, care mă fac să-mi încrunt sprâncenele şi să plâng, de fiecare dată când mă gândesc la ei.

Maşina era condusă de domnul Poe, un prieten de familie care lucra la o bancă şi care avea dese accese de tuse. Era însărcinat cu păstrarea averii orfanilor, aşa că el fusese

cel care hotărâse ca orfanii să fie daţi în grija unei rude îndepărtate de la ţară, după neplăcerile create de Contele Olaf.

– Îmi pare rău că nu staţi comod, spuse domnul Poe, tuşind într-o batistă albă, dar în maşina asta nouă nu încap prea multe persoane. N-am putut nici măcar să vă pun valizele. O să vin să vi le aduc cam peste o săptămână.

– Mulţumim, spuse Violet, care, deşi avea numai paisprezece ani, era cea mai mare dintre fraţii Baudelaire.

Oricine o cunoştea bine pe Violet îşi dădea seama că nu prea era atentă la ce spunea domnul Poe, pentru că părul ei era legat cu o panglică, ca să nu-i cadă în ochi. Violet avea stofă de inventator şi, când se gândea la invenţii, îi plăcea să-şi ţină părul legat astfel. O ajuta să se gândească mai bine la roţi, fire şi frânghii, elemente implicate în cele mai multe dintre creaţiile sale.

– După ce aţi trăit atâta vreme la oraş, continuă domnul Poe, cred c-o să vă placă viaţa la ţară. O, aici trebuie

să virăm. Aproape am ajuns.

– Bine, spuse încet Klaus.

La fel ca mulți dintre cei care călătoresc cu mașina, Klaus era foarte plictisit și trist că nu avea o carte cu el. Lui Klaus îi plăcea să citească și, la aproape doisprezece ani, citise mai multe cărți decât mulți oameni în întreaga lor viață. Câteodată citea până noaptea târziu, iar dimineața îl găseai cufundat în somn, cu cartea în mână și cu ochelarii pe nas.

– Cred că o să vă placă doctorul Montgomery, spuse domnul Poe. A călătorit foarte mult și are o mulțime de întâmplări de povestit. Am auzit că locuința lui este plină de lucruri aduse din călătorii.

– Bax! strigă Sunny.

Sunny, cea mai mică dintre orfanii Baudelaire, intervenea adesea așa, la fel ca toți copiii mici. De fapt, în afară de mușcatul lucrurilor cu dinții ei ascuțiți, vorbirea monosilabică era o altă modalitate în care Sunny își petre-

cea timpul. Adesea, era greu să-ți dai seama ce vroia să spună. În acel moment, probabil că ar fi vrut să spună ceva de genul „Întâlnirea cu noua noastră rudă mă neliniștește". De fapt, toți cei trei frați erau îngrijorați.

– De fapt, ce fel de rudă ne este doctorul Montgomery? întrebă Klaus.

– Doctorul Montgomery este... Stai să mă gândesc... Fratele soției verișorului tatălui vostru. Cred că asta e. Este om de știință și primește o mulțime de bani de la guvern.

Fiind bancher, domnul Poe era întotdeauna interesat de bani.

– Și cum o să-i spunem? continuă Klaus cu întrebările.

– Îi veți spune doctorul Montgomery, răspunse domnul Poe, nu va fi de acord să-i spuneți Montgomery. Apropo, și numele, și prenumele lui sunt Montgomery, așa că nu prea contează.

– Numele lui este Montgomery Montgomery? întrebă

Klaus, zâmbind.

– Da, și sunt sigur că este foarte susceptibil în această privință, așa că să nu-l ridiculizați, spuse domnul Poe, tușind din nou în batistă. „Să ridiculizezi“ înseamnă „să râzi de cineva“.

Klaus oftă.

– Știu ce înseamnă „să ridiculizezi pe cineva“, spuse el.

Nu mai spuse că știa și că nu era frumos să râdă de numele cuiva. Oamenii credeau că, dacă erau nefericiți, orfanii își pierduseră automat și inteligența.

Violet oftă și ea și își scoase panglica din păr. Încercase să inventeze ceva care să oprească mirosul de la fabrica de hrean să mute din loc nasurile oamenilor, dar era prea neliniștită de întâlnirea cu doctorul Montgomery ca să se poată concentra.

– Știți ce fel de om de știință este? îl întrebă ea pe domnul Poe.

Se gândea că doctorul Montgomery ar putea avea un

laborator care să-i folosească şi ei în vreun fel.

– Din păcate, nu, recunoscu domnul Poe. Am fost foarte ocupat cu aranjamentele pentru voi şi n-am avut timp de discuţii. Iată şi aleea. Am ajuns.

Domnul Poe îşi îndreptă maşina pe o alee pietruită, către o casă enormă din piatră. Casa avea o uşă pătrată din lemn închis la culoare, cu câteva coloane care străjuiau veranda. De fiecare parte a uşii se găseau felinare aprinse, chiar dacă era dimineaţă. Deasupra uşii de la intrare se aflau rânduri şi rânduri de ferestre pătrate, cele mai multe dintre ele fiind deschise, ca să intre aer. Dar în faţa casei văzură ceva într-adevăr neobişnuit: o peluză mare şi bine întreţinută, pe care erau împrăştiaţi arbuşti lungi şi subţiri cu forme uimitoare. Până când se opri maşina domnului Poe, cei trei copii Baudelaire observară că arbuştii fuseseră tăiaţi în formă de şerpi. Fiecare avea o anume formă de şarpe: lungi, scurţi, cu limba scoasă sau cu gura deschisă, dând la iveală nişte dinţi înfricoşători şi verzi. Erau

aproape înfiorători, iar Violet, Klaus şi Sunny ezitară puțin să treacă pe lângă ei, în drum spre casă.

Domnul Poe, care mergea înainte, nu părea să fi remarcat acest fapt, probabil din cauza faptului că era ocupat cu instruirea copiilor despre modul în care trebuiau să se poarte.

– Tu, Klaus, să nu pui prea multe întrebări dintr-o dată. Violet, ce s-a întâmplat cu panglica ta? Arătai foarte bine cu părul prins. Și vă rog să fiți atenți să nu-l muște Sunny pe doctorul Montgomery. N-o să facă impresie bună.

Domnul Poe ajunse în fața uşii şi sună la una dintre cele mai zgomotoase sonerii pe care o auziseră până atunci copiii. După câteva minute de liniște, se auziră paşi apropiindu-se, iar Violet, Klaus şi Sunny se uitară unul la celălalt. Nu aveau de unde să știe că aveau să dea de şi mai multe necazuri, şi totuşi, erau neliniştiți. *O fi doctorul Montgomery o persoană drăguță?* se întrebau ei. *O fi la fel ca Olaf? Ori chiar mai rău?*

Uşa scărțâia, pe măsură ce se deschidea încet, iar orfanii Baudelaire îşi ținură respirația, în timp ce îşi mijeau ochii spre holul întunecat. Văzură un covor roşu-închis pe podea, o lustră din sticlă pictată, atârnată de tavan, şi pe perete un tablou imens, întruchipând doi şerpi încolăciți. Dar unde era doctorul Montgomery?

– Bună ziua! strigă domnul Poe.

– Bună, bună, bună! răsună o voce puternică, iar din spatele uşii apăru un bărbat scund şi grăsuț, cu o față rotundă şi roşie. Eu sunt unchiul vostru, Monty, şi ați ajuns la fix! Tocmai am terminat o prăjitură cu cremă de nucă de cocos!

CAPITOLUL II

– Lui Sunny nu-i place *deloc* nuca de cocos? întrebă unchiul Monty.

El, domnul Poe și orfanii Baudelaire stăteau în jurul unei mese de culoare verde-deschis, fiecare având în față câte o prăjitură făcută de unchiul Monty.

Atmosfera din bucătărie era plăcută, iar prăjitura caldă și excelentă: însiropată, cu multă cremă și pudrată din belșug cu nucă de cocos. Violet, Klaus și unchiul Monty aproape că-și terminaseră porțiile, dar domnul Poe și Sunny luaseră numai câte o înghițitură mică.

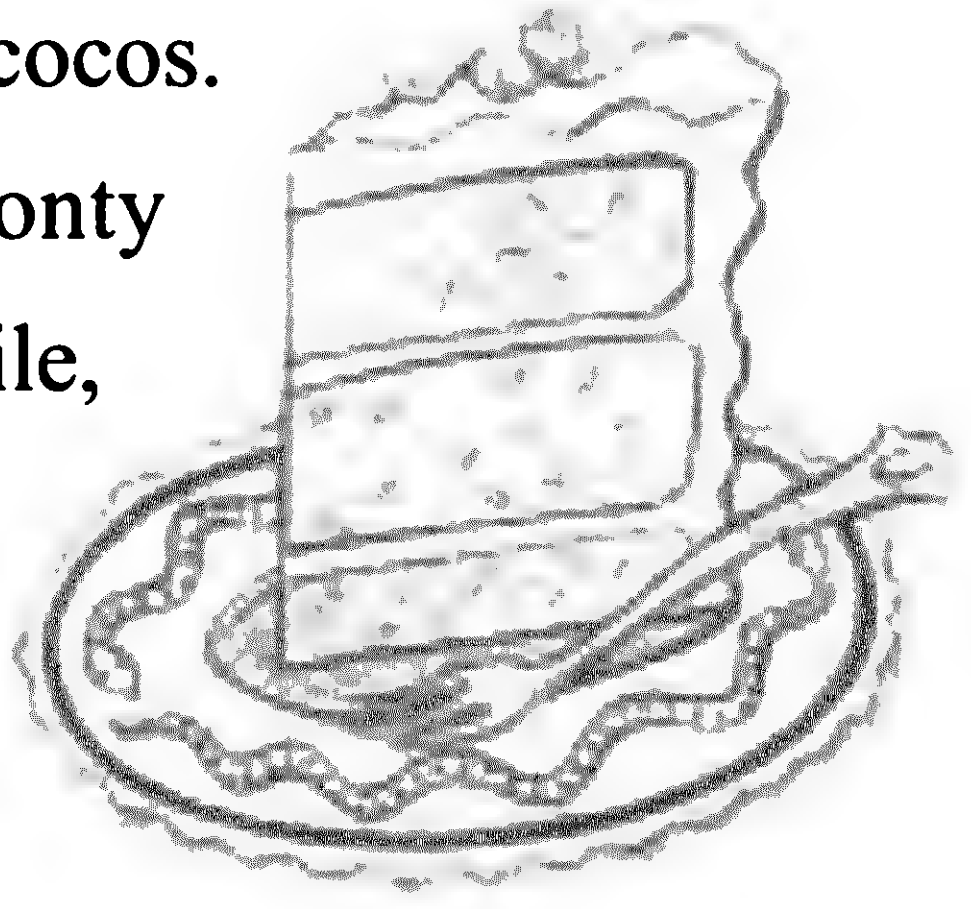

– Drept să-ți spun, lui Sunny nu-i place să mănânce lucruri moi. Preferă mâncarea foarte tare.

– Ce neobișnuit pentru un copilaș, se miră unchiul Monty, dar nu atât de neobișnuit pentru multe specii de șerpi. Mestecătorul Barbar. de pildă, trebuie să aibă ceva în gură tot timpul. Dacă nu, își mănâncă propria gură. Este foarte greu să-i ții în captivitate. Poate că lui Sunny i-ar face plăcere un morcov crud? Este destul de tare.

– Da, un morcov crud este perfect, domnule doctor Montgomery, răspunse Klaus.

Noul tutore legal al copiilor se ridică și se îndreptă către frigider, dar apoi se întoarse și flutură un deget către Klaus.

– Să nu mai aud că-mi spuneți domnule doctor Montgomery, spuse el. Este prea complicat pentru mine. Spuneți-mi unchiul Monty! Nici măcar prietenii mei, herpetologii, nu-mi spun doctorul Montgomery.

– Ce înseamnă „herpetolog“? întrebă Violet.

– Dar cum să vă spunem? întrebă Klaus.

– Copii, copii, spuse domnul Poe consternat. Nu atât de multe întrebări.

Unchiul Monty le zâmbi copiilor.

– E în regulă, spuse el. Întrebările arată o minte iscoditoare. Cuvântul „iscoditor“ înseamnă...

– Știm ce înseamnă, răspunse Klaus: „care pune o mulțime de întrebări“.

– Ei bine, dacă știi ce înseamnă asta, continuă unchiul Monty, dându-i lui Sunny un morcov mare, atunci trebuie să știți ce este și herpetologia.

– Studiază ceva, spuse Klaus. Terminația „*-logie*“ înseamnă că studiază ceva.

– Șerpi! strigă unchiul Monty. Șerpi, șerpi, șerpi! Asta studiez eu! Iubesc șerpii, toate felurile de șerpi! Înconjor lumea, căutând diferite specii ca să le studiez în laboratorul meu! Nu-i așa că-i interesant?

– Este interesant, spuse Violet. *Foarte* interesant. Dar

nu este şi periculos?

– Nu şi dacă îi cunoşti, răspunse unchiul Monty. Domnule Poe, dorești și dumneata un morcov crud? De-abia te-ai atins de prăjitură.

Domnul Poe se înroşi la față şi tuşi un timp în batistă, înainte de a-i răspunde:

– Nu, mulțumesc, domnule doctor Montgomery.

Unchiul Monty le făcu cu ochiul copiilor.

– Dacă vrei poți să-mi spui şi dumneata unchiul Monty, domnule Poe.

– Mulțumesc, unchiule Monty, spuse domnul Poe înțepat. Acum, am o întrebare, dacă nu te superi. Ai spus că faci călătorii în jurul lumii. Ai pe cineva care să vină şi să aibă grijă de copii, cât timp călătoreşti ca să aduni creaturi?

– Suntem destul de mari ca să ne purtăm singuri de grijă, spuse repede Violet, dar în sinea ei nu era prea sigură.

Obiectul de studiu al unchiului Monty părea interesant, dar nu era prea sigură că dorea să stea cu frații ei într-o

casă plină cu şerpi.

– Nici nu vreau să aud, replică unchiul Monty. Toți trei o să mergeți cu mine! În zece zile plecăm în Peru, iar voi, copii, veți merge cu mine în junglă!

– Adevărat? întrebă Klaus, cu ochii strălucindu-i de bucurie, de după ochelari. Chiar ne iei cu tine în Peru?

– M-aş bucura să mă ajutați, răspunse unchiul Monty, întinzându-se ca să ia o bucată din prăjitura lui Sunny. Gustav, cel mai bun asistent al meu, şi-a dat demisia nu mai departe de ieri. Am angajat un bărbat, pe nume Stephano, să-i țină locul, dar nu va ajunge decât peste o săptămână sau cam aşa ceva, iar eu sunt mult în urmă cu pregătirile pentru expediție. Cineva trebuie să se asigure că toate cursele pentru şerpi funcționează, ca să nu rănim nici o creatură. Cineva trebuie să studieze relieful din Peru ca să putem călători prin junglă fără nici o problemă. Iar cineva trebuie să taie o bucată enormă de frânghie în bucăți mai mici pe care să le putem folosi.

– Pe mine mă interesează mecanica, spuse Violet, lingându-şi furculiţa, aşa că aş fi bucuroasă să învăţ despre cursele pentru şerpi.

– Eu consider fascinante ghidurile de călătorie, spuse şi Klaus, ştergându-se la gură cu un şervеţel, aşa că mi-ar plăcea să citesc despre relieful din Peru.

– Eopip! ţipă Sunny, muşcând din morcov.

Probabil că spusese ceva ce ar fi putut semăna cu „Aş fi încântată să sfâşii o frânghie lungă în bucăţele mai mici!“

– Minunat! strigă unchiul Monty. Mă bucur că sunteţi aşa de entuziasmaţi. O să-mi fie mai uşor să mă descurc fără Gustav. A fost foarte ciudat că a plecat aşa, pe nepusă masă. Am avut mare ghinion să-l pierd în felul ăsta, tocmai acum.

Deşi, dacă unchiul Monty ar fi ştiut ce ghinion urma să se abată asupra lui, n-ar fi pierdut timpul cu gândul la Gustav. Mi-aş dori – şi sunt sigur că şi tu – să pot da timpul înapoi şi să-l avertizez, dar nu se poate, din păcate.

Unchiul Monty clătina din cap şi zâmbea, alungând gândurile negre.

– Ei bine, ar trebui să începem! hotărî el. Nu contează decât prezentul, asta-i vorba mea. Conduceţi-l pe domnul Poe la maşină, iar apoi o să vă arăt Camera Creaturilor.

Cei trei copii Baudelaire, care fuseseră atât de neliniştiţi pe când mergeau pentru prima oară printre arbuştii în formă de şerpi, se mai calmaseră şi îl conduseră liniştiţi pe domnul Poe la maşină.

– Copii, spuse domnul Poe, tuşind în batistă, o să mă întorc cam peste o săptămână cu bagajele voastre. Cu ocazia asta, o să mă şi asigur că totul este în regulă. S-ar putea ca doctorul Montgomery să vă fi intimidat puţin, dar sunt sigur că în timp vă veţi obişnui cu el...

– Nu ne-a intimidat deloc, îl întrerupse Klaus. Pare un om cu care te poţi înţelege foarte uşor.

– Abia aştept să văd Camera Creaturilor, spuse nerăbdătoare Violet.

– Pabu! spuse și Sunny, care probabil ar fi vrut să spună „La revedere, domnule Poe. Mulțumim că ne-ați adus!“

– Bine, la revedere, spuse domnul Poe. Țineți minte, drumul este scurt până în oraș, așa că vă rog să luați legătura cu mine sau cu oricine altcineva de la Mulctuary Money Mangement, dacă aveți vreo problemă. Ne vedem în curând.

Flutură puțin batista în semn de la revedere, se urcă în mașina lui mică și se îndreptă pe aleea pietruită înapoi către Ulița Urâtă.

Violet, Klaus și Sunny îi făcură cu mâna, sperând că domnul Poe își va aminti să ridice geamurile mașinii, astfel încât mirosul înțepător de hrean să nu devină de nesuportat.

– *Bambini!* strigă unchiul Monty din pragul ușii de la intrare. Haideți, *bambini!*

Orfanii Baudelaire alergară către noul lor tutore, printre figurinele de verdeață.

– *Violet*, unchiule Monty, spuse Violet. Pe mine mă cheamă Violet, fratele meu se numeşte Klaus, iar Sunny este sora noastră mai mică. Pe nici unul dintre noi nu-l cheamă *Bambini.*

– „Bambini“ înseamnă „copii“ în italiană, le explică unchiul Monty. Am fost tentat să folosesc limba italiană. Sunt atât de bucuros că sunteți aici cu mine, încât să ziceți mersi că nu v-am vorbit în păsărească.

– N-ai copii? întrebă Violet.

– Din păcate, nu, răspunse unchiul Monty. Am vrut întotdeauna să-mi găsesc o nevastă şi să-mi întemeiez o familie, dar n-am găsit timp. Vreți să vă arăt Camera Creaturilor?

– Da, te rugăm, spuse Klaus.

Unchiul Monty îi conduse pe lângă tabloul din holul de la intrare într-o cameră largă, cu o scară mare şi un tavan foarte, foarte înalt.

– Camerele voastre sunt sus, spuse unchiul Monty,

arătând înspre scări. Fiecare vă puteți alege ce cameră vreți și puteți muta mobila după cum doriți. Am înțeles că domnul Poe o să vă aducă bagajele mai târziu, cu mașinuța aia a lui, așa că vă rog să faceți o listă cu toate lucrurile de care aveți nevoie și mergem mâine în oraș la cumpărături, ca să nu fiți nevoiți să purtați aceeași lenjerie în următoarele câteva zile.

– Chiar vom avea fiecare camera lui? întrebă Violet.

– Bineînțeles, răspunse unchiul Monty. Doar nu credeți că o să vă înghesui pe toți într-o singură cameră, când am ditamai căsoiul, nu-i așa? Ce fel de om ar face asta?

– Contele Olaf așa a făcut, spuse Klaus.

– O, așa este, mi-a povestit domnul Poe, replică unchiul Monty, strâmbându-se ca și cum ar fi gustat ceva oribil. Contele Olaf pare să fie o persoană îngrozitoare. Sper ca într-o zi să moară sfâșiat de animalele sălbatice. Ați fi mulțumiți? Ei bine, am ajuns la Camera Creaturilor.

Unchiul Monty se opri în dreptul unei uși înalte de

lemn, cu un mâner mare exact la mijloc. Mânerul era aşa de sus, încât trebui să se ridice pe vârfuri ca să-l deschidă.

Când uşa se deschise scârţâind din balamale, orfanilor Baudelaire li se tăie răsuflarea de uimire şi de plăcere, la vederea încăperii Creaturilor.

Camera Creaturilor era în întregime din sticlă, cu pereţi din sticlă perfect curată şi strălucitoare şi cu un tavan înalt, din sticlă, care se înălţa la fel ca tavanul unei catedrale.

Dincolo de pereţi se vedea un câmp verde, plin de iarbă şi de tufe, care era bineînţeles perfect vizibil prin pereţii transparenţi, astfel încât dacă stăteai în Camera Creaturilor, era ca şi cum ai fi stat şi înăuntru şi afară în acelaşi timp.

Dar mai interesant decât camera însăşi era tot ce se afla în ea. Adică reptilele aliniate în cuşti de metal şi aşezate pe mese de lemn, pe câte patru rânduri, de jur-împrejurul camerei.

Erau acolo tot felul de şerpi, bineînţeles, dar mai erau

şi şopârle, broaşte şi alte animale asemănătoare pe care copiii nu le mai văzuseră niciodată, nici măcar în poze sau la Grădina Zoologică: o broască foarte grasă, cu două aripi pe spate, o şopârlă cu două capete, cu dungi galbene strălucitoare pe burtă, un şarpe cu trei guri una peste alta şi un altul care părea că nu avea gură deloc, apoi o şopârlă care semăna cu o bufniță, care se uita la copii cu ochi mari, de pe buşteanul pe care se cocoțase, o broască taman ca o biserică, cu ochii ce păreau vitralii. Tot acolo se găsea şi o cuşcă acoperită cu o cârpă albă, ca să nu poți vedea înăuntru.

Copiii se apropiară de marginea cuştilor, privind fiecare specimen cu o admirație mută. Câteva dintre creaturi păreau prietenoase, altele arătau înfricoşător, dar toate erau fascinante, iar frații Baudelaire le priviră cu atenție mult timp, Klaus ținând-o în brațe pe Sunny, ca să vadă şi ea.

Orfanii erau atât de interesați de cuşti, încât nu remar-

cară ce se afla la căpătul îndepărtat al Camerei Creaturilor, până când nu ajunseră acolo. Acolo, li se mai opri o dată răsuflarea, de încântare şi de uimire, pentru că la capătul rândurilor de cuşti erau rânduri şi rânduri de rafturi cu cărți, fiecare dintre ele pline cu volume de diferite mărimi şi forme. Într-un colț se găseau câteva mese, scaune şi veioze.

Sunt sigur că îți aduci aminte că părinții copiilor aveau o colecție enormă de cărți, de care copiii îşi aminteau cu drag şi care le lipsea teribil. De când avusese loc incendiul, copiii erau încântați să întâlnească persoane cărora le plăcea să citească la fel de mult ca şi lor. Violet, Klaus şi Sunny examinară cărțile la fel de atent ca şi cuştile cu reptile şi îşi dădură imediat seama că majoritatea erau despre şerpi. Despre reptile, în general. Cărțile despre reptile, de la *Introducere în studiul şopârlelor mari* până la *Îngrijirea şi hrana cobrei androgine*, erau aliniate pe rafturi iar cei trei copii – şi mai ales Klaus – abia aşteptau să afle cât mai

multe lucruri despre viețuitoarele din Camera Creaturilor.

– Este un loc uimitor, spuse într-un târziu Violet, destrămând tăcerea prelungită.

– Mulțumesc, răspunse încântat unchiul Monty. Am avut nevoie de o viață întreagă să-l realizez.

– Și chiar avem voie să intrăm aici? întrebă Klaus.

– Dacă aveți *voie*? repetă unchiul Monty. Nu voie, ci vă implor să intrați aici, dragul meu. Începând de mâine dimineață, toată lumea trebuie să vină aici în fiecare zi să mă ajute la pregătirea expediției din Peru. O să eliberez una dintre aceste mese pentru voi, pentru ca Violet să lucreze la capcane. Klaus, tu trebuie să citești toate cărțile pe care le am despre Peru și să iei notițe. Iar tu, Sunny, poți să stai pe podea și să muști din frânghie. Vom lucra în fiecare zi până la cină, iar după cină vom merge la film. Ceva obiecții?

Violet, Klaus și Sunny se uitară unul la celălalt și zâmbiră. *Obiecții?* Orfanii Baudelaire își mai aminteau încă

de Contele Olaf, care-i punea să taie lemne şi să strângă după oaspeţii lui beţi, în timp ce complota să le fure averea. Unchiul Monty tocmai descrisese un mod încântător de a-ţi petrece timpul, iar copiii îi zâmbiră bucuroşi. Bineînţeles că nu aveau nici un fel de obiecţii.

Violet, Klaus şi Sunny priviră Camera Creaturilor şi fură convinşi că necazurile lor se sfârşiseră, atâta timp cât se aflau în grija unchiului Monty. Se înşelau, bineînţeles, dar pentru moment cei trei fraţi erau plini de speranţă, bucuroşi şi fericiţi.

– Nu, nu, nu! ţipă Sunny, parcă răspunzând întrebării puse de unchiului Monty.

– Bine, bine, bine, spuse unchiul Monty, zâmbind. Acum haideţi să vedem ce camere vă alegeţi.

– Unchiule Monty, începu timid Klaus, am doar o întrebare.

– Care anume? întrebă unchiul Monty.

– Ce este în cuşca aia cu husă pe deasupra?

Unchiul Monty privi cuşca şi apoi se uită la copii. Fața lui se luminase de bucurie.

– Acela, dragii mei, este un nou exemplar de şarpe pe care l-am adus din ultima mea călătorie. Gustav şi cu mine suntem singurii oameni care l-au văzut. Luna viitoare, îl voi prezenta la Societatea de Ştiințe ca fiind o nouă descoperire, dar până atunci o să vi-l arăt şi vouă. Apropiați-vă.

Orfanii Baudelaire îl urmară pe unchiul Monty la cuşca acoperită cu husă. Acesta ridică husa de pe cuşcă, agitat la culme – cuvântul „agitat“ înseamnă aici „cu un gest impetuos, folosit adesea pentru a te da în spectacol“. În cuşcă se afla un şarpe lung şi negru, la fel de negru precum cărbunele şi la fel de gros ca o conductă, care se uita drept la orfani cu ochi verzi şi strălucitori. Nemaiavând husă deasupra cuştii, şarpele începu să-şi întindă corpul şi să se târască de jur-împrejurul cuştii.

– Pentru că eu l-am descoperit, spuse unchiul Monty,

i-am dat şi numele.

– Şi cum îl cheamă? întrebă Violet.

– Incredibila Viperă Mortală, replică unchiul Monty şi în acel moment se întâmplă ceva care sunt sigur că te interesează.

Cu o singură mişcare din coadă, şarpele deschise uşa cuştii şi se târî până la masă. Înainte ca unchiul Monty sau oricare dintre fraţii Baudelaire să poată spune ceva, vipera deschise gura şi o muşcă pe Sunny chiar de bărbie.

CAPITOLUL III

Îmi pare foarte, foarte rău că m-am oprit atât de brusc, dar în timp ce scriam povestea orfanilor Baudelaire, m-am uitat la ceas din întâmplare şi mi-am dat seama că întârziam la o petrecere dată de o prietenă de-a mea, Madame diLustro. Madame diLustro este o bună prietenă, un detectiv extraordinar şi o maestră în ale bucătăriei, dar care se înfurie groaznic dacă întârzii fie şi numai cinci minute după ora la care a fost stabilită cina, aşa că înţelegi că trebuia să mă grăbesc. Cred că, la sfârşitul capitolului anterior, te-ai gândit că Sunny murise şi că ăsta era lucrul groaznic care li se întâmpla copiilor Baudelaire în casa

unchiului Monty, dar îți promit că Sunny va supraviețui acestui episod nefericit. Din păcate, unchiul Monty este cel care va muri, dar nu acum.

Când fălcile Incredibilei Vipere Mortale muşcau din bărbia lui Sunny, Violet şi Klaus văzură îngroziți cum ochii mici ai lui Sunny se închideau, iar fața i se destindea. Apoi, mişcându-se la fel de agil ca şarpele, Sunny zâmbi larg, deschise gura şi o muşcă pe Incredibila Viperă Mortală chiar sub nările ca două fante. Şarpele dădu drumul obrazului lui Sunny, iar Violet şi Klaus văzură că sora lor avea un semn abia vizibil. Cei doi frați mai mari se uitară la unchiul Monty care îi privi la rându-i, izbucnind în râs. Râsul lui puternic se auzi dincolo de pereții de sticlă ai Camerei Creaturilor.

– Unchiule Monty, ce putem face? întrebă disperat Klaus.

– O, îmi pare rău, dragii mei, răspunse unchiul Monty, ştergându-şi ochii cu batista. Cred că sunteți înspăimântați, dar Incredibila Viperă Mortală este una dintre cele

mai puțin periculoase și una dintre cele mai prietenoase creaturi din regatul animalelor. Sunny n-are de ce să-și facă griji și nici voi.

Klaus se uită la sora lui mai mică, care era încă în brațele sale. Jucăușă, fetița îmbrățișă corpul gros al Incredibilei Vipere Mortale și își dădu seama că unchiul Monty spusese adevărul.

– Dar atunci de ce se numește Incredibila Viperă Mortală?

Unchiul Monty râse din nou.

– Este un termen impropriu, spuse el, folosind un cuvânt care aici însemna „un nume complet greșit". Pentru că eu am descoperit-o, am voie să o denumesc, nu-i așa? Să nu spuneți nimănui despre Incredibila Viperă Mortală, pentru că am de gând să o prezint Societății de Științe și să-i sperii bine, înainte să le explic că este un șarpe absolut inofensiv. Dumnezeu știe de câte ori am fost luat peste picior din cauza numelui meu. „Bună, dragă Montgomery Montgomery", îmi spuneau. „Ce mai faci,

Montgomery Montgomery?“ Dar la conferința din acest an, le voi juca o festă pe cinste!

Unchiul Monty își îndreptă spatele și începu să vorbească, imitând tonul îngâmfat și prostesc al unui savant.

– Dragi colegi, le voi spune, aș vrea să vă prezint o nouă specie – Incredibila Viperă Mortală – pe care am găsit-o în pădurile din sud-vestul... O, Dumnezeule! A scăpat! Și apoi, după ce toți colegii mei, herpetologii, vor sări pe scaune și pe mese, tremurând de frică, le voi spune că șarpele n-ar face rău nici unei muște! Ce-o să mai râd!

Violet și Klaus se uitară unul la celălalt și apoi începură să râdă, pe jumătate pentru că sora lor era teafără și pe jumătate fiindcă farsa unchiului Monty era bună.

Klaus o lăsă jos pe Sunny, iar Incredibila Viperă Mortală o urmă îndeaproape, încolăcindu-și drăgăstos coada în jurul lui Sunny, în același fel în care cineva și-ar pune mâna în jurul cuiva la care ține.

– Sunt și șerpi periculoși în camera asta? întrebă Violet

– Desigur, răspunse unchiul Monty. Nu poți studia șer-

pii timp de patruzeci de ani fără să te întâlnești și cu unii periculoși. Am un dulap plin cu mostre de venin de la fiecare șarpe veninos cunoscut de oameni, ca să pot studia modurile în care acționează veninul acestor șerpi. Există un șarpe în camera asta al cărui venin este atât de primejdios, încât mori înainte de a-ți da seama că te-a mușcat. Există un șarpe care poate deschide gura atât de mare, încât ne poate înghiți pe toți trei dintr-o dată. Mai am o pereche de șerpi care au învățat să conducă o mașină atât de bine, încât pot trece peste tine pe stradă, fără să se oprească să-și ceară scuze. Dar toți acești șerpi stau în cuști cu încuietori mult mai zdravene și toți pot fi mânuiți în siguranță după ce i-ai studiat îndeajuns. Vă asigur că, dacă veți studia îndeajuns viața reptilelor, nu vi se va întâmpla nimic rău aici, în Camera Creaturilor.

Erau într-o situație frecventă, numită „ironie dramatică". Mai simplu, ironia dramatică apare atunci când o persoană face o remarcă nevinovată și cel care o aude știe că remarca are un înțeles diferit – de obicei, unul neplăcut.

De exemplu, dacă eşti într-un restaurant şi strigi în gura mare: „De-abia aştept să mănânc friptura de viţel pe care am comandat-o!“, iar oamenii de lângă tine ştiu că friptura de viţel este otrăvită şi că vei muri de îndată ce vei lua prima îmbucătură, se cheama că te afli într-o situaţie de ironie dramatică.

Ironia dramatică este o întâmplare crudă, aproape întotdeauna supărătoare, şi îmi pare rău că trebuie să apară în această povestire, dar Violet, Klaus şi Sunny au o soartă atât de nefericită, încât apariţia ironiei dramatice în tot ce are ea mai urât este doar o chestiune de timp.

În timp ce tu şi cu mine îl ascultăm pe unchiul Monty asigurându-i pe cei trei fraţi Baudelaire că nu li se va întâmpla nimic rău în Camera Creaturilor, avem un sentiment ciudat, care apare o dată cu ironia dramatică. Această senzaţie nu este la fel cu cea pe care o ai când simţi că ţi se ridică stomacul la gură, când liftul cade brusc sau când eşti în pat şi uşa de la dulap se deschide dintr-o dată, scârţâind, dezvăluindu-ţi persoana care se ascunde

acolo. Pentru că nu contează cât de în siguranță și cât de fericiți sunt cei trei copii acum și nici cât de drăgăstoase sunt cuvintele unchiului Monty. Știm că în curând unchiul Monty va muri, iar frații Baudelaire vor avea parte din nou de nefericiri.

Totuși, în săptămâna ce urmă, copiii petrecură minunat în noua lor locuință. În fiecare dimineață, se trezeau și se îmbrăcau în intimitatea camerelor lor, pe care și le aleseseră și le decoraseră după propriul gust. Violet își alesese o cameră cu o fereastră imensă, care dădea către arbuștii în formă de șerpi de pe peluză. Se gândise că o asemenea privelişte îi va da inspirație pentru invenții. Unchiul Monty îi dădu voie să prindă bucăți mari de hârtie pe fiecare perete, ca să-și poată nota ideile, chiar dacă îi veneau în toiul nopții. Klaus își alesese o cameră cu un alcov confortabil – cuvântul „alcov“ înseamnă aici „un colț foarte, foarte mic, perfect pentru lectură“. Cu permisiunea unchiului Monty, își cărase din sufragerie un fotoliu mare și comod, pe care îl așezase chiar în alcov,

sub o veioză mare pentru citit. În fiecare noapte, decât să citească în pat, prefera să se cuibărească în fotoliu, cu o carte din biblioteca unchiului Monty, câteodată citind până dimineața. Sunny își alesese o cameră chiar între cea a lui Violet și a lui Klaus, plină de obiecte mici și tari, adunate din toată casa, ca să le poată muşca când avea chef. De asemenea, existau și alte câteva jucării pentru Incredibila Viperă Mortală, astfel încât să se poată juca împreună oricând.

Dar locul în care le plăcea cel mai mult să stea orfanilor Baudelaire, era Camera Creaturilor. În fiecare dimineață, după micul dejun, îl însoțeau pe unchiul Monty, care deja se apucase să pregătească următoarea expediție. Violet ședea la masa cu frânghii, scripeți și cuști, verificând cum funcționau capcanele pentru șerpi. Le repara dacă erau stricate și câteodată făcea chiar îmbunătățiri, ca să fie cât mai confortabile pentru șerpii care urmau să le ocupe în lunga călătorie din Peru până la casa unchiului Monty. Klaus stătea în apropiere, citind cărțile despre Peru, pe

care le găsise în biblioteca unchiului Monty, şi luând notiţe pe o bucată de hârtie – observaţii pe care urmau să le folosească mai târziu. Iar Sunny stătea pe podea, muşcând cu entuziasm dintr-o frânghie lungă şi rupând-o în bucăţele.

Dar ceea ce le plăcea cel mai mult orfanilor Baudelaire era să afle cât mai multe lucruri despre reptile chiar de la unchiul Monty. În timp ce lucrau, acesta le arătă Şopârla-Vacă din Alaska, o creatură lungă şi verde, care dădea un lapte delicios. Văzură şi Broasca Disonantă, care imita graiul uman cu o voce gravă. Unchiul Monty îi învăţă cum să se poarte cu Tritonul cu Cerneală, fără să se murdărească pe degete de la vopseaua lui neagră, şi cum să-şi dea seama când Pitonul Irascibil era morocănos şi era mai bine să fie lăsat în pace. Îi învăţă să nu dea prea multă apă Broaştei cu Privirea Verde şi niciodată (şi sub nici o formă) să nu-l lase pe Şarpele-Lup din Virginia lângă maşina de scris.

În timp ce le povestea despre diferitele specii de rep-

tile, Unchiul Monty se abătea adesea – un cuvânt care aici înseamnă că „povestirile sale luau o altă întorsătură“ – de la firul inițial al conversației, ca să le împărtășească pățanii din călătoriile sale, descriind oamenii, șerpii, femeile, broaștele, copiii și șopârlele pe care îi întâlnise în drumurile sale. În schimb, orfanii Baudelaire îi povesteau unchiului Monty despre viața și despre părinții lor, și despre cât de mult le simțeau lipsa. Unchiul Monty era interesat să audă povestirile orfanilor Baudelaire la fel cum orfanii sorbeau cuvintele unchiului Monty.

Câteodată, stăteau de vorbă atât de mult, încât abia mai aveau timp să înfulece ceva, înainte să se înghesuie în jeep-ul mic al unchiului Monty și să meargă la film.

Totuși, într-o dimineață, după ce copiii își terminară micul dejun și se duseră în Camera Creaturilor, nu dădură de unchiul Monty, ci găsiră un bilet de la el. Biletul avea următorul conținut:

Dragii mei Bambini,

Am plecat în oraș ca să cumpăr câteva lucruri de care avem nevoie în expediție: un aparat contra viespilor peruviene, periuțe de dinți, compot de piersici și o barcă rezistentă la incendii. O să-mi ia ceva timp să găsesc piersicile, așa că nu mă voi întoarce înainte de cină. Stephano, înlocuitorul lui Gustav, sosește astăzi cu taxiul. Vă rog să-l întâmpinați cum se cuvine. După cum știți, mai avem doar două zile până la plecare, așa că vă rog să lucrați mult azi.

Unchiul vostru ghiduș,

Monty

– Ce înseamnă „ghiduș“? întrebă Violet, după ce termină de citit biletul.

– Bucuros și care se ține de glume, răspunse Klaus, care învățase cuvântul dintr-o culegere de poezii pe care o citise în clasa întâi. Cred că vrea să spună că este bucuros că pleacă în expediție sau fiindcă o să-l cunoască

pe noul asistent.

– Sau poate că este bucuros să ne aibă pe noi aici, spuse Violet.

– Totitot! strigă Sunny, care probabil vroia să spună „Sau poate că este bucuros din cauza tuturor acestor lucruri!“

– Ah, spuse Klaus, este chiar distractiv să locuieşti cu unchiul Monty!

– Într-adevăr, încuviinţă Violet. După incendiu, am crezut că n-o să mai fiu niciodată fericită. Dar timpul petrecut aici a fost minunat.

– Dar tot le simt lipsa părinţilor noştri, continuă Klaus. Cu toate că unchiul Monty este foarte drăguţ cu noi, mi-aş dori să locuim în casa părintească.

– Bineînţeles, spuse repede Violet, dar se opri brusc şi spuse ceva la care se gândise în ultimile zile. Cred că întotdeauna ne va fi dor de părinţii noştri. Dar mai cred că putem să le ducem dorul şi fără să fim nefericiţi pentru tot restul vieţii, pentru că nici ei n-ar vrea să fim nefericiţi.

– Violet, îți amintești, zise Klaus cu melancolie, de după-amiaza aceea ploioasă în care eram atât de plictisiți, încât ne-am vopsit toți unghiile de la picioare cu roșu?

– Da, răspunse Violet, zâmbind, și am vărsat un pic de vopsea pe scaunul galben.

– Aho! spuse încet Sunny, care probabil vroia să însemne „Și pata n-a mai ieșit niciodată!“

Orfanii Baudelaire își zâmbiră și, fără nici un alt cuvânt, începură să lucreze. Toată dimineața munciră hotărâți și liniștiți, dându-și seama că fericirea pe care o găsiseră aici, în casa unchiului Monty, nu îi putea face nicidecum să uite moartea părinților, dar cel puțin îi ajuta să se simtă mai bine, după ce fuseseră nefericiți atâta timp.

Din păcate, acest moment de liniște era ultimul pe care copiii îl vor avea mult timp de-acum încolo, dar nimeni nu putea face nimic. Tocmai când începeau să se gândească la masa de prânz, frații Baudelaire auziră o mașină oprindu-se în fața casei și claxonând. Pentru copii, era semnalul venirii lui Stephano. Pentru noi, este semnalul

începerii unor noi necazuri şi neplăceri pentru orfani.

– Trebuie să fie noul asistent, spuse Klaus, ridicându-şi ochii din *Cea mai mare carte peruviană despre cei mai mici şerpi peruvieni.* Sper că este la fel de drăguţ ca unchiul Monty.

– Şi eu, replică Violet, deschizând şi închizând o capcană pentru broaşte, ca să fie sigură că funcţionează uşor. Ar fi neplăcut să călătoreşti până în Peru cu cineva care este plictisitor sau rău.

– Ghigo! strigă Sunny, care probabil vroia să spună „Haideţi să vedem ce fel de om este Stephano!“

Orfanii Baudelaire părăsiră Camera Creaturilor şi se îndreptară către uşa de la intrare, unde văzură un taxi parcat lângă arbuştii în formă de şerpi. Un bărbat foarte înalt, cu o barbă bogată şi fără sprâncene, cobora de pe locul din spate, cărând o valiză neagră cu un lacăt strălucitor de argint.

– N-o să-ţi dau nici un bacşis, se încruntă bărbatul cu barbă la şoferul de taxi, pentru că vorbeşti prea mult. Nu

toată lumea vrea să audă despre copilaşul tău nou-născut, să ştii. A, voi de 'colo, eu sunt Stephano, noul asistent al doctorului Montgomery. Bună ziua.

– Bună ziua, spuse Violet, apropiindu-se.

Era ceva în vocea lui răguşită, care îi părea oarecum cunoscut.

– Bună ziua! spuse şi Klaus, în timp ce se uita în sus către Stephano.

Ochii acestuia aveau ceva care i se părea foarte cunoscut.

– Huda! strigă Sunny.

Stephano nu purta şosete, iar Sunny, târându-se pe pământ, zări glezna goală dintre manşeta pantalonilor şi pantof. Acolo, pe gleznă, se afla ceva care le era într-adevăr cunoscut.

Orfanii Baudelaire îşi dădură seama de lucrul ăsta în acelaşi timp şi făcură un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui câine care mârâia. Acest bărbat nu era Stephano sau oricum s-ar fi numit.

Cei trei fraţi Baudelaire îl cercetară pe noul asistent al

unchiului Monty din cap până în picioare şi îşi dădură seama că era nimeni altul decât Contele Olaf. Îşi răsese sprânceana continuă şi îşi lăsase barbă peste obrajii scofâlciți, dar nu avusese cum să-şi ascundă tatuajul în formă de ochi, de pe gleznă.

CAPITOLUL IV

Unul dintre cele mai grave lucruri din viață sunt regretele. Ți se întâmplă ceva, faci un lucru greșit, iar după ani de zile ți-ai dori să fi făcut cu totul altceva. De exemplu, când mă plimb pe plajă, sau când merg la mormântul unui prieten, îmi vine în minte o zi, cu mult timp în urmă, în care n-am luat cu mine o lanternă

când m-am dus într-un anume loc, iar rezultatul a fost dezastruos. *De ce n-am luat o lanternă*? Mă întreb, chiar dacă este prea târziu ca să mai fac ceva. *Ar fi trebuit să iau o lanternă.*

După ani buni de la acest incident din viața orfanilor Baudelaire, Klaus se gândi la momentul în care el și frații săi își dăduseră seama că Stephano era de fapt Contele Olaf și regretă că nu-i strigase șoferului de taxi, care se îndrepta spre șoseaua principală, să se oprească. Degeaba însă, era prea târziu să mai facă ceva. „Oprește! Ia-l pe omul ăsta de aici!“ așa ar fi trebuit să strige. Desigur, este de înțeles că frații Baudelaire erau mult prea surprinși ca să reacționeze atât de repede, dar pe când stătea în pat, după mulți ani, Klaus se gândea că, dacă ar fi reacționat la timp, ar fi putut să-i salveze viața unchiului Monty.

Dar n-o făcuse. Pe când orfanii Baudelaire se uitau fix la Contele Olaf, taxiul se îndepărta, iar copiii rămăseseră singuri cu acest nemesis, un cuvânt care aici înseamnă

„inamicul cel mai de temut dintre toți".

Olaf le zâmbi în acelaşi fel în care ar fi zâmbit și Șarpele Viclean al unchiului Monty, dacă ar fi avut un şoricel alb în cuşcă, la fiecare masă.

– Ce-ar fi ca unul dintre voi să-mi care valiza în camera mea? sugeră el cu o voce răguşită. Călătoria pe şoseaua urât mirositoare a fost plictisitoare şi neplăcută, şi sunt foarte obosit.

– Dacă cineva merită să călătorească pe Ulița Urâtă, spuse Violet, privindu-l cu silă, acela eşti tu, Conte Olaf. Fii sigur că n-o să te ajutăm cu bagajele, pentru că n-o să te lăsăm să intri în casă.

Olaf se uită încruntat la orfani şi apoi în toate părțile, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva ascuns după arbuştii în formă de şerpi.

– Cine este Contele Olaf? întrebă el curios. Numele meu este Stephano. Sunt aici ca să-l asist pe Montgomery Montgomery la expediția în Peru. Presupun că voi trei

sunteți niște bieți pitici, angajați servitori la rezidența Montgomery.

– Nu suntem pitici, spuse Klaus furios. Suntem copii. Și tu nu ești Stephano. Ești Contele Olaf. Degeaba ți-ai lăsat barbă și ți-ai ras sprânceana, ești aceeași persoană vrednică de dispreț și nu te vom lăsa să intri în această casă.

– Bida! strigă și Sunny, care probabil că însemna „Sunt de acord!“

Contele Olaf se uită la fiecare dintre frații Baudelaire, cu ochii strălucindu-i puternic, ca și cum s-ar fi pregătit să spună o glumă.

– Nu știu despre ce vorbiți, spuse el, dar chiar dacă aș ști și aș fi acest Conte Olaf, aș crede că sunteți extrem de nepoliticoși. Și dacă aș crede că sunteți nepoliticoși, m-aș putea înfuria. Și dacă m-aș înfuria, cine știe de ce aș fi în stare?

Copiii se uitară la Contele Olaf care își ridicase

mâinile osoase, ca și cum nu i-ar fi păsat.

Probabil că nu mai este nevoie să-ți reamintesc cât de violent putea să fie, dar cu siguranță că frații Baudelaire știau prea bine. Klaus încă simțea vânătaia de pe față pe care i-o făcuse Contele Olaf pe când copiii locuiau în casa lui. Sunny încă suferea la amintirea zilei în care fusese închisă în colivie şi atârnată în vârful turnului în care acesta îşi concepea planurile diavoleşti. Iar Violet, care nu fusese victima nici unei violențe fizice sau psihice din partea acestui om îngrozitor, fusese pe punctul de a se mărita cu el, iar acest lucru era de-ajuns ca să o facă să ridice valiza contelui şi să o târască încet către uşa de la intrara în casă.

– Mai sus, spuse Olaf. Ridic-o mai sus. N-o târî aşa pe pământ!

Klaus şi Sunny se grăbiră să o ajute pe Violet să care valiza şi, cu toate că erau trei, frații Baudelaire se clătinau sub greutatea valizei. Era destul de neplăcut că Olaf

reapăruse în viața lor tocmai acum, când se simțeau atât de bine și în siguranță cu unchiul Monty. Dar chiar s-o ajute pe această persoană îngrozitoare să intre în casa lor era de-a dreptul insuportabil.

Olaf îi urma îndeaproape, iar cei trei copii îi simțeau răsuflarea urât mirositoare, în timp ce îi cărau valiza înăuntru şi o aşezau pe covorul din fața tabloului cu şerpi încolăciți.

– Mulțumesc, orfanilor, spuse Olaf, închizând uşa de la intrare în spatele lui. Doctorul Montgomery mi-a spus că am o cameră la etaj. Presupun că de aici o să-mi car singur bagajul. Acum puteți pleca. Avem destul timp mai târziu să ne cunoaştem.

– Dar te cunoaştem deja, Conte Olaf, replică Violet. Se vede că nu te-ai schimbat deloc.

– Nici voi nu v-ați schimbat, răspunse Contele Olaf. Este evident că tu, Violet, eşti la fel de încăpățânată ca întotdeauna. Și tu, Klaus, încă porți ochelarii aia idioți de

la prea multe cărți citite. Și văd că Sunny are tot nouă degete la picioare, în loc de zece.

– Nut! strigă Sunny, care probabil însemna „Nu-i așa!“

– Despre ce vorbești? întrebă neliniștit Klaus. Are zece degete la picioare, la fel ca toată lumea.

– Adevărat? se miră Olaf. Ciudat. Îmi aduc aminte că a pierdut unul într-un accident.

Ochii i se făcură și mai strălucitori, ca și cum ar fi spus cine știe ce glumă bună. Băgă mâna în buzunarul sacoului său zdrențuit și scoase un cuțit lung, la fel ca acela folosit pentru tăiatul pâinii.

– Parcă îmi aduc aminte de cineva care era atât de supărat de faptul că era strigat mereu cu un nume greșit, încât i-a scăpat un cuțit pe picioruș și i-a retezat unul din-tre degete...

Violet și Klaus se uitară la Contele Olaf și apoi la piciorul gol al surorii lor.

– Nu cred c-ai îndrăzni! strigă Klaus.

– Hai să nu mai discutăm despre ce aş fi sau nu în stare să fac, răspunse Olaf. Haideți mai bine să discutăm despre cum o să-mi spuneți, acum că locuim toți în aceeași casă.

– O să-ți spunem Stephano, dacă vei continua să ne amenințI, răspunse Violet, dar nu vom locui împreună în aceeaşi casă pentru mult timp.

Stephano deschise gura să spună ceva, dar Violet se întoarse pe călcâie şi se îndreptă fără şovăială către uşa enormă a Camerei Creaturilor, urmată de fraţii săi.

Dacă tu sau eu am fi fost acolo, am fi putut crede că orfanii Baudelaire nu erau deloc înspăimântaţi, vorbindu-i atât de curajos Contelui şi întorcându-i pur şi simplu spatele dar, odată ajunşi în capătul cel mai îndepărtat al camerei, sentimentele lor adevărate ieşiră la suprafaţă.

Fraţii erau de-a dreptul îngroziți. Violet îşi acoperi faţa cu mâinile şi se sprijini de o cuşcă. Klaus se lăsă într-un scaun, tremurând atât de tare, încât picioarele loveau podeaua de marmură, iar Sunny se ghemui pe podea,

făcându-se atât de mică, încât puteai să treci cu ușurință pe lângă ea, dacă intrai în cameră. Preț de câteva momente, nici unul dintre ei nu scoase un cuvânt, ascultând zgomotele înăbușite făcute de Stephano, care urca scara, și propriul puls zvâcnindu-le în urechi.

– Cum de ne-a găsit? întrebă Klaus cu voce șoptită, de parcă l-ar fi durut gâtul. Cum de-a ajuns să fie asistentul unchiului Monty? Ce face aici?

– A jurat că o să pună mâna pe averea Baudelaire, răspunse Violet, luându-și mâinile de pe față și ridicând-o pe Sunny, care tremura din tot corpul. Ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să fugă. Mi-a spus că va obține averea noastră, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care l-ar face.

Violet se cutremură și nu mai adăugă că mai spusese și că, o dată ce va fi pus mâna pe avere, va scăpa de toți cei trei frați Baudelaire. Și nici n-ar fi fost nevoie s-o spună. Violet, Klaus și Sunny știau că, de îndată ce va găsi o

modalitate să le ia averea, Olaf le va tăia gâtul la fel de ușor cum ai mânca un fursec cu unt.

– Ce putem face? întrebă Klaus. Unchiul Monty se întoarce abia peste câteva ore.

– Am putea să-l sunăm pe domnul Poe, spuse Violet. Este chiar în timpul programului de lucru, dar ar putea fi plecat de la bancă pentru ceva urgent.

– N-o să ne creadă, replică Klaus. Ca data trecută. Îți aduci aminte când am încercat să-i spunem ce-i poate pielea Contelui Olaf când locuiam acolo? I-a trebuit prea mult timp ca să-și dea seama care era adevărul și era era cât p-aci să fie prea târziu. Cred că ar trebui să fugim. Dacă o luăm din loc chiar acum, poate ajungem la timp în oraș ca să prindem un tren și să plecăm departe de aici.

Violet și-i imaginã fugind pe toți cei trei orfani, singuri-singurei, de-a lungul Uliței Urâte, printre merii mălăieți și înconjurați de mirosul iute și amar de hrean.

– Și unde să ne ducem? întrebă ea.

– Oriunde, răspunse Klaus. Oriunde, numai să nu rămânem aici. Am putea merge departe, unde să nu ne descopere Contele Olaf. Să ne schimbăm numele, astfel încât să nu ştie nimeni unde suntem.

– N-avem nici un ban, sublinie Violet. Cum o să ne descurcăm singuri?

– Am putea să ne găsim slujbe, replică Klaus. Eu aş putea să lucrez într-o bibliotecă, tu într-un fel de uzină mecanică. Probabil că Sunny nu-şi va putea găsi de lucru la vârsta ei, dar în câţiva ani ar găsi ceva...

Cei trei orfani tăcură. Îşi imaginară că plecau de la unchiul Monty şi trăiau pe cont propriu, încercând să găsească de lucru şi având grijă unul de celălalt. Nu părea o situaţie foarte bună.

Cei trei fraţi mai păstrară tăcerea un moment, gândindu-se la acelaşi lucru: ce bine ar fi fost ca părinţii lor să nu fi fost ucişi în incendiu, iar vieţile lor să nu fi fost atât de tumultoase. Dacă părinţii Baudelaire ar fi fost în viaţă,

tinerii n-ar fi auzit niciodată de Contele Olaf, darămite să stea cu ei în casă şi să pună la cale planuri diavoleşti.

– Nu putem pleca, spuse în sfârşit Violet. Contele Olaf ne-a găsit o dată şi sunt sigură că o să ne găsească din nou, indiferent cât de departe ne ducem. În plus, cine ştie unde sunt complicii Contelui Olaf? Poate că au înconjurat casa, şi ne pândesc.

Klaus se cutremură. Nu se gândise la complicii lui Olaf. În afară de planurile pe care le făcea cum să intre în posesia averii Baudelaire, Olaf era şi conducătorul unei trupe oribile de teatru, iar colegii lui, actorii, erau gata să-l ajute să-şi ducă la îndeplinire planurile. Alcătuiau o echipă înspăimântătoare, unul mai groaznic decât celălalt.

Îşi aminteau prea bine de bărbatul chel cu nas lung, care purta întotdeauna o robă neagră, precum şi de cele două femei care aveau întotdeauna pudră albă pe faţă şi arătau ca două fantome. Apoi persoana aceea uriaşă,

despre care nu puteai spune dacă era bărbat sau femeie. Și mai era un bărbat slăbănog, cu două cârlige în loc de mâini. Violet avea dreptate. Oricare dintre acești oameni ar putea mișuna pe lângă casa unchiului Monty, așteptând să-i prindă în cazul în care ar fi încercat să fugă.

– Cred că ar trebui să-l așteptăm pe unchiul Monty și să-i spunem ce se întâmplă, spuse Violet. O să ne creadă. Dacă îi spunem despre tatuaj, cel puțin îi va cere o explicație lui *Stephano.*

Din tonul lui Violet, când rostise numele „Stephano", se putea deduce disprețul față de deghizarea lui Olaf.

– Ești sigură? întrebă Klaus. Cu toate astea, chiar unchiul Monty l-a angajat pe *Stephano.*

Vocea lui Klaus, când pronunță cuvântul „Stephano", indica faptul că împărtășea sentimentele surorii sale.

– Poate că unchiul Monty și Stephano au pus ceva la cale împreună...

– Minda! strigă Sunny, care probabil însemna „Nu fi

prost, Klaus!“

Violet clătină din cap.

– Sunny are dreptate. Nu pot să cred că unchiul Monty ar putea fi în cârdăşie cu Olaf. A fost tare de drăguț și generos cu noi... Și, în afară de asta, dacă ar fi lucrat mână-n mână, Olaf n-ar fi insistat să poarte alt nume.

– E adevărat, spuse Klaus, cufundat în gânduri. Ce facem, îl aşteptăm pe unchiul Monty?

– Îl aşteptăm, încuviință Violet.

– Toju! spuse solemn Sunny, iar frații se uitară triști unul la celălalt.

Aşteptarea este unul dintre lucrurile cele mai chinuitoare din viață. Este destul de greu să aştepți tortul cu cremă de ciocolată, în timp ce în farfurie ai friptură arsă de vită. Este foarte greu să aştepți sărbătoarea de Halloween, când plictisitoarea lună septembrie nici n-a început. Dar să-ți aştepți unchiul adoptiv să vină acasă, în timp ce la etaj se află un om lacom şi violent era una din-

tre cele mai grele aşteptări pe care le trăiseră fraţii Baudelaire.

Ca să nu se gândească mereu la asta, încercară să mai lucreze câte ceva, dar erau prea neliniştiţi ca să-şi poată face treaba ca lumea. Violet încercă să repare uşa scoasă din balamale a unei capcane, dar nu se putu concentra decât asupre stomacului ei făcut ghem, din cauza îngrijorării. Klaus încercă să citească despre felul în care te puteai apăra de plantele spinoase din Peru, dar gândul la Stephano îi bloca pur şi simplu creierul. Iar Sunny încercă să muşte din frânghie, dar simţi un fior rece care-i trecea prin dinţi şi în curând trebui să se oprească. Nu avea chef nici să se joace cu Incredibila Viperă Mortală. Aşa că fraţii Baudelaire îşi petrecură restul după-amiezei în tăcere, în Camera Creaturilor, uitându-se pe fereastră după jeep-ul unchiului Monty şi ascultând eventualele zgomote de sus. Nici măcar nu vroiau să se gândească la ce ar putea despacheta Stephano.

Într-un târziu, când arbuştii în formă de şerpi începură să lase umbre lungi şi strălucitoare din cauza soarelui care apunea, cei trei copii auziră un motor apropiindu-se şi un jeep care se opri. O barcă mare era fixată de acoperişul jeep-ului, iar bancheta din spate era ocupată de cumpără-turile făcute de unchiul Monty. Acesta coborî din maşină, luptându-se sub greutatea celor câteva sacoşe cu cumpărături, şi văzu chipurile copiilor prin pereţii de sti-clă ai Camerei Creaturilor. Le zâbmi vesel. Cei trei îi zâm-biră şi ei şi în acel moment se creă un alt moment de regret pentru mai târziu. Dacă nu i-ar fi zâmbit unchiului Monty şi s-ar fi grăbit să ajungă la maşină, ar fi putut fi singuri cu el preţ de câteva minute. Dar până când să ajungă în hol, unchiul Monty vorbea deja cu Stephano.

– N-am ştiut ce fel de periuţă preferi, spunea unchiul Monty, scuzându-se, aşa că ţi-am cumpărat una cu peri extrafini, pentru că este periuţa care-mi place mie. Mâncarea peruviană îţi rămâne printre dinţi, aşa că tre-

buie să ai cel puțin o periuță de schimb când ajungi acolo.

– Periuța cu peri extrafini este foarte bună, răspunse Stephano, vorbind cu unchiul Monty, dar uitându-se la orfani cu ochii lui strălucitori. Să te ajut cu barca?

– Da, dar, Dumnezeule, n-o poți căra singur, spuse unchiul Monty. Klaus, te rog, ajută-l pe Stephano, vrei?

– Unchiule Monty, rosti Violet, avem ceva foarte important să-ți spunem.

– Sunt numai urechi, replică unchiul Monty, dar mai întâi să vă arăt ce aparat contra viespilor am cumpărat. Sunt foarte bucuros că a citit Klaus despre insectele din Peru, pentru că un aparat obișnuit nu ne-ar fi fost de folos.

Unchiul Monty se întinse către una dintre pungile pe care le adusese, iar copiii așteptară nerăbdători să termine.

– Asta conține un produs chimic care se numește...

– Unchiule Monty, îl întrerupse Klaus, ceea ce avem să-ți spunem nu suportă amânare.

– Klaus, spuse unchiul Monty, ridicându-și sprânceа-

na de uimire, nu este politicos să-ți întrerupi unchiul când vorbește. Acum, te rog să-l ajuți pe Stephano cu barca aceea și vorbim despre ce vreți voi, în câteva minute.

Klaus oftă și îl urmă pe Stephano pe ușa deschisă. Violet îi urmări mergând spre jeep, iar unchiul Monty lăsă plasele jos și dădu cu ochii de ea.

– Nu-mi amintesc ce spuneam despre aparatul contra insectelor, spuse el, puțin supărat. Tare nu-mi place să-mi pierd șirul gândurilor.

– Ceea ce avem să-ți spunem... începu Violet, dar se opri, observând ceva.

Privirea unchiului Monty era îndreptată către ușă, iar el nu vedea ce făcea Stephano, dar Violet văzu că acesta se opri lângă arbuștii în formă de șarpe, băgă mâna în buzunar și scoase cuțitul. Lama străluci puternic, ca un far, în lumina soarelui care tocmai apunea.

După cum probabil știi, farul are rolul de a avertiza vapoarele unde este malul, ca să nu intre în el. Strălucirea

lamei cuțitului era și ea un avertisment.

Klaus se uită la cuțit, apoi la Stephano, și în cele din urmă la Violet. Violet se uită la Klaus, apoi la Stephano, iar apoi din nou la unchiul Monty. Sunny se uită la toată lumea. Numai Monty nu observase ce se întâmplase, fiind concentrat să-și amintească ce spunea și îngăimând ceva în legătură cu aparatul contra viespilor.

– Ceea ce vrem să-ți spunem... începu din nou Violet, dar nu mai putu continua.

Stephano nu scosese nici un cuvânt. Nici nu era nevoie. Violet știa că, dacă ar fi spus ceva despre adevărata lui identitate, Stephano l-ar fi înjunghiat pe fratele ei chiar acolo, lângă arbuști. Fără să spună un cuvânt, cel care era responsabil de nefericirea orfanilor Baudelaire le trimise-se un avertisment cât se poate de clar.

CAPITOLUL V

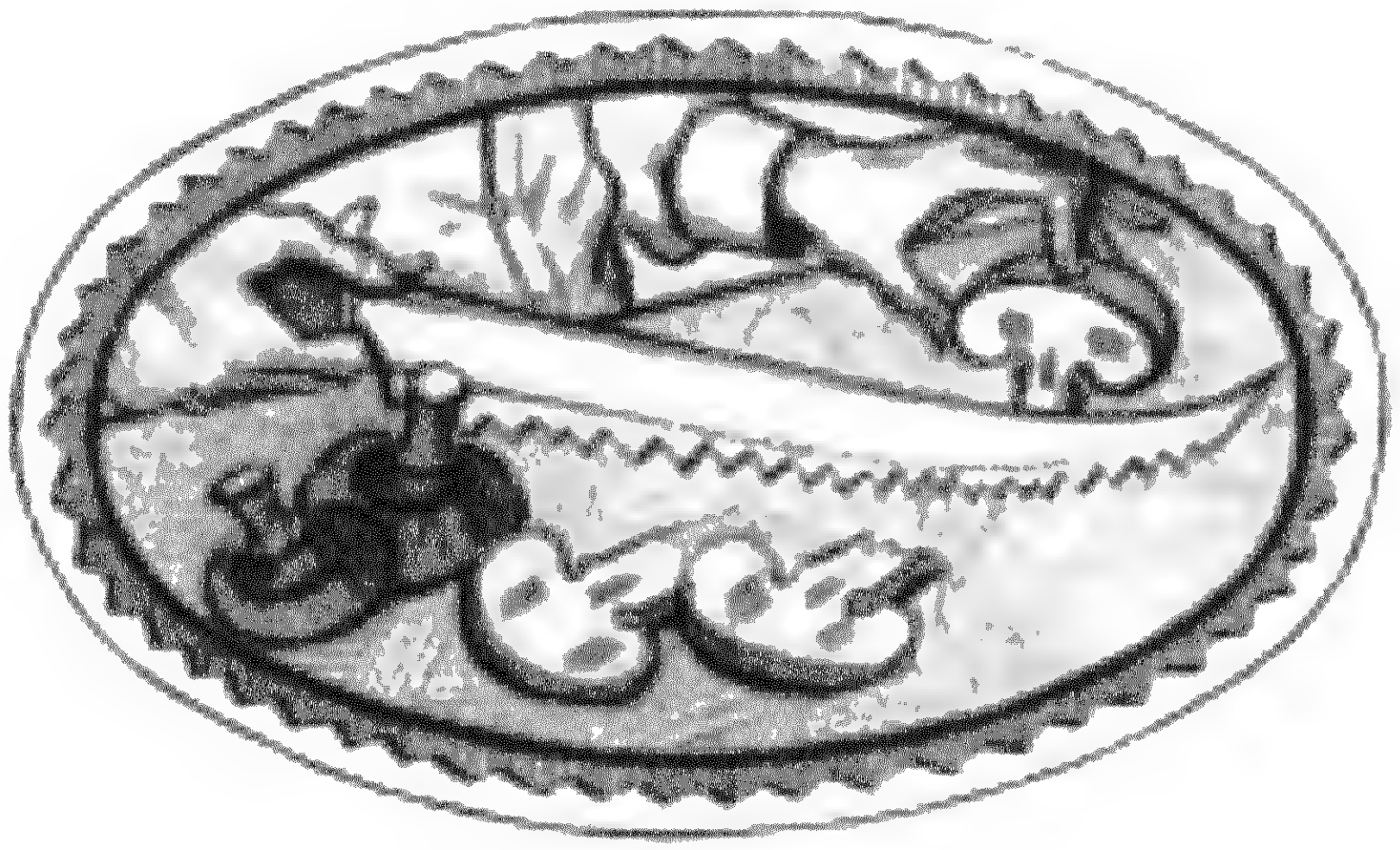

Noaptea aceea fu cea mai lungă și cea mai înfricoșătoare dintre toate nopțile de care avuseseră parte orfanii Baudelaire și, slavă Domnului, avuseseră destule. Mai fusese o noapte, la scurt timp după ce se născuse Sunny, când toți cei trei copii avuseseră o gripă teribilă, perpelindu-se în așternuturi cu febră mare, în timp ce tatăl lor încerca să le scadă febra, punându-le cârpe ude pe frunțile transpirate. În noaptea de după moartea părinților, cei trei frați

stătuseră treji în casa domnului Poe, prea nefericiți și tulburați ca să încerce măcar să doarmă. Și bineînțeles că petrecuseră multe alte nopți nefericite în casa Contelui Olaf.

Dar această noapte părea și mai urâtă. Din momentul în care unchiul Monty se întorsese acasă și până când se duseseră la culcare, Stephano îi ținu pe copii sub strictă supraveghere, o expresie care aici înseamnă „îi urmări atent, ca să nu aibă posibilitatea de a vorbi singuri cu unchiul Monty și să-i dezvăluie cine era Stephano cu adevărat. Iar unchiul Monty fu prea ocupat ca să-i dea prin cap că se întâmpla ceva neobișnuit. În timp ce duceau înăuntru celelalte cumpărături făcute de unchiul Monty, Stephano căra sacoșele cu o singură mână, ținând-o pe cealaltă în buzunarul în care avea ascuns cuțitul, dar unchiul Monty fu prea bucuros de cumpărături ca să-l vadă sau ca să-l întrebe ceva. Când se duseră la bucătărie să pregătească cina, Stephano le zâmbi amenințător, în

timp ce tăia ciupercile în feliuțe, iar unchiul Monty fu prea preocupat că sosul stroganoff nu se fiersese cât trebuia, ca să observe că Stephano își folosea propriul cuțit la tăiat ciuperci. În timpul cinei, Stephano spuse povestiri amuzante şi lăudă munca ştiinţifică a lui Monty, flatându-l atât de mult, încât acesta nici măcar nu sesiză că Stephano ținea un cuțit în mână, pe sub masă, şi atingea uşor cu lama lui genunchiul lui Violet. Iar când îi anunță că-şi va petrece restul serii cu asistentul său, unchiul Monty, mult prea nerăbdător să-i arate lui Stephano Camera Creaturilor, nu observă că cei trei frați se duseră la culcare fără nici un cuvânt.

Pentru prima dată, faptul că aveau dormitoare separate se dovedi mai degrabă un impediment decât un lux, pentru că se simțiră şi mai singuri şi mai neajutorați. Violet se uita la hârtia lipită pe perete şi încercă să-şi imagineze ce punea la cale Stephano. Klaus se aşezase în fotoliu şi îşi aprinsese veioza, dar era prea îngrijorat ca să mai poată

citi vreo carte. Sunny se uită la toate obiectele tari din camera ei, însă nu mușcă din nici unul.

Toți trei se gândeau să coboare în camera unchiului Monty, să-l trezească și să-i spună toată tărășenia. Dar ca să ajungă în dormitorul lui trebuiau să treacă pe lângă camera în care stătea Stephano, iar acesta pândi toată noaptea în fața ușii, așezat pe un scaun. Când deschiseră ușa ca să tragă cu ochiul pe hol, copiii văzură capul palid și chel al lui Stephano, care, pe întuneric, părea că plutește deasupra corpului. Văzură și cuțitul pe care Stephano îl mișca încet, ca pendula de la ceasul bunicului. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, lucind în lumina difuză, iar vederea acestui cuțit fu atât de înfricoșătoare, încât copiii nu îndrăzniră să iasă pe hol.

In sfârșit, în casă pătrunse lumina gri-albastră a zorilor, iar frații Baudelaire se îndreptară somnoroși către bucătărie, obosiți după noaptea nedormită. Se așezară în jurul mesei unde mâncaseră prăjitură în prima dimineață

și se uitară nepăsători la mâncarea din farfurii. Pentru prima oară de când veniseră în casa unchiului Monty, nu se arătau nerăbdători să intre în Camera Creaturilor și să-și înceapă lucrul.

– Presupun că trebuie să mergem înăuntru acum, spuse în cele din urmă Violet, dând la o parte pâinea prăjită pe care nici n-o atinsese. Sunt sigură că unchiul Monty a început deja să lucreze și ne așteaptă.

– Și bineînțeles că este și Stephano acolo, completă Klaus, privindu-și trist castronul cu fulgi de porumb cu lapte. N-o să avem niciodată ocazia să-i spunem unchiului Monty ce știm despre Stephano.

– Binga! adăugă tristă Sunny, scăpându-și pe podea morcovul crud, neatins.

– Dacă unchiul Monty ar ști ce știm noi, continuă Violet, iar Stephano ar ști că și el știe ce știm noi... Dar unchiul Monty nu știe ce știm noi, iar Stephano știe că el nu știe ce știm noi.

– Știu, răspunse Klaus.

– Știu că știi, dar nu știm ce pune la cale Contele Olaf, adică Stephano, spuse Violet. Umblă după averea noastră, asta e sigur, dar cum poate pune mâna pe ea, dacă suntem în grija unchiului Monty?

– Poate că o să aștepte până împlinești vârsta legală și apoi o să-ți fure averea, fu de părere Klaus.

– Patru ani înseamnă mult, comentă Violet.

Cei trei orfani tăcură și încercară să-și amintească unde erau cu patru ani în urmă. Violet avea zece ani și își purta părul tuns foarte, foarte scurt. Își aduse aminte că în preajma aniversării de zece ani inventase un nou tip de ascuțitoare. Klaus avea aproape opt ani și era extrem de interesat de comete, citind toate cărțile de astronomie din biblioteca părinților. Desigur că Sunny nici nu se născuse acum patru ani, dar încercă să-și aducă aminte cum era. „Foarte întunecat", își zise ea, „fără nimic de mușcat". Pentru toți cei trei frați, patru ani nu însemnau o perioadă

chiar aşa de lungă.

– Haideți, haideți, vă mișcați prea încet în dimin eața asta, le spuse unchiul Monty, năvălind în cameră.

Fața lui era chiar mai luminoasă decât de obicei și ținea în mână o mulțime de hârtii împăturite.

– Stephano este aici de o singură zi şi este deja în Camera Creaturilor. De fapt, s-a trezit înaintea mea. Am dat peste el când mă pregăteam să cobor. Este ca argintul viu şi mai multe nu! Dar voi trei vă mişcaţi ca Şarpele Leneş, a cărui viteză maximă este de un centimetru pe oră! Avem o mulțime de făcut astăzi şi aş vrea să prind filmul de la ora şase, *Fantome pe zăpadă*, aşa că hai, repejor, cât mai repede!

Violet se uită la unchiul Monty şi îşi dădu seama că ar putea fi singura ocazie să vorbească singuri cu el, fără ca Stephano să fie primprejur, dar părea atât de adâncit în treburile lui, încât nu erau siguri că i-ar fi ascultat.

– În legătură cu Stephano, începu ea timid, am vrea să

vorbim cu tine despre el.

Ochii unchiului Monty se lărgiră, iar el privi în jur, ca şi cum camera ar fi fost plină de spioni. Se aplecă apoi şi le şopti.

– Şi eu aş vrea să vorbesc cu voi, spuse el. Am bănuielile mele în legătură cu Stephano şi aş vrea să le discut şi cu voi.

Orfanii Baudelaire se uitară unul la celălalt cu uşurare.

– Da? întrebă Klaus.

– Desigur, răspunse unchiul Monty. Noaptea trecută, am început să am suspiciuni serioase în legătură cu acest nou asistent al meu. Este puţin cam ciudat şi...

Unchiul Monty se uită iar în jur şi începu să vorbească atât de încet, încât copiii fură nevoiţi să-şi ţină respiraţia ca să-l poată auzi.

– Şi cred că ar trebui să discutăm afară. Vreţi?

Copiii aprobară din cap şi se ridicară de la masă. Lăsându-şi vasele murdare în bucătărie, ceea ce nu este

un lucru bun în general, dar acceptabil în situații de urgență ca aceea, copiii îl urmară pe unchiul Monty în holul de la intrare, trecură pe lângă tabloul cu cei doi șerpi încolăciți, ieșiră pe ușa din față și se opriră pe peluză, ca și cum ar fi vrut să stea de vorbă cu arbuștii în formă de șarpe și nu unul cu celălalt.

– Nu vreau să fiu ultravanitos, începu unchiul Monty, folosind un cuvânt care aici înseamnă „să fiu foarte mândru“, dar eu chiar sunt unul dintre cei mai respectați herpetologi din lume.

Klaus clipi des. Era un început neașteptat pentru o conversație.

– Sigur că ești, spuse el, dar...

– Și din cauza asta, îmi pare rău că trebuie să spun, continuă unchiul Monty, ca și cum nu l-ar fi auzit, mulți oameni sunt invidioși pe mine.

– Sunt sigură că este adevărat, spuse nedumerită Violet.

– Iar când oamenii sunt invidioși, continuă unchiul

Monty dând din cap, ar face orice, chiar lucruri nebunești. Când mi-am luat licența în herpetologie, colegul meu de cameră era atât de invidios pe noua specie de broaște pe care o descoperisem, încât mi-a furat și mi-a mâncat singurul specimen. A trebuit să-i fac o radiografie la stomac, iar în prezentare să folosesc radiografiile în loc de broască. Și ceva îmi spune că s-ar putea să ne confruntăm cu o situație asemănătoare acum.

Despre ce vorbea unchiul Monty?

– Mi-e teamă că nu prea înțeleg, spuse Klaus, într-un fel politicos, care însemna de fapt „Ce tot îndrugi, unchiule Monty?“

– Noaptea trecută, după ce v-ați dus la culcare, Stephano mi-a pus o mulțime de întrebări despre toți șerpii și despre viitoarea expediție. Și știți de ce?

– Cred că da, începu Violet, dar unchiul Monty o întrerupse.

– Pentru că acest om care-și spune Stephano, continuă

el, este de fapt un membru al Societății de Științe și se află aici ca să încerce să o găsească pe Incredibila Viperă Mortală și să-și atribuie descoperirea mea. Știți ce înseamnă cuvântul „atribuie“?

– Nu, răspunse Violet, dar...

– Înseamnă că eu cred că Stephano are de gând să-mi fure șarpele, continuă unchiul Monty și să-l prezinte Societății de Științe. Datorită faptului că este o specie nouă, n-aș putea în nici un fel să demonstrez că l-am descoperit eu. Înainte să ne dăm seama, Incredibila Viperă Mortală se va numi Șarpele Stephano sau în alt fel îngrozitor. Și dacă are de gând acest lucru, imaginați-vă ce va face în expediția noastră, din Peru. Fiecare broască pe care o prindem, fiecare mostră de venin pe care o punem în eprubetă, fiecare specie de șerpi pe care o cercetăm și fiecare bucățică din munca noastră va cădea în mâinile acestui spion al Societății de Științe.

– Nu este un spion al Societății de Științe, spuse Klaus

supărat, este Contele Olaf.

– Am înțeles exact ce vrei să spui! spuse emoționat unchiul Monty. Comportamentul ăsta este, într-adevăr, la fel de ticălos ca şi al acelui individ îngrozitor. De aceea fac asta.

Îşi ridică mâna şi flutură hârtiile împăturite din mâna sa.

– După cum ştiți, continuă el, mâine plecăm spre Peru. Acestea sunt biletele noastre pentru călătoria de la ora cinci cu *Prospero*, un vapor excelent, care ne va duce peste ocean către America de Sud. Există un bilet pentru mine, unul pentru Violet, altul pentru Klaus şi unul pentru Stephano, dar n-am nici unul pentru Sunny, pentru că o vom ascunde într-o valiză, ca să mai economisim ceva bani.

– Bipo!

– Glumesc. Dar nu şi despre asta.

Fața unchiului Monty se înroşi de bucurie când luă una dintre hârtiile împăturite şi începu să o rupă în bucățele.

Acesta este biletul lui Stephano. N-o să meargă cu noi

în Peru. Mâine dimineață, o să-i spun că trebuie să rămână aici şi să aibă grijă de specimenele mele. În acest fel, putem sta fără grijă în expediție.

– Dar, unchiule Monty..., începu Klaus.

– De câte ori să-ți spun că nu este politicos să întrerupi pe cineva? întrebă unchiul Monty, clătinând din cap. Oricum, ştiu de ce eşti îngrijorat: de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar rămâne singur cu Incredibila Viperă Mortală. Dar n-ai de ce să-ți faci griji. Vipera ne va însoți în călătorie, închisă într-o cuşcă pentru şerpi. Nu-mi dau seama de ce eşti aşa de tristă, Sunny, credeam că o să te bucure că o luăm şi pe ea cu noi! Aşa că nu mai fiți aşa de îngrijorati, *bambini*. După cum vedeți, unchiul Monty este stăpân pe situație.

Când cineva greşeşte doar puțin – când un chelner îți pune lapte degresat în cafea, în loc de lapte gras, să zicem – este adesea uşor să îi explici unde a greşit. Dar când cineva greşeşte surprinzător – să spunem, când un chelner

te mușcă de nas în loc să-ți ia comanda – ai putea să fii atât de surprins, încât să nu mai fii în stare să scoți un cuvânt. Paralizat de greșeala chelnerului, gura îți va rămâne întredeschisă și vei clipi de mai multe ori din ochi, dar nu vei fi în stare să scoți nici un cuvânt. Așa se întâmplă și cu copiii Baudelaire. Unchiul Monty se înșela atât de tare în privința lui Stephano, socotindu-l un spion, când el era, de fapt, Contele Olaf, încât celor trei frați nu le mai veni în minte nici o modalitate în care să-i arate că greșea.

– Haideți, dragii mei, spuse unchiul Monty. Am pierdut destul timp cu vorbăria. Trebuie să... *Au!*

Unchiul Monty se întrerupse brusc, cu un țipăt de surpriză și durere, și căzu la pământ.

– Unchiule Monty! țipă Klaus.

Frații Baudelaire văzură un obiect mare și strălucitor peste Monty și, un minut mai târziu, își dădură seama ce era obiectul acela: veioza grea, așezată lângă fotoliul din camera lui Klaus.

– Au! exclamă din nou unchiul Monty, dând veioza la o parte. Chiar m-a durut. Cred că mi-a luxat umărul. E bine că nu mi-a căzut în cap, că o pățeam rău de tot!

– Dar de unde a venit? întrebă Violet.

– Cred că a căzut de la fereastră, răspunse unchiul Monty, arătând către locul în care se afla camera lui Klaus. A cui e camera aia? Klaus, cred că e a ta. Trebuie să fii mai atent. Nu poți lăsa pe fereastră obiecte grele ca veioza asta. Uite ce era să se întâmple.

– Dar veioza nu era deloc lângă fereastră, spuse Klaus. O țin în alcov, ca să pot citi în fotoliu.

– Hai, Klaus, zise unchiul Monty, ridicându-se și dându-i veioza. Chiar te aștepți că cred că veioza a dansat spre fereastră și s-a aruncat în umărul meu? Te rog să o duci înapoi în camera ta, într-un loc sigur, și să nu mai vorbim despre asta.

– Dar..., începu Klaus, însă fu întrerupt de sora lui.

– O să te ajut eu, Klaus, spuse Violet. O să găsim un loc

sigur pentru veiozã.

– Să nu staţi prea mult, spuse unchiul Monty, masându-şi umărul. Ne vedem în camera cu reptile. Hai, Sunny!

Îndreptându-se către holul de la intrare, cei patru se despărţiră în dreptul scărilor, unchiul Monty şi Sunny mergând spre imensa uşă a Camerei Creaturilor, iar Violet şi Klaus cărând pe scări veioza grea, în camera lui Klaus.

– Ştii *foarte bine*, rosti Klaus printre dinţi către sora lui, că n-am fost deloc *neglijent* cu veioza.

– Desigur că ştiu, şopti Violet. Dar nu ne foloseşte la nimic să încercăm să-i explicăm asta unchiului Monty. Crede că Stephano este un spion herpetolog. Ştim amândoi la fel de bine că Stephano a aruncat veioza!

– Cât de deştepţi sunteţi că v-aţi dat seama, spuse o voce din capul scărilor, iar Violet şi Klaus se arătară atât de surprinşi, încât fură gata să scape veioza.

Era Stephano, sau dacă preferi, Contele Olaf. Omul negru.

– Dar întotdeauna ați fost deștepți, copii, continuă el. Un pic cam prea deștepți pentru gustul meu... Numai că n-o să faceți prea mulți purici pe-aici, așa că nu mă deranjează.

– Tu în schimb nu ești prea deștept, răspunse Klaus cu înverșunare. Veioza asta grea aproape că ne-a lovit, dar dacă se întâmplă ceva cu sora mea sau cu mine, averea Baudelaire n-o să fie niciodată a ta.

– Vai, vai, spuse Stephano, zâmbind și arătându-și dinții negri. Dacă aș fi vrut să vă rănesc, orfanule, sângele vostru ar fi curs deja pe scări ca o cascadă. Nu, nu intenționez să fac rău nici unui cap sau vreunui fir de păr al neamului Baudelaire. Nu aici, nu în această casă. Nu trebuie să vă fie frică de mine, micuților, decât când ne vom afla într-un loc în care crimele sunt greu de descoperit.

– Și unde este acesta? întrebă Violet. Intenționăm să stăm aici până creștem mari.

– Chiar așa? întrebă Stephano cu o voce prefăcută.

Oare de ce cred eu că vom pleca chiar mâine din țară?

– Unchiul Monty ți-a rupt biletul, exclamă triumfător Klaus. Avea bănuieli în privința ta, așa că și-a schimbat planurile și nu mergi cu noi!

Zâmbetul lui Stephano se transformă în încruntare, iar dinții lui pătați păreau și mai mari. Ochii îi deveniseră atât de strălucitori, încât Violet și Klaus nu se puteau uita în ei.

– N-aș fi chiar așa de sigur. Chiar și cele mai grozave planuri se pot schimba, dacă se întâmplă un accident, spuse el cu o voce înfricoșătoare și își îndreptă un deget ascuțit către veioza grea. Iar accidentele se întâmplă la tot pasul.

CAPITOLUL VI

Împrejurările nefericite au un mod al lor de a compromite lucrurile care altfel ar fi fost plăcute. Aşa se întâmplă cu orfanii Baudelaire şi cu filmul *Fantome pe zăpadă.*

Toată după-amiaza, cei trei copii stătuseră şi îşi făcuseră griji în Camera Creaturilor, sub privirea batjocoritoare a lui Stephano şi ascultând vorbăria lipsită de griji a unchiului Monty – expresia „lipsită de griji“ înseamnă aici „fără să fie conştient că se afla într-o mare primejdie şi că Stephano era de fapt Contele Olaf“. Când veni

seara, cei trei frați nu prea aveau chef de distracție. Jeep-ul unchiului Monty era prea mic ca să încapă confortabil toți cinci în el, așa că Violet și Klaus stătură pe un loc, iar biata Sunny trebui să stea în brațele murdare ale lui Stephano. Erau însă prea preocupați ca să bage de seamă disconfortul.

La cinematograf, stătură toți pe un rând, cu unchiul Monty de-o parte şi la mijloc Stephano, care ținea floricelele. Dar copiii erau mult prea îngrijorați ca să mănânce şi prea preocupați să ghicească planurile lui Stephano ca să se bucure de *Fantome pe zăpadă*, un film bun, de altfel. Când răsăriră fantomele de după mormanele de zăpadă, înconjurând micul oraş de pescari Alpine, Violet încercă să-şi dea seama în ce fel ar putea să urce Stephano fără bilet la bordul lui *Prospero* şi să-i însoțească în Peru. Bărbații din oraş construiseră o barieră din stejari zdraveni, dar fantomele îşi croiseră imediat drum prin ei. Klaus nu vedea însă nimic. Era concentrat să-şi dea seama la ce se referise Stephano când vorbise

despre accidente. Dar când Gerta, micuța lăptăreasă, se împrieteni cu fantomele şi le rugă frumos să nu-i mai mănânce pe săteni, Sunny, care era prea mică să înțeleagă situația orfanilor, încercă să se gândească la o modalitate de a-i zădărnici planurile lui Stephano, oricare ar fi fost acestea. În ultima scenă din film, fantomele şi sătenii sărbătoriră împreună ziua de 1 Mai, dar cei trei Baudelaire erau prea neliniştiți şi le era prea frică să se bucure măcar un pic.

Pe drumul spre casă, unchiul Monty încercă să stea de vorbă cu copiii tăcuți şi îngrijorați, care şedeau în spate, dar aceştia nu scoaseră nici un cuvânt. Până la urmă, unchiul Monty tăcu. Când jeep-ul se opri pe peluza cu arbuştii în formă de şerpi, cei trei copii ieşiră din maşină şi alergară până la uşa principală, fără măcar să-i spună noapte bună tutorelui lor uimit. Cu inimile grele, cei trei urcară scările către dormitoare, dar când ajunseră în fața uşilor nu putură să se despartă.

– Am putea să dormim toți într-o cameră? o întrebă timid Klaus pe Violet. Noaptea trecută m-am simțit ca și cum aș fi fost într-o celulă, făcându-mi griji de unul singur.

– Și eu, admise Violet. Dacă tot nu avem de gând să dormim, am putea să stăm toți la un loc, fără să închidem ochii.

– Tita! încuviință Sunny, urmându-și frații în camera lui Violet.

Aceasta se uită împrejur și își aduse aminte cât de bucuroasă fusese că se mutaseră aici. Acum, fereastra imensă care dădea înspre peluza cu arbuștii în formă de șerpi părea deprimantă, în loc să o inspire, iar foile goale lipite pe pereți, în loc să o ajute, mai mult îi aminteau de cât de neliniștită era.

– Văd că n-ai prea lucrat la invențiile tale, spuse cu blândețe Klaus. Nici eu n-am mai citit mare lucru. Când se află Contele Olaf prin apropiere, parcă ți se blochează imaginația.

– Nu întotdeauna, replică Violet. Când locuiam cu el, ai citit totul despre legea matrimonială ca să-ți dai seama de planul lui, iar eu am inventat funia de alpinist ca s-o salvez pe Sunny.

– Da, dar în cazul ăsta, spuse trist Klaus, nici măcar nu știm ce pune la cale Contele Olaf. Cum am putea să ne sgândim la un plan, când habar n-aveam de uneltirile lui?

– Hai să încercăm să despicăm firul în patru, zise Violet, o expresie care aici înseamnă „să discuți despre ceva în amănunt, până înțelegi în întregime". Contele Olaf a venit în casa asta deghizat, sub numele de Stephano și este limpede că urmărește să pună mâna pe averea noastră.

– Și de îndată ce va pune mâna pe ea, continuă Klaus, plănuiește să ne ucidă.

– Tadu, murmură solemn Sunny, ceea ce probabil însemna „Situația în care ne aflăm este îngrozitoare."

– Totuși, continuă Violet, dacă ne face vreun rău, n-o să poată intra în posesia averii noastre. De aceea, data trecută,

a încercat să se însoare cu mine.

– Slavă Domnului că n-a reuşit, spuse Klaus, tremurând, în cazul ăsta Contele Olaf ar fi fost cumnatul meu! Dar de data asta nu mai plănuieşte să se însoare cu tine. Spunea ceva despre un accident.

– Şi despre un loc unde crimele sunt mai greu de descoperit, spuse Violet, amintindu-şi cuvintele lui. Asta trebuie să însemne Peru. Dar Stephano nu merge în Peru. Unchiul Monty i-a rupt biletul.

– Buga! strigă Sunny, într-un chiot generic de frustrare, lovind cu pumnul în pământ.

Cuvântul „generic“ înseamnă aici „când nu găseşti altceva de spus“. Iar Sunny nu era singura care se simţea frustrată. Violet şi Klaus erau prea mari să poată spune cuvinte ca „Buga!“, dar şi-ar fi dorit-o. Şi-ar fi dorit să-şi poată da seama de planul Contelui Olaf. Şi-ar fi dorit ca situaţia lor să nu mai pară atât de misterioasă şi de lipsită de speranţă cum era. Şi-ar fi dorit să fie destul de mici ca

să strige şi ei „Buga!“ şi să poată da cu pumnul în podea. Şi cel mai mult, bineînţeles, şi-ar fi dorit ca părinţii lor să fi fost în viaţă, să le poarte de grijă în casa în care s-au născut.

Cu aceeaşi ardoare cu care orfanii Baudelaire îşi doreau ca situaţia lor să fi fost diferită, îmi doresc şi eu să le fi schimbat oarecum povestea pentru tine. Chiar dacă sunt aici, în siguranţă şi departe de Contele Olaf, de-abia mai suport să scriu un cuvânt. Poate că ar fi bine dacă ai închide chiar acum această carte, să nu mai citeşti niciodată continuarea acestei povestiri înfricoşătoare. Dacă vrei, îţi poţi închipui că în următoarea oră orfanii Baudelaire îşi dau seama de planul lui Stephano şi salvează viaţa unchiului Monty. Poţi să-ţi imaginezi că a venit poliţia cu girofaruri şi sirene şi l-a târât pe Stephano în închisoare pentru tot restul vieţii. Poţi pretinde, chiar dacă nu e aşa, că fraţii Baudelaire au trăit fericiţi alături de unchiul Monty până în ziua de astăzi. Sau – cel mai bine –

poți să-ți imaginezi că părinții lor n-au fost uciși în încendiu și că îngrozitorul Conte Olaf, unchiul Monty și toate evenimentele nefericite nu sunt decât un vis, o plăsmuire a imaginației.

Dar această poveste nu este una fericită și, chiar dacă îmi vine greu, trebuie să-ți spun că orfanii Baudelaire au stat tăcuți în camera lui Violet – cuvântul „tăcuți" înseamnă aici „fără să vorbească", și nu „n-au scos nici un cuvânt, pentru că erau prostuți" – întreaga noapte. Dacă cineva ar fi tras cu ochiul în cameră pe fereastra dormitorului când răsărea soarele, ar fi văzut trei copii înghesuiți într-un pat, cu ochii larg deschiși și cu fețișoarele întunecate de atâtea griji. Cineva bătu la ușă. Patru ciocănituri puternice, ca și cum ceva ar fi opus rezistență.

Copiii clipiră și se uitară unul la celălalt.

– Cine e? strigă Klaus, cu vocea răgușită după atâta tăcere.

În loc de răspuns, persoana învârti mânerul și ușa se

deschise încet. Era Stephano, cu toate hainele strânse şi cu ochii strălucindu-i mai tare decât de obicei.

– Bună dimineața, spuse el. E timpul să plecăm în Peru. Este loc în maşină doar pentru trei orfani şi pentru mine, aşa că mişcați-vă!

– Ți-am spus ieri că tu nu mergi, replică Violet, care spera ca vocea ei să pară mai curajoasă decât era de fapt.

– Unchiul vostru Monty este cel care nu merge, răspunse Stephano, ridicându-şi porțiunea de frunte unde ar fi trebuit să fie sprânceana groasă şi lungă.

– Nu fi caraghios, comentă Klaus. Unchiul Monty n-ar rata pentru nimic în lume expediția asta.

– Întrebați-l, spuse Stephano, iar copiii observară o expresie bine cunoscută pe fața lui.

Gura nu i se mişcă, dar ochii îi erau strălucitori, de parcă ar fi spus o glumă.

– De ce nu-l întrebați? Este jos, în Camera Creaturilor.

– O să-l întrebăm, răspunse Violet. Unchiul Monty nu intenționează să ne lase singuri cu tine, în Peru.

Se ridică din pat, îi luă de mână pe frații săi și trecură repede pe lângă Stephano, care zâmbea atotștiutor în prag.

– O să-l întrebăm, spuse din nou Violet, iar Stephano făcu o mică plecăciune, în timp ce copiii ieșeau din cameră.

Holul era straniu de liniștit și la fel de gol ca orbitele unui craniu.

– Unchiule Monty? strigă Violet, la capătul holului.

Nici un răspuns.

În afară de zgomotele câtorva pași, casa era înfiorător de liniștită, ca și cum ar fi fost părăsită de mulți ani.

– Unchiule Monty? strigă și Klaus, când ajunseră în capul scărilor.

N-auziră nimic.

Ridicându-se pe vârfuri, Violet deschise imensa ușă a Camerei Creaturilor și, pentru un moment, orfanii se uitară prin cameră ca hipnotizați, întâmpinați de lumina stranie, de un albastru deschis, a răsăritului de soare ce se

răsfrângea în cameră prin tavanul şi pereţii de sticlă. În semiîntuneric, copiii văzură siluetele diferitelor reptile care se mişcau în cuşti sau dormeau încolăcite în grămezi întunecate şi nedefinite.

Zgomotul paşilor se auzea prin pereţii slab luminaţi, pe când cei trei fraţi traversau Camera Creaturilor până în locul unde se afla biblioteca unchiului Monty. Chiar dacă încăperea întunecată părea misterioasă şi ciudată, copiii nu se simţeau ameninţaţi de nimic. Îşi aduseră aminte de cuvintele unchiului Monty: dacă vor învăţa sârguincios, nu-i va pândi nici un pericol în Camera Creaturilor. Totuşi, după cum ne aducem aminte – şi tu, şi eu – asigurarea dată de unchiul Monty era încărcată de ironie dramatică, iar acum, în lumina şovăielnică din Camera Creaturilor, acea ironie în curând avea să iasă la iveală, expresie care aici înseamnă că „în sfârşit, fraţii Baudelaire vor afla despre ce era vorba". Când ajunseră în dreptul cărţilor, cei trei fraţi văzură o grămadă

întunecată, înghesuită în colțul cel mai îndepărtat. Neliniştit, Klaus aprinse veioza să vadă mai bine.

Grămada întunecată era unchiul Monty!

Gura îi era uşor căscată, ca şi cum ar fi fost surprins, iar ochii îi erau larg deschişi, dar nu păreau să îi vadă pe copii. Fața lui, roşie de obicei, era acum foarte palidă, iar sub ochiul stâng se găseau două găuri mici, în linie, un fel de semn lăsăt de caninii unui şarpe.

– Dicodu? înt rebă Sunny, trăgându-l de picior.

Unchiul Monty nu se mişcă. După cum îi asigurase, orfanilor Baudelaire nu li se întâmplase nimic rău în Camera Creaturilor, spre deosebire de el.

CAPITOLUL VII

– Vai, vai, vai! Ce păcat! spuse o voce prefăcută din spatele lor.

Copiii se întoarseră şi îl găsiră pe Stephano, stând acolo, cu valiza neagră cu lacătul strălucitor de argint în mână şi cu o expresie prostească pe față. Cuvântul „prostesc“ este unul atât de rar folosit cu înțelesul de „fals“, încât Klaus nu înțelese ce voia să însemne expresia de pe

fața contelui, dar copiilor nu le trebui mult ca să-și dea seama că Stephano se prefăcea surprins.

– Ce accident îngrozitor! O mușcătură de șarpe! Ce nenorocire!

– Tu... începu Violet, dar cuvintele îi rămaseră în gât, ca și cum moartea unchiului Monty ar fi fost o mâncare cu un gust groaznic.

– Tu! strigă ea din nou.

Stephano n-o băgă de seamă.

– Desigur că, după ce vor descoperi că doctorul Montgomery a murit, se vor întreba ce s-a întâmplat cu orfanii ăia îngrozitori care mișunau prin casa lui. Dar aceștia vor fi plecați de mult. Și dacă tot am adus vorba, este timpul să plecăm. *Prospero* ridică ancora la ora cinci, din Portul Pâclei, și vreau să fiu primul pasager de la bordul lui. În felul acesta, voi avea timp și de o sticlă cu vin înainte de masa de prânz.

– Cum ai putut? șopti răgușit Klaus, incapabil să-și ia ochii de la fața palidă a unchiului Monty. Cum ai putut să

faci asta? Cum ai putut să-l omori?

– Vai, Klaus, sunt surprins, spuse Stephano, îndreptându-se spre corpul unchiului Monty. Un băiat aşa de inteligent ca tine ar trebui să fie capabil să-şi dea seama că zăpăcitul vostru unchi a murit de muşcătura unui şarpe şi nu ucis de mine. Uită-te la aceste urme de colţi, uită-te la faţa lui palidă, uită-te la ochii ăştia ficşi.

– *Gata*! ţipă Violet. *Nu mai vorbi aşa*!

– Ai dreptate, spuse Stephano. N-avem timp de vorbărie. Trebuie să prindem un vapor. Hai să ne mişcăm odată!

– Nu mergem nicăieri cu tine, se împotrivi Klaus.

Pe faţa lui se citea mai degrabă efortul de a se concentra asupra situaţiei lor crunte, decât tristeţea.

– O să stăm aici până când vine poliţia.

– Şi cum crezi că o să ştie poliţia că trebuie să vină? întrebă Stephano ironic.

– O să dăm noi telefon, răspunse Klaus, cu un ton care spera să fie ferm, şi se îndreptă către uşă.

Stephano scăpă valiza, lacătul strălucitor de argint făcând un zgomot puternic când lovi podeaua de marmură. Făcu câțiva pași, blocând drumul lui Klaus, cu ochii gata să-i iasă din orbite, de furie.

– Am *obosit* să vă tot *explic*, mormăi Stephano. Vă credeți *foarte deștepți*, dar văd că nu pricepeți un lucru *simplu*!

Contele Olaf băgă mâna în buzunar şi îşi scoase cuțitul.

– Ăsta este cuțitul meu. Este foarte ascuțit şi foarte nerăbdător să se înfigă în voi. Aproape la fel de nerăbdător ca mine. Dacă nu faceți ce vă spun, corpurile voastre vor avea de suferit. Acum, e destul de clar pentru voi? Intrați naibii în maşina aia!

După cum ştii, este foarte nepoliticos să foloseşti injurii, dar orfanii Baudelaire erau mult prea îngroziți ca să-i mai amintească asta lui Stephano.

Uitându-se încă o dată la bietul lor unchi, cei trei copii îl urmară pe Stephano către uşa Camerei Creaturilor, pentru a se urca „naibii“ în maşină. După ce că o insultase –

cuvânt care aici înseamnă să „obligi pe cineva să facă o treabă neplăcută, când deja este foarte supărat“ – Stephano o obligă pe Violet să-i care valiza, dar fata era mult prea cufundată în gânduri ca să-i pese. Își aducea aminte de ultima conversație pe care ea și frații săi o avuseseră cu unchiul Monty și se gândea cu rușine că nu prea fusese o conversație.

Îți aduci aminte, desigur, că pe drumul de întoarcere de la cinematograful unde văzuseră *Fantome pe zăpadă*, copiii fuseseră atât de îngrijorați în legătură cu Stephano, încât nu îi adresaseră nici un cuvânt unchiului Monty, iar când jeep-ul ajunsese în fața casei o zbughiseră sus, ca să dezbată situația, fără să-i spună măcar noapte bună omului care acum zăcea sub un cearșaf în Camera Creaturilor. Pe când tinerii se îndreptau spre jeep, Violet încerca să-și amintească dacă măcar îi mulțumiseră fiindcă îi dusese la film, dar amintirea nopții respective rămânea învăluită în ceață. Parcă îi mulțumiseră. „Mulțumesc, unchiule Monty“, parcă spusese unul dintre ei, pe când stăteau

împreună la casa de bilete, dar nu putea fi sigură.

Stephano deschise uşa maşinii şi le făcu semn cu cuțitul lui Klaus şi lui Sunny, arătându-le locul strâmt din spate, iar pe Violet, cu valiza neagră şi grea în braţe, o înghionti pe locul din faţă, de lângă el. Preţ de o clipă, pe când Stephano introducea cheia în contact, orfanii îşi doriră din tot sufletul ca motorul să nu funcţioneze, dar se dovedi o speranţă deşartă. Unchiul Monty avea mare grijă de maşina lui, aşa că aceasta porni imediat.

Violet, Klaus şi Sunny priviră în urmă, în timp ce Stephano conducea printre arbuştii în formă de şerpi. La vederea Camerei Creaturilor, pe care unchiul Monty o umpluse atât de grijuliu cu toate specimenele sale şi în care era şi el acum tot un fel de specimen, disperarea din sufletele copiilor nu mai cunoscu margini, iar ei începură să plângă încet.

Moartea cuiva drag este un lucru tare curios. Cu toţii ştim că timpul nostru este limitat prin lume şi că la un moment dat toţi vom sfârşi cu un cearşaf deasupra noastră,

fără să ne mai trezim vreodată. Și totuși, te surprinde când i se întâmplă așa ceva cuiva cunoscut. Este ca și cum ai urca prin întuneric scările către dormitorul tău, gândindu-te că mai ai încă o treaptă în afară de cele existente. Piciorul îți alunecă prin aer și urmează un moment de surpriză neplăcută, în timp ce încerci să-ți recapeți echilibrul. Frații Baudelaire nu plângeau numai pentru unchiul Monty, dar și pentru părinții lor și pentru acel sentiment întunecat și curios pe care-l ai când îți pierzi echilibrul din cauza unei pierderi imense.

Ce avea să se întâmple cu ei? Stephano îl omorâse fără milă pe omul care trebuia să aibă grijă de ei, iar acum erau iar singuri. Ce avea să le facă Stephano? El ar fi trebuit să rămână în casă, în timpul expediției lor în Peru, iar acum erau nevoiți să se îmbarce cu el pe *Prospero*. Și ce lucruri îngrozitoare aveau să se întâmple în Peru? Îi va salva cineva acolo? Va pune Stephano mâna pe averea lor? Și ce se va întâmpla apoi cu cei trei copii? Erau întrebări înfricoșătoare și, dacă te gândeai la ele, trebuia să te concentrezi

la maximum, iar orfanii se gândeau atât de profund la ele, încât nu-şi dădură seama, până în momentul impactului, că Stephano fu cât pe-aici să se lovească de o altă maşină.

Se auzi un zgomot oribil de metal şi sticlă, când o maşină neagră izbi jeep-ul unchiului Monty, aruncându-i pe copii la podea cu o bufnitură pe care o resimţiră ca şi cum stomacurile le-ar fi rămas pe scaune. Valiza neagră se lovi de umărul lui Violet şi apoi zbură în parbrizul care se crăpă imediat în sute de bucăţele, arătând ca o pânză de păianjen. Stephano scoase un ţipăt de uimire şi mişcă volanul încoace şi încolo, dar cele două vehicule rămaseră prinse unul de celălalt şi, cu o altă bufnitură, ieşiră de pe şosea şi se opriră într-o grămăjoară de pământ. Nu se întâmplă adesea să poţi spune despre un accident că este norocos, dar în acest caz fusese într-adevăr un noroc. În spatele lor, încă se vedeau arbuştii în formă de şerpi, dar călătoria fraţilor Baudelaire către Portul Pâclei luase sfârşit.

Stephano mai scoase sunet ascuţit, dar de data asta

unul de furie.

– Pe toate cazanele cu smoală ale Iadului! urlă el, în timp ce Violet îşi masa umărul, încercând să se asigure că nu era grav rănită.

Klaus şi Sunny se ridicară cu grijă de pe podeaua maşinii şi priviră prin parbrizul crăpat. În cealaltă maşină, se vedea o singură persoană, dar era greu de spus, pentru că automobilul era mult mai distrus decât jeep-ul unchiului Monty. Partea din faţă se pliase asemenea unui acordeon şi un capac de roată se rostogolea zgomotos pe asfaltul Uliţei Urâte, ca şi cum ar fi fost o monedă gigantică aruncată de cineva. Şoferul era îmbrăcat în gri şi tuşea zgomotos, în timp ce deschidea uşa şifonată a maşinii şi se lupta să iasă. Tuşi din nou şi îşi băgă mâna în buzunarul costumului, de unde scoase o batistă albă.

– Este domnul Poe! strigă Klaus.

Chiar *era* domnul Poe, tuşind ca de obicei, iar copiii fură atât de încântaţi să-l vadă, încât se treziră zâmbind cu gurile până la urechi, în ciuda situaţiei oribile.

– Domnule Poe! Domnule Poe! strigă Violet, întinzându-se peste valiza lui Stephano ca să deschidă ușa.

Stephano întinse mâna și o apucă de umărul rănit, întorcându-și încet capul, astfel încât toți cei trei copii să-i vadă ochii strălucitori și amenințători.

– Asta nu schimbă *nimic!* șuieră el. Ați avut un pic de noroc, dar va fi ultima dată, vă asigur! Voi trei veți merge împreună cu mine spre Portul Pâclei, la timp ca să prindem vaporul *Prospero*, vă promit!

– O să mai vedem, replică Violet, deschizând ușa și strecurându-se pe lângă valiză.

Klaus deschise ușa din partea lui și o urmă pe Violet, cărând-o pe Sunny în brațe.

– Domnule Poe! Domnule Poe!

– Violet? întrebă domnul Poe. Violet Baudelaire? Tu ești?

– Da, domnule Poe, răspunse Violet. Suntem cu toții și suntem din cale-afară de fericiți că te-ai ciocnit de noi.

– Ei bine, eu n-aș prea spune asta, mormăi domnul Poe.

Este foarte clar însă că este vina celuilalt şofer. Voi aţi intrat în mine.

– Cum îndrăzneşti? ţipă Stephano, dându-se jos din maşină şi strâmbând din nas la mirosul de hrean care umplea aerul.

Se îndreptă către domnul Poe, dar la jumătatea drumului copiii văzură cum faţa lui se schimba de la furie la falsă confuzie şi tristeţe.

– Îmi pare rău, spuse el, cu o voce subţire şi agitată, este numai vina mea. Sunt foarte supărat pentru ce s-a întâmplat şi n-am mai fost atent la semnele de circulaţie. Sper că nu sunteţi rănit, domnule Foe.

– *Poe*, răspunse domnul Poe. Numele meu este *Poe*. Nu sunt rănit. Din fericire, se pare că nimeni nu este rănit. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre maşina mea. Dar cine eşti şi ce faci cu copiii Baudelaire?

– O să vă spun eu cine este, spuse Klaus. Este...

– Te rog, Klaus, îl admonestă domnul Poe, un cuvânt care aici înseamnă că „l-a certat pe Klaus, chiar dacă aces-

ta avea un motiv foarte bun ca să-l întrerupă". Nu-i politicos să întrerupi pe cineva.

– Numele meu este Stephano, spuse contele, strângând mâna domnului Poe. Sunt... adică *am fost*... asistentul doctorului Montgomery.

– Cum adică, *ai fost?* se încruntă domnul Poe. Ai fost concediat?

– Nu. Doctorul Montgomery... O, scuzați-mă...

Stephano se întoarse şi se făcu că-şi tamponează ochii, ca şi cum ar fi fost prea necăjit ca să mai poată continua. Cu fața întoarsă, ca să nu-l vadă domnul Poe, contele le făcu rapid orfanilor cu ochiul, înainte să vorbească iar.

– Regret, dar trebuie să vă spun că a avut loc un accident groaznic, domnule Doe. Doctorul Montgomery a murit.

– *Poe*, spuse domnul Poe. A murit? Este îngrozitor. Cum s-a întâmplat?

– Nu ştiu, răspunse Stephano. Mi se pare că l-a muşcat un şarpe, dar... nu ştiu nimic despre şerpi. De aceea mergem în oraş, să găsim un doctor. Copiii păreau prea

supărați ca să fie lăsați singuri.

– Nu ne-a luat cu el ca să căute un doctor! țipă Klaus. Vrea să ne ia cu el în Peru!

– Înțelegeți ce vreau să spun? i se adresă Stephano domnului Poe, mângâindu-l pe Klaus pe cap. Este evident că sunt foarte îndurerați, doctorul Montgomery trebuia să plece cu ei în Peru în dimineața asta.

– Da, știu, spuse domnul Poe. De aceea mă grăbeam să ajung acolo, să le aduc în sfârșit bagajele. Klaus, știu că ești supărat din cauza accidentului, dar te rog să înțelegi că dacă doctorul Montgomery este într-adevăr mort, atunci expediția este anulată.

– Dar, domnule Poe... spuse indignat Klaus.

– Te rog, continuă domnul Poe. Asta este o discuție între adulți, Klaus. Desigur, trebuie să chemăm un doctor.

– Ei bine, de ce nu vă duceți la casa doctorului Montgomery, spuse Stephano, iar eu o să-i iau pe copii și o să găsesc un doctor.

–Gugu! strigă Sunny, care probabil că însemna „Nici gând!“

– Dar de ce să nu mergem cu toții în casă, întrebă domnul Poe, și să telefonăm după un doctor?

Stephano clipi și pentru o secundă pe fața lui apăru furia, dar apoi reuși să se stăpânească și vorbi încet.

– Desigur, rosti el. Trebuia să dau telefon unui doctor. Cum de nu m-am gândit? Se vede treaba că nu gândesc așa de limpede ca dumneavoastră. Haideți, copii, urcați în mașină, iar domnul Poe va merge în urma noastră.

– Nu ne urcăm cu tine în mașină, spuse cu tărie Klaus.

– *Te rog*, Klaus, vorbi domnul Poe. Încearcă să înțelegi. A fost un accident grav. Toate discuțiile trebuie amânate. Singura problemă este că nu sunt sigur că mașina mea va mai porni. Este serios avariată.

– Încercați, spuse Stephano.

Domnul Poe încuviință și se îndreptă către mașină. Se așeză în scaunul șoferului și introduse cheia în contact. Motorul făcu un zgomot hârâit – aproape la fel ca tusea domnului Poe – dar nu porni.

– Mi-e teamă că a murit motorul, strigă domnul Poe.

– Și nu va trece mult timp, mormăi Stephano către copii, până când veți muri și voi.

– Îmi pare rău, spuse domnul Poe.

– Nu v-am auzit, spuse Stephano și zâmbi.

– Am spus că-mi pare rău. Ei bine, ce-ar fi să-i duc eu pe orfani înapoi în casă, iar dumneavoastră să mergeți pe jos? Nu e loc pentru toată lumea.

Domnul Poe se încruntă.

– Dar bagajele copiilor sunt aici și nu vreau să le las nesupravegheate. De ce nu punem bagajele în mașina dumneavoastră, iar eu și copiii putem merge pe jos spre casă?

Stephano se încruntă și el.

– Bine, dar unul dintre copii trebuie să meargă cu mine ca să nu mă rătăcesc.

Domnul Poe zâmbi.

– Dar poți vedea casa de-aici. Cum să te rătăcești?

– Stephano nu vrea să ne lase singuri cu dumneavoastră, spuse răspicat Violet, care aștepta de mult momentul potrivit ca să-și spună părerea. Îi este frică c-o să vă

spunem cine este cu adevărat şi ce urmăreşte.

– Despre ce vorbeşte Violet? îl întrebă domnul Poe pe Stephano.

– N-am nici cea mai vagă idee, domnule Toe, răspunse Stephano, dând din cap şi privind-o amenințător pe Violet.

Fata trase adânc aer în piept.

– Acest om nu este Stephano, spuse ea, arătându-l cu degetul. Este Contele Olaf şi a venit ca să ne ia cu el.

– Cine zici că sunt? întrebă Stephano. Şi ce vreau să fac?

Domnul Poe îl măsură pe Stephano din cap până-n picioare şi apoi clătină din cap.

– Iertați-i pe copii, spuse el. Sunt foarte necăjiți. Contele Olaf este un bărbat groaznic, care încearcă să le fure banii, iar lor le este foarte frică de el.

– Semăn eu cu Contele Olaf? întrebă Stephano, cu ochii strălucindu-i şi mai puternic.

– Nu, nu semănați, răspunse domnul Poe. Contele Olaf

avea o singură sprânceană lungă și o față curată și bărbierită. Dumneavoastră aveți barbă și – nu vă supărați că vă spun – sprâncene deloc!

– Și-a ras sprânceana, spuse Violet, și și-a lăsat barba să-i crească. Oricine poate vedea asta

– Și are un tatuaj! strigă Klaus. Un ochi tatuat pe gleznă! Uitați-vă la tatuaj!

Domnul Poe se uită la Stephano, scuzându-se.

– Îmi pare foarte că trebuie să vă cer asta, spuse el, dar copiii par foarte supărați și aș vrea să-i liniștesc. Să le demonstrăm. Vă deranjează dacă-mi arătați glezna?

– Aș fi fericit, răspunse Stephano, rânjind către copii. Dreapta sau stânga?

Klaus închise ochii și se gândi o secundă.

– Stânga, spuse el.

Stephano își puse piciorul stâng pe bara de protecție a mașinii unchiului Monty. Fixându-i pe copiii Baudelaire cu ochii lui strălucitori, începu să-și ridice manșeta pantalonilor dungați și pătați. V iolet, Klaus, Sunny și domnul

Poe îşi aţintiseră privirile asupra gleznei lui Stephano.

Manşeta pantalonilor se ridică încet, ca o cortină înainte de începutul unei piese de teatru. Dar nu se vedea nici un tatuaj acolo. Orfanii Baudelaire se uitau la o bucată de piele netedă, la fel de albă ca faţa bietului unchi Monty.

CAPITOLUL VIII

În timp ce jeep-ul se târa în fața lor, orfanii Baudelaire mergeau obosiți înapoi, spre casa unchiului Monty, cu un miros înțepător de hrean în nări și cu un sentiment de frustrare în inimi. Este foarte descurajant ca cineva să demonstreze că ai greșit, în special când ai dreptate,

iar persoana care greșește este aceea care dovedește că *tu* ai greșit și dovedind astfel, greșit, desigur, că are dreptate, nu-i așa?

– Nu știu cum a putut să scape de tatuaj, îi spuse Klaus cu încăpățânare domnul Poe, care tușea în batistă, dar este Contele Olaf, fără nici o discuție.

– Klaus, spuse domnule Poe când termină de tuşit, mă oboseşte să reluăm aceeaşi discuţie. Tocmai am văzut glezna neatinsă a lui Stephano. Neatinsă înseamnă...

– Ştim ce înseamnă „neatinsă“, spuse Klaus, urmărindu-l pe Stephano care cobora din maşina unchiului Monty şi intra grăbit în casă. Ştim, „fără tatuaje“, dar este Contele Olaf. Cum de nu vă puteţi da seama?

– Singurul lucru de care-mi dau seama, răspunse domnul Poe, este că am în faţă un bărbat fără sprâncene, cu barbă şi fără nici un tatuaj, care *nu* este Contele Olaf. Oricum, chiar dacă există o şansă ca acest Stephano să vă dorească răul, nu aveţi de ce să vă temeţi. Este destul de şocant că doctorul Montgomery a murit, dar n-o să vă las pe voi şi averea voastră în grija unui asistent. Doamne, omul ăsta nu poate ţine minte nici măcar cum mă cheamă!

Klaus se uită la fraţii săi şi oftă. Îşi dăduseră seama că era mai uşor să le explice arbuştilor în formă de şerpi decât domnului Poe. Nimic nu-l putea clinti în convin-

gerea lui. Violet era gata să încerce să-i mai explice încă o dată, când auziră un claxon în spatele lor.

Frații Baudelaire și domnul Poe se dădură la o parte din drumul mașinii care se apropia, o mașină mică și gri, cu un șofer slăbănog. Mașina se opri în fața casei, iar persoana slăbănoagă coborî. Era un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină albă.

– Te putem ajuta cu ceva? întrebă domnul Poe, apropiindu-se de omul în gri.

– Sunt doctorul Lucafont, răspunse bărbatul înalt, arătând înspre el însuși cu o mână enormă. Am primit un telefon că aici a avut loc un accident teribil, în care a fost implicat un șarpe.

– Și sunteți deja aici? întrebă domnul Poe. Dar de-abia a avut timp Stephano să vă sune, darămite să mai și ajungeți aici.

– Cred că viteza este esențială când e vorba de urgențe, nu-i așa? întrebă doctorul Lucafont. Dacă este nevoie de

autopsie, atunci trebuie făcută imediat.

– Desigur, desigur, spuse repede domnul Poe. Eram doar surprins.

– Unde este cadavrul? întrebă doctorul Lucafont, îndreptându-se către uşă.

– Vă arată Stephano, răspunse domnul Poe, deschizând uşa casei.

Stephano aştepta în hol, ţinând în mână o cafetieră.z

– O să fac nişte cafea, spuse el. Mai vrea cineva?

– Eu aş vrea o cană, răspunse doctorul Lucafont. Nimic nu este mai bun decât o cană mare de cafea înainte să încep lucrul.

Domnul Poe se încruntă.

– N-ar trebui să vă uitaţi mai întâi la doctorul Montgomery?

– Da, domnule doctor, fu de acord Stephano. Timpul este esenţial în cazul unei urgenţe, nu credeţi?

– Da, da, cred că aveţi dreptate, răspunse doctorul Lucafont.

– Bietul doctor Montgomery este în Camera Creaturilor, spuse Stephano, arătând locul unde zăcea tutorele orfanilor Baudelaire. Vă rog să-l examinați foarte bine și apoi vă servesc cu o cană cu cafea.

– Voia dumneavoastră, șopti doctorul Lucafont, deschizând ușa cu o mână ciudat de țeapănă.

Stephano îl conduse pe domnul Poe în bucătărie, iar frații Baudelaire îl urmară triști. Când cineva se simte nefolositor și nu poate ajuta, se poate folosi expresia „a fi a cincea roată la căruță“, pentru că o căruță are patru roți, a cincea fiind inutilă. În timp ce Stephano turna cafea pentru adulți, cei trei copii se așezară la masa din bucătărie unde mâncaseră prăjitura cu nucă de cocos împreună cu unchiul Monty, cu atât de puțin timp în urmă, iar Violet, Klaus și Sunny se simțeau a cincea, a șasea și a șaptea roată ale unei mașini care mergea într-o direcție greșită. Înspre Portul Pâclos și spre *Prospero* care urma să ridice ancora.

– Când am vorbit cu doctorul Lucafont la telefon, spuse Stephano, i-am spus despre accidentul de maşină. După ce termină cu examenul medical, o să vă ducă în oraş să găsiţi un mecanic, iar eu o să stau aici cu orfanii.

– Nu, spuse Klaus cu fermitate. Nu stăm singuri cu el nici un moment.

Domnul Poe zâmbi, în timp ce Stephano îi turna o ceaşcă de cafea, şi se uită încruntat la Klaus.

– Klaus, îmi dau seama că eşti foarte supărat, dar nu ai nici o scuză să îl tratezi atât de nepoliticos pe Stephano. Te rog să-ţi ceri scuze imediat.

– *Nu!* ţipă Klaus.

– Este în regulă, domnule Yoe, spuse blând Stephano. Copiii sunt supăraţi din cauza uciderii doctorului Montgomery, aşa că nu mă aştept să se poarte foarte frumos.

– Uciderii? întrebă Violet şi se întoarse rapid către Stephano, încercând să pară curioasă în loc de furioasă. De ce crezi că a fost o crimă, Stephano?

Stephano se întunecă la față, încleștându-și pumnii.

Se părea că nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-i scoată ochii lui Violet.

– Am greșit, spuse el într-un târziu.

– Sigur că ai greșit, spuse domnul Poe, sorbindu-și cafeaua. Dar copiii or să vină cu mine și cu doctorul Lucafont, dacă așa vor.

– Nu sunt sigur că or să încapă în mașină, răspunse Stephano, cu niște ochi scăpărători. Este o mașină foarte mică. Dar dacă vor, copiii ar putea să vină cu mine în urma dumneavoastră și a doctorului Lucafont.

Cei trei orfani se uitară unul la celălalt și căzură pe gânduri. Situația lor semăna cu un joc, deși jocul lor avea o miză extrem de mare. Miza lui nu era să rămână cu Stephano, pentru că, odată ajunși pe *Prospero*, contele i-ar fi făcut repede dispăruți. Nu voiau să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla când aveau să rămână singuri în Peru cu acel om lacom și îngrozitor. Trebuiau să găsească

o metodă să-l oprească. Părea încredibil că viața lor atârna de o conversație banală, dar în viață se întâmplă adesea ca detaliile minuscule să sfârșească prin a fi cele mai importante.

– De ce să nu mergem cu doctorul Lucafont, întrebă Violet, iar domnul Poe să meargă cu Stephano?

– De ce? întrebă domnul Poe.

– Întotdeauna mi-am dorit să văd interiorul unui automobil de doctor, spuse Violet, știind că era o scuză destul de anemică.

– O, da, și eu, încuviință și Klaus. Vă rugăm, domnule Poe, dați-ne voie să mergem cu doctorul Lucafont.

– Mi-e teamă că nu, spuse doctorul Lucafont din prag, surprinzând pe toată lumea. Nu toți trei, oricum. Am pus cadavrul doctorul Montgomery în mașină și nu mai este loc decât pentru două persoane.

– Ați și terminat examenul medical? întrebă domnul Poe.

– Da, sigur, examenul preliminar, răspunse doctorul Lucafont. O să iau cadavrul pentru mai multe teste, dar autopsia mea arată că doctorul a murit muşcat de şarpe. Mai este cafea şi pentru mine?

– Desigur, răspunse Stephano şi-i turnă o cană.

– Cum puteți fi sigur? îl întrebă Violet pe doctor.

– Ce vrei să spui? întrebă doctorul Lucafont mirat. Cum să nu fiu sigur că mai este cafea, dacă o văd acolo?

– Cred că Violet vrea să spună altceva, îl întrerupse domnul Poe. Cum puteți fi sigur că doctorul Montgomery a murit muşcat de şarpe?

– În venele sale am găsit veninul lui Mamba du Mal, unul dintre cei mai veninoşi şerpi din lume.

– Asta înseamnă că prin casă umblă liber un şarpe veninos? întrebă domnul Poe.

– Nu, nu, răspunse doctorul Lucafont. Mamba du Mal este în siguranță, în cuşca lui. Probabil că a ieşit din cuşcă, l-a muşcat pe doctorul Montgomery şi s-a încuiat iar în

cuşcă.

– *Ce!* strigă Violet. Este o teorie ridicolă! Un şarpe nu poate deschide singur o încuietoare.

– Poate că l-au ajutat alți şerpi, spuse calm doctorul Lucafont, sorbind din cafea. Mai este ceva de mâncare? M-am grăbit să ajung aici şi n-am luat micul dejun.

– Versiunea dumneavoastră pare cel puțin stranie, spuse domnul Poe.

Se uită întrebător la doctorul Lucafont, care deschise un dulap şi se uită înăuntru.

– După câte am observat, toate accidentele îngrozitoare sunt stranii, răspunse el.

– Nu putea fi un accident, spuse Violet. Unchiul Monty este... Unchiul Monty *a fost* unul dintre cei mai respectați herpetologi din lume. N-ar fi ținut niciodată un şarpe veninos într-o cuşcă care se putea deschide atât de uşor.

– Dacă n-a fost un accident, spuse doctorul Lucafont, atunci cineva a făcut-o înadins. Evident că nu l-ați ucis

voi, copii, aşa că singura persoană din casă rămâne Stephano.

– Iar eu, adăugă repede Stephano, nu prea ştiu mare lucru despre şerpi. Lucrez aici numai de două zile şi de-abia dacă am avut timp să învăţ câte ceva.

– S-ar putea să fi fost un accident, admise domnul Poe. Îmi pare rău, copii, doctorul Montgomery părea să fie tutorele potrivit pentru voi.

– Era mai mult decât atât, spuse încet Violet. Era mult mai mult decât un tutore potrivit.

– *Ăsta-i compotul unchiului Monty!* strigă Klaus cu faţa contorsionată de o furie cumplită, arătând către doctorul Lucafont, care scosese o cutie din dulap. *Nu mai mânca din mâncarea lui!*

– Vroiam doar să mănânc câteva piersici, spuse doctorul Lucafont.

Cu una dintre mâinile lui ciudat de solide, ridică o cutie cu compot de piersici, pe care unchiul Monty o cumpărase deunăzi.

– Vă rog, îi spuse blând domnul Poe doctorului Lucafont. Copiii sunt foarte supărați. Sunt sigur că întelegeți asta. Violet, Klaus, Sunny, nu vreți să ne lăsați singuri câteva minute? Avem multe de discutat şi este evident că sunteți prea copleşiți ca să stați cu noi. Acum, haideți să încercăm să clarificăm lucrurile. Domnule doctor Lucafont, aveți loc pentru trei pasageri, inclusiv cadavrul doctorului Montgomery. Și tu, Stephano, ai loc pentru trei persoane.

– Aşa că este foarte simplu, spuse Stephano. Dumneata şi cadavrul veți merge în maşina doctorului Lucafont, iar eu voi merge în spatele vostru, cu copiii.

– *Nu*, spuse ferm Klaus.

– Copii, spuse domnul Poe, la fel de ferm, vă rog să ne lăsați puțin...

– Nup! strigă Sunny, care probabil însemna „Nu!“

– Bineînțeles că vă lăsăm, spuse Violet, uitându-se semnificativ la Klaus şi la Sunny.

Luându-i de mână pe frații săi, Violet mai mult îi târî afară din bucătărie.

Klaus și Sunny se uitară la sora lor mai mare și văzură că era ceva schimbat la ea. Fața ei arăta mai degrabă hotărâre decât durere, iar ea mergea repede, ca și cum ar fi întârziat undeva.

Îți amintești, bineînțeles, că, mulți ani mai târziu, Klaus va sta treaz în pat, plin de regrete că nu-l strigase pe șoferul taxiului care îl adusese pe Stephano în viețile lor încă o dată. Dar în această privință, Violet era mai norocoasă decât fratele ei. Pentru că, spre deosebire de Klaus, care fusese atât de surprins când îl recunoscuse pe Stephano, încât momentul în care ar fi putut să acționeze trecuse pe lângă el, Violet își dăduse seama, când îi auzise pe adulți vorbind vrute și nevrute, că atunci era timpul să acționeze. Nu pot să spun că peste ani, Violet va putea dormi liniștită când gândindu-se la viața ei – fuseseră vremuri atât de nefericite pentru orfani, încât nu prea mai

puteau dormi liniştiţi – dar întotdeauna fusese un pic mândră de ea pentru că-şi dăduse seama la timp că ea şi fraţii ei trebuiau să plece din bucătărie şi să meargă în altă parte.

– Ce facem? întrebă Klaus. Unde mergem?

Şi Sunny se uită întrebătoare la sora ei, dar Violet de-abia clătină din cap în semn de răspuns, îndreptându-se şi mai repede către uşa de la Camera Creaturilor.

CAPITOLUL IX

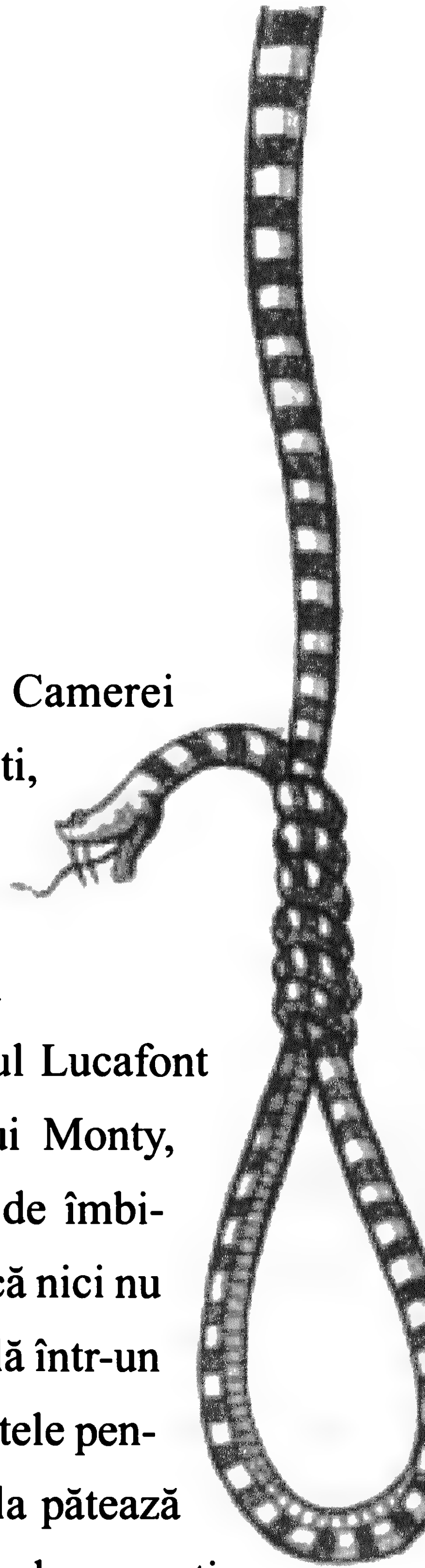

Când deschiseră ușa enormă a Camerei Creaturilor, acestea se aflau tot în cuști, cărțile erau și ele pe rafturi, iar soarele de dimineață încă pătrundea prin pereții de sticlă, dar locul pur și simplu nu mai era la fel. Chiar dacă doctorul Lucafont luase corpul neînsuflețit al unchiului Monty, Camera Creaturilor nu mai era atât de îmbietoare cum fusese înainte și probabil că nici nu va mai fi vreodată. Ceea ce se întâmplă într-un anumit loc îți poate schimba sentimentele pentru locul respectiv, la fel cum cerneala pătează un cearșaf alb. Îl poți spăla și iar spăla, dar nu poți

uita niciodată ce a survenit, un cuvânt care aici înseamnă „care s-a întâmplat şi a întristat pe toată lumea“.

– Nu vreau să intru, spuse Klaus. Unchiul Monty a murit aici.

– Nici eu, răspunse Violet, dar avem ceva de făcut.

– De făcut? întrebă Klaus. Ce anume?

Violet scrâşni din dinţi.

– Ceva, spuse ea din nou, la care ar fi trebuit să se gândească domnul Poe, care însă, ca de obicei, deşi bine intenţionat, nu ne este de nici un folos.

Klaus şi Sunny oftară când Violet rosti cu voce tare un gând pe care ei nu-l exprimaseră niciodată, dar pe care îl simţiseră întotdeauna, din momentul în care domnul Poe începuse să aibă grijă de afacerile lor.

– Domnul Poe nu crede că Stephano şi Contele Olaf sunt una şi aceeaşi persoană. Şi crede că moartea unchiului Monty a fost un accident. O să-i dovedim că se înşală în ambele cazuri.

– Dar Stephano nu are tatuaj, sublinie Klaus. Iar doctorul Lucafont a găsit veninul şarpelui Mamba du Mal în venele lui Monty.

– Ştiu, ştiu, spuse nervoasă Violet. Noi trei ştim adevărul, dar ca să-i putem convinge pe adulţi, trebuie să găsim dovezi care să demaşte planul lui Stephano.

– Aş fi vrut să fi găsit aceste dovezi mai devreme, răspunse trist Klaus. I-am fi putut salva viaţa unchiului Monty.

– Nu vom şti asta niciodată, spuse încet Violet, uitându-se de jur-împrejurul Camerei Creaturilor, la specimenele pe care le adunase unchiul Monty o viaţă întreagă. Dar dacă îl trimitem pe Stephano la închisoare pentru crimă, cel puţin vom fi siguri că nu va face rău şi altcuiva.

– Inclusiv nouă, sublinie Klaus.

– Inclusiv nouă, încuviinţă Violet. Acum, Klaus, citeşte toate cărţile unchiului Monty care ar putea conţine informaţii despre Mamba du Mal. Anunţă-mă dacă

găseşti ceva.

– Dar cercetările ar putea dura zile în şir, răspunse Klaus, uitându-se la biblioteca uriaşă a unchiului Monty.

– Ei bine, n-avem zile la dispoziţie, spuse cu fermitate Violet. Nu avem decât câteva ore. La cinci fix, *Prospero* îşi ridică ancora din Portul Pâclei, iar Stephano va face tot ce-i stă în putinţă să ajungem pe acel vapor. Şi dacă o să rămânem singuri cu el în Peru...

– Bine, bine, răspunse Klaus. Hai, la treabă. Uite, ia cartea asta.

– Nu iau nici o carte, spuse Violet. Cât timp stai tu în bibliotecă, eu mă duc sus, în camera lui Stephano, să văd dacă găsesc ceva indicii.

– Singură? întrebă Klaus. În camera lui?

– N-o să mi se întâmple nimic, răspunse Violet, deşi ştia că nu era un lucru sigur. Trage tare cu cărţile alea, Klaus. Sunny, păzeşte uşa şi muşcă pe oricine încearcă să intre.

– Acbu! spuse Sunny, care probabil însemna un fel de „‘Nțeles!“

Violet părăsi camera și, așa cum i se spusese, Sunny se așeză lângă ușă cu dinții pregătiți. Klaus se îndreptă spre capătul celălalt al camerei, unde era biblioteca, evitând cu grijă locul în care erau ținuți șerpii veninoși. Nici măcar nu se uită Mamba du Mal sau la vreo altă reptilă periculoasă.

Chiar dacă știa că moartea unchiului Monty avusese loc din vina lui Stephano și nu a șarpelui, nu putea nici măcar să se uite la reptila care pusese punct existenței fericite pe care o aveau el și surorile lui. Oftă, deschise o carte și, ca de fiecare dată când mijlociul familiei Baudelaire evita să se gândească la situația lor, începu să citească.

Nu mai este necesar să folosesc mult preauzata expresie „În acest timp, înapoi la fermă“. Cuvântul „uzată“ înseamnă aici „folosită de atât de multe ori, de atât de

mulți scriitori, încât, până să o folosească Lemony Snicket, a devenit un clișeu obositor".

„În acest timp, înapoi la fermă" este o expresie folosită pentru a lega o parte a povestirii de o alta și nu are nimic în comun cu vacile, caii sau oamenii care muncesc la sat, unde se află de obicei fermele, și nici cu sosul „ranch", care are maioneză și se adaugă la salată.

Aici, expresia „În acest timp, înapoi la fermă" se referă la ce făcea Violet, în timp ce Klaus și Sunny erau în Came-ra Creaturilor. Pentru că, în timp ce Klaus își începea cercetarea în biblioteca unchiului Monty, iar Sunny păzea ușa cu dinții ei ascuțiți, V iolet punea ceva la cale, ceva care cred că te va interesa și pe tine.

„În acest timp, înapoi la fermă", Violet se duse să asculte la ușa de la bucătărie, încercând să înțeleagă ce vorbeau adulții. După cum sunt sigur că știi, cheia unei ascultări reușite este să nu fii prins trăgând cu urechea, iar Violet se furișă cât putu de încet încercând să nu calce pe

părțile crăpate ale podelei. Când ajunse la ușa bucătăriei, își scoase panglica de păr din buzunar și o aruncă pe jos, astfel încât, dacă cineva ar fi deschis ușa pe neașteptate, să poată spune că îngenunchease ca să-și ridice panglica, nu ca să asculte la ușă. Acesta era un truc pe care-l învățase încă de când era foarte mică și asculta la ușa dormitorului părinților săi, ca să afle ce pregăteau aceștia pentru ziua ei de naștere, și, la fel ca și celelalte trucuri bune, încă ținea.

– Dar, domnule Poe, dacă Stephano merge cu mine în mașina mea și dumneata conduci jeep-ul doctorului Montgomery, spunea doctorul Lucafont, cum vei ști pe unde să o iei?

– Înțeleg ce vrei să spui, răspunse domnul Poe, dar nu cred că Sunny va fi prea încântată să stea în brațele doctorului Montgomery, așa mort cum e. Trebuie să ne gândim la altceva.

– Știu, vorbi Stephano. Eu îi voi lua pe copii în mașina doctorului Lucafont, iar doctorul Lucafont poate merge

cu tine şi cu doctorul Montgomery în jeep.

– Mi-e teamă că nu se poate nici aşa, spuse doctorul Lucafont pe un ton grav. Legile din acest oraş nu permit altcuiva să-mi conducă maşina.

– Şi nici măcar n-am discutat despre bagajele copiilor, mai spuse domnul Poe.

Violet se ridică. Auzise destule ca să-şi dea seama că avea destul timp să meargă în camera lui Stephano.

Încet-încetişor, Violet urcă scările, îndreptându-se către uşa lui Stephano, unde stătuse acesta, cu cuţitul în mână, în noaptea aceea îngrozitoare. Când ajunse la uşă, se opri. Era uimitor, îşi zise ea, cât de înfricoşător era tot ce-l privea pe Contele Olaf. Era o persoană atât de înfricoşătoare, încât simpla vedere a uşii de la dormitorul său îi făcea inima să bată mai tare. Violet îşi dădu seama că spera într-un fel ca Stephano să dea năvală pe scări şi s-o oprească, ca să nu fie nevoită să deschidă uşa şi să intre în camera în care dormea acesta. Dar apoi, se gândi la

siguranța ei și a fraților ei.

Dacă siguranța îți este amenințată, găsești curajul pe care n-ai știut că-l ai, iar cel mai mare dintre copiii Baudelaire își dădu seama că era destul de curajoasă să deschidă ușa. Încă o mai durea umărul din pricina accidentului, dar Violet răsuci mânerul ușii și intră.

După cum se aștepta, camera era în mare dezordine și murdară. Patul era nefăcut, și erau firimituri și fire de păr peste tot. O grămadă de ziare citite și cataloage de comenzi prin poștă zăceau pe podea în dezordine. Pe comodă stăteau fel de fel de sticle de vin pe jumătate goale. Ușa dulapului era deschisă, lăsând să se vadă o grămadă de umerașe de sârmă, slinoase și ruginite, care se mișcau din cauza curentului din cameră. Perdelele de la ferestre erau strânse grămadă și pline cu ceva gelatinos pe alocuri și scorțos în altele. Apropiindu-se de ele, Violet observă cu dezgust că Stephano își suflase nasul în perdele. Dar, în afară de faptul că erau dezgustătoare, mucozitățile

întărite nu constituiau nici un fel de dovadă, aşa cum sperase Violet să găsească.

Cel mai mare dintre orfanii Baudelaire stătea în mijlocul camerei şi privea dezordinea din dormitor. Totul era înspăimântător şi nimic nu le era de ajutor.

Violet îşi masă umărul şi îşi aduse aminte de ziua în care ea şi fraţii săi locuiau la Contele Olaf şi erau închişi în camera din turn. Deşi era înfricoşător să fii închis în sanctuarul lui – un cuvânt care aici înseamnă „camera sordidă şi murdară în care îşi punea la cale planurile diavoleşti“ – experienţa se dovedise destul de folositoare, pentru că reuşiseră să citească despre legile matrimoniale şi astfel ieşiseră dintr-o situaţie dificilă. Dar acolo, în sanctuarul lui Stephano din casa unchiului Monty, Violet nu găsi decât urme de murdărie. Era imposibil ca Stephano să nu fi lăsat o urmă cât de mică, o dovadă pe care să o găsească Violet şi să o folosească pentru a-l convinge pe domnul Poe. Dar unde să fi fost?

Dezamăgită şi temându-se că petrecuse prea mult timp în dormitorul lui Stephano, Violet coborî încet scările.

– Nu, nu, nu, spunea domnul Poe, când fata se opri să asculte din nou la uşa de la bucătărie. E clar că doctorul Montgomery nu poate conduce. Dar e mort. Trebuie să existe o soluţie la problema asta.

– Ţi-am mai spus, vorbi Stephano, iar Violet îşi dădu seama că începea să se enerveze. Cel mai uşor mod este să-i duc eu pe copii în oraş, iar dumneata să vii cu doctorul Lucafont şi cu cadavrul. Ce-ar putea fi mai simplu?

– Presupun că ai dreptate, spuse domnul Poe oftând, iar Violet se îndreptă grăbită spre Camera Creaturilor.

– Klaus! Klaus! strigă ea. Spune-mi că ai găsit ceva! Am fost în camera lui Stephano, dar n-am găsit nimic care să ne poată ajuta, şi cred că Stephano intenţionează să ne ia cu el în maşină.

Klaus zâmbi şi începu să citească dintr-o carte pe care o avea în mână.

– „Șarpele Mamba du Mal“, citi el, „este unul dintre cei mai periculoși șerpi din această emisferă, cunoscut pentru strânsoarea sa. În conjuncție cu veninul letal, moartea cauzată de Mamba du Mal conferă tuturor victimelor sale o tentă tenebroasă, înspăimântătoare la vedere.“

– Strânsoare? Conjuncție? Tenebroasă? Tentă? repetă Violet. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești!

– Nici eu nu știam, admise Klaus, până când am căutat înțelesurile cuvintelor: „strânsoare“ se referă la „sufocarea cuiva“, „în conjuncție“ înseamnă „combinat“. „Tenebros“ este „întunecat“, iar „tentă“ înseamnă „culoare“. Deci, șarpele Mamba du Mal este cunoscut pentru sufocarea oamenilor în timp ce-i mușcă, lăsând cadavrele negre din cauza vânătăilor.

– Oprește-te! Oprește-te! strigă Violet, astupându-și urechile. Nu vreau să mai aud nimic despre ce i s-a întâmpat unchiului Monty!

– N-ai înțeles, spuse cu blândețe Klaus. Ce *nu* i s-a întâmplat unchiului Monty.

– Dar parcă doctorul Lucafont spusese că a găsit venin de Mamba du Mal în venele unchiului Monty, spuse ea.

– Sunt sigur că așa a fost, răspunse Klaus, dar nu șarpele l-a pus acolo. Dacă s-ar fi întâmplat așa, corpul unchiului Monty ar fi fost și vânăt. Dar hai să ne aducem aminte că avea pielea foarte albă.

Violet începu să vorbească, dar se opri imediat, amintindu-și de fața palidă a unchiului Monty când îi descoperiseră cadavrul.

– Este adevărat, spuse ea. Atunci, cum a fost otrăvit?

– Îți amintești că unchiul Monty ne-a spus că ținea veninul strâns de la toți șerpii lui veninoși în eprubete, ca să-l studieze? întrebă Klaus. Cred că Stephano a luat veninul și i l-a injectat unchiului Monty.

– Chiar așa? se cutremură Violet. Îngrozitor

– Ochipi! strigă Sunny, de parcă ar fi fost de acord.

– După ce o să-i spunem asta domnului Poe, continuă Klaus sigur de sine, Stephano o să fie arestat pentru crimă şi trimis la închisoare. N-o să mai încerce să ne ia cu forța în Peru, să ne amenințe cu cuțitul, să ne pună să-i căram bagajele sau altceva asemănător.

Violet se uită la fratele ei, cu ochii strălucind de fericire.

– Bagajele! spuse ea. Bagajele lui!

– Ce vrei să spui? întrebă mirat Klaus, iar Violet tocmai era pe punctul de a-i explica, când se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, strigă Violet, făcându-i semn lui Sunny să nu-l muşte pe domnul Poe, care tocmai intra.

– Sper că v-ați mai calmat un pic, spuse domnul Poe, uitându-se la fiecare copil în parte, şi că nu mai susțineți că Stephano este Contele Olaf.

– Chiar dacă nu este Contele Olaf, răspunse cu precauție Klaus, credem că este vinovat de moartea unchiului

Monty.

– Prostii! exclamă domnul Poe, în timp ce Violet dădea din cap, aprobându-şi fratele.

– Moartea unchiului Monty a fost un accident oribil şi nimic mai mult

Klaus îi dădu să citească şi el cartea despre Mamba du Mal.

– În timp ce eraţi în bucătărie, noi am citit despre şerpi.

– Aţi citit despre şerpi? întrebă domnul Poe. Am crezut că vreţi să citiţi despre orice altceva, în afară de şerpi, după ce s-a întâmplat cu doctorul Montgomery.

– Dar am aflat ceva foarte interesant, spuse Klaus. Că...

– Nu contează ce-ai aflat în legătură cu şerpii, continuă domnul Poe, scoţându-şi batista.

Orfanii Baudelaire îl aşteptară să termine de tuşit şi să-şi pună batista în buzunar.

– Nu contează, spuse el din nou, ce-aţi aflat voi despre şerpi. Stephano nu ştie nimic despre şerpi. Ne-a spus sin-

gur acest lucru.

– Dar..., începu Klaus, oprindu-se când o văzu pe Violet.

Aceasta clătinase uşor din cap către el. Era un semn care însemna să nu-i mai spună nimic domnului Poe. Klaus se uită la sora lui, apoi la domnul Poe şi tăcu din gură.

Domnul Poe tuşi uşor în batistă şi se uită la ceas.

– Acum, că am ajuns la o înțelegere în această privință, a mai rămas problema maşinii. Știu că voi trei ați vrea să vedeți cum arată interiorul unei maşini de doctor, dar am discutat şi pur şi simplu nu se poate. Voi trei veți merge cu Stephano în oraş, în timp ce eu voi merge împreună cu doctorul Lucafont şi cu unchiul Monty. Stephano şi doctorul Lucafont descarcă în acest moment toate bagajele, astfel că o să putem pleca în câteva minute. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să sun la Societatea de Științe şi să anunț veştile proaste.

Domnul Poe mai tuşi o dată în batistă şi părăsi camera.

– De ce nu m-ai lăsat să-i spun domnului Poe ce-am citit? o întrebă Klaus pe Violet, după ce se asigură că domnul Poe nu mai era în raza lor de acțiune, o expresie care înseamnă „destul de aproape ca să-i audă".

Violet nu-i răspunse. Se uita prin peretele de sticlă al Camerei Creaturilor la doctorul Lucafont şi Stephano, care treceau pe lângă arbuştii în formă de şerpi, îndreptându-se către jeep-ul unchiului Monty.

Stephano deschise uşa, iar doctorul Lucafont începu să scoată cu mâinile lui ciudat de țepene valizele de pe bancheta din spate.

– Violet, de ce nu m-ai lăsat să-i spun domnului Poe ce am citit? repetă Klaus.

– Când vin să ne ia, spuse Violet, ignorând întrebarea lui Klaus, ține-i în Camera Creaturilor până mă întorc.

– Şi cum o să fac asta? întrebă Klaus.

– Încearcă să le distragi atenția, răspunse nervoasă

Violet, uitându-se pe fereastră la grămăjoara de valize pe care o strângea doctorul Lucafont.

– Cum? întrebă neliniştit Klaus. Cum?

– Pentru Dumnezeu, Klaus, răspunse sora lui mai mare. Ai citit sute de cărți. Sunt sigură că trebuie să fi citit ceva și despre cum să distragi atenția cuiva.

Klaus se gândi un moment.

– Ca să câştige Războiul Troian, spuse el, vechii greci au ascuns soldați în interiorul unui cal mare de lemn. Acesta este un mod de a distrage atenția. Dar n-am timp să construiesc un cal de lemn.

– Atunci va trebui să te gândeşti la altceva, spuse Violet şi începu să se îndrepte către uşă, continuând să se uite pe fereastră.

Klaus şi Sunny se uitară mai întâi la sora lor şi apoi pe fereastra Camerei Creaturilor, în direcția în care se uita şi Violet. Este remarcabil faptul că oameni diferiți au viziuni diferite când se uită în acelaşi loc. Pentru că, atunci când

priviră grămăjoara de valize, Klaus şi Sunny se gândiră că, dacă nu făceau ceva repede, aveau să fie nevoiți să meargă cu Stephano în maşina unchiului Monty.

Dar, din felul în care se uita Violet în timp ce ieşea din Camera Creaturilor, era evident că fata se gândea la cu totul altceva. Klaus şi Sunny nu-şi dădură seama la ce anume, dar ştiau că sora lor trăsese o concluzie diferită când se uitase la valiza ei maro, la cea bej a lui Klaus, la cea mică şi gri a lui Sunny, sau poate la cea mare şi neagră, cu lacătul strălucitor din argint, care îi aparținea lui Stephano.

CAPITOLUL X

Probabil că ți-a citit cineva când erai mic de tot poves-
tea insipidă – cuvântul „insipidă“ înseamnă aici „care nu
merită să fie citită“ – a băiatului care strigă „Lupul!“
Probabil că îți amintești că un băiat sărac cu duhul striga
„Lupul!“ când nu era nici un lup prin apropiere. Sătenii,
creduli, alergau să-l salveze, descoperind însă că totul
fusese doar o glumă. Băiatul a mai strigat o dată „Lupul!“,

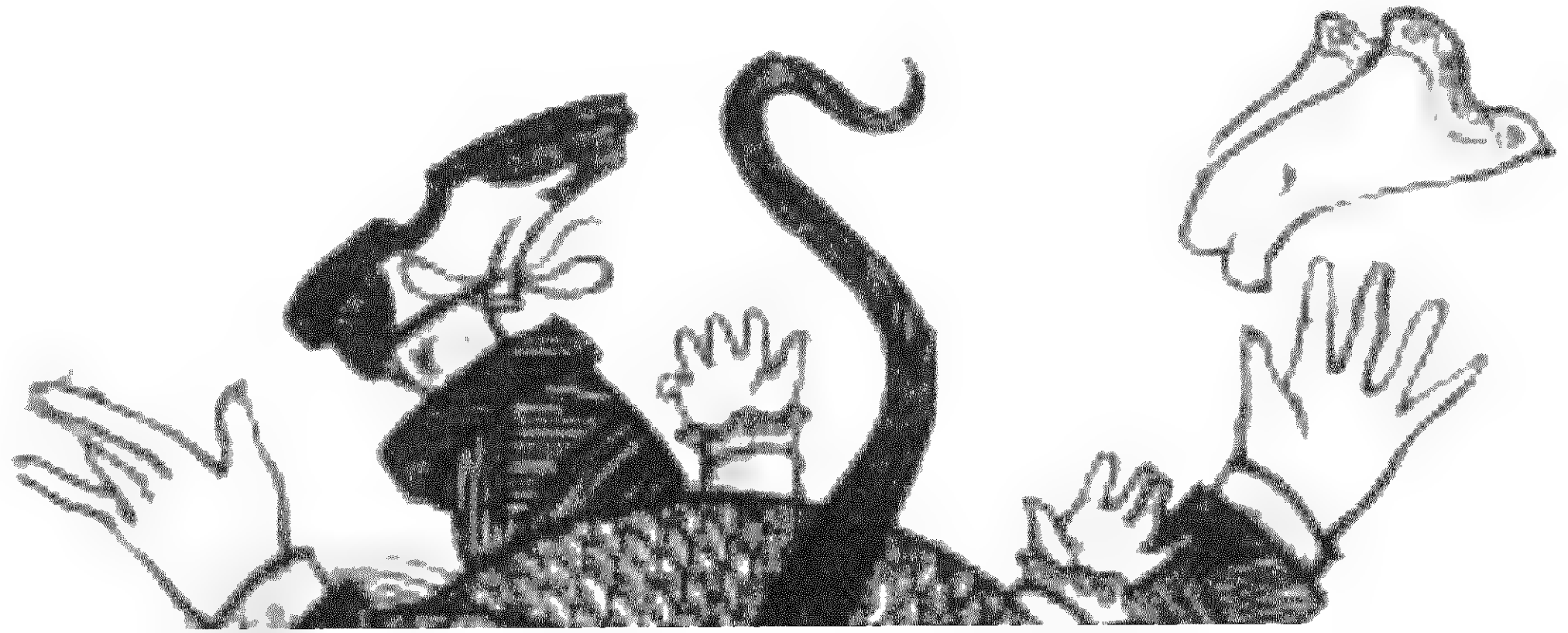

dar de data asta n-a mai fost o glumă. Sătenii n-au mai alergat însă, iar băiatul a fost mâncat şi povestea – slavă Domnului! – se termină aici. Fără nici o îndoială că morala povestirii ar trebui să fie „niciodată să nu locuieşti undeva unde sunt lupi în libertate“, dar probabil că persoana care ți-a citit-o ți-a spus că morala este „să nu minți niciodată“.

Este o morală absurdă, pentru că ştim prea bine că există situații în care nu numai că este bine să minți, dar este şi necesar. De exemplu, după ce Violet părăsise Camera Creaturilor, era perfect normal ca Sunny să se târască spre cuşca în care era închisă Incredibila Viperă Mortală, să deschidă cuşca şi apoi să înceapă să țipe ca din gură de şarpe, chiar dacă nu se întâmplase nimic rău.

Mai există o poveste despre lupi – probabil că ai auzit-o şi pe asta! – la fel de absurdă. Vorbesc despre Scufița Roşie, o fetiță nemaipomenit de nesuferită care – asemenea băiatului care strigase „Lupul!“ – a insistat să se aven-

tureze pe un teritoriu destinat animalelor periculoase. Probabil că îți amintești că lupul, după ce a fost tratat cât se poate de nepoliticos de către Scufița Roșie, a mâncat-o pe bunica fetiței și s-a îmbrăcat cu hainele ei. Următoarea parte a povestirii este cea mai ridicolă, pentru că până și o fetiță mai prostuță decât Scufița Roșie și-ar fi putut da seama cât ai clipi din ochi de diferența dintre bunica ei și un lup îmbrăcat în cămașă de noapte și papuci pufoși. Când cunoști pe cineva atât de bine ca pe bunica sau pe sora mai mică, îți poți da seama imediat dacă sunt ele sau nu. De aceea, când Sunny începu să țipe, Violet și Klaus își dădură seama imediat că țipetele ei erau prefăcute.

„Ce țipăt fals!“ își spuse Klaus, din celălalt capăt al Camerei Creaturilor.

„Ce țipăt fals!“ își spuse și Violet, pe când urca scările spre camera ei.

„Dumnezeule, se întâmplă ceva groaznic!“ își spuse domnul Poe, care se afla în bucătărie, unde vorbea la telefon.

– La revedere, spuse el în receptor.

Închise telefonul şi ieşi în fugă din bucătărie ca să vadă ce se întâmplase.

– Ce se petrece? îi întrebă domnul Poe pe Stephano şi pe doctorul Lucafont, care terminaseră de descărcat bagajele pe alee şi intrau în casă. Am auzit ţipete dinspre Camera Creaturilor.

– Sunt sigur că nu-i nimic, răspunse Stephano.

– Ştii cum sunt copiii, spuse şi doctorul Lucafont.

– Să nu cumva să se fi întâmplat o altă tragedie, se sperie domnul Poe, grăbindu-se către uşa imensă a camerei cu reptile. Copii! Unde sunteţi, copii?

– Suntem aici! strigă Klaus. Veniţi repede!

Vocea lui era răguşită şi sacadată, iar cineva care nu-l cunoştea pe Klaus ar fi crezut că era foarte speriat. Totuşi, dacă l-ai fi cunoscut mai bine, ai fi ştiut că atunci când era speriat, vocea lui devenea tensionată şi piţigăiată, aşa cum se întâmplase când descoperise cadavrul unchiului

Monty. Vocea lui Klaus era răguşită şi sacadată numai când se abţinea să râdă. Bine că reuşi să se abţină din râs când intrară în Camera Creaturilor domnul Poe, Stephano şi doctorul Lucafont. Ar fi stricat totul.

Sunny era întinsă pe podeaua de marmură, cu mânuţele şi picioruşele larg deschise, ca şi cum ar fi vrut să înoate. Expresia feţei ei îl făcuse pe Klaus să chicotească. Ţinea gura larg deschisă, dezvelindu-şi cei patru dinţi ascuţiţi, iar ochii îi clipeau rapid. Părea să fie teribil de înspăimântată, iar dacă n-o cunoşteai, scena ţi s-ar fi părut reală. Dar Klaus o cunoştea pe Sunny şi ştia că, atunci când era înspăimântată tăcea, iar faţa i se încrunta toată, ca atunci când Stephano o ameninţase că-i taie unul dintre degetele de la picioare.

Pentru oricine – în afară de Klaus – Sunny părea foarte înspăimântată, în special din cauza companiei pe care o avea. În jurul corpului mic al lui Sunny era încolăcit un şarpe negru ca smoala şi gros cât o conductă. Se uita la

Sunny cu ochii lui verzi şi strălucitori, iar gura îi era deschisă, ca şi cum ar fi fost gata să o muşte.

– Incredibila Viperă Mortală! O s-o muşte! zbieră Klaus, iar Sunny deschise şi mai tare gura şi ochii, ca să pară şi mai înspăimântată.

Doctorul Lucafont deschise şi el gura, iar Klaus văzu că încerca să spună ceva, dar era incapabil să-şi găsească cuvintele. Stephano, căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Sunny, se arătă doar puţin surprins, dar domnul Poe fu cuprins de cea mai autentică panică.

Sunt două feluri de reacţii când intri în panică: să stai nemişcat şi să nu scoţi nici un cuvânt, sau să te plimbi de colo-colo, bălmăjind orice-ţi trece prin cap.

Domnul Poe reacţionă plimbându-se şi bălmăjind vrute şi nevrute. Klaus şi Sunny nu-l mai văzuseră niciodată, mişcându-se atât de repede sau vorbind cu o voce atât de piţigăiată.

– Dumnezeule! ţipă el. Doamne! Doamne Dumnezeule!

Binecuvântat fie Allah! Zeus şi Hera! Maria şi Iosif! Nathaniel Hawthorne! N-o atingeți! Luați-o! Apropiați-vă! Fugiți! Nu vă mișcați! Omorâți șarpele! Lăsați-l în pace! Dați-i ceva de mâncare! Nu-l lăsați să-o muște! Alungați şarpele! Aici, şerpişorule! Vino la mine, şerpişorule!

Incredibila Viperă Mortală ascultă răbdătoare discursul domnului Poe, fără să-şi ia ochii de la Sunny, şi când aceasta se opri să tuşească în batistă, se întinse şi o muşcă pe Sunny de bărbie, exact în locul în care o muşcase când se întâlniseră prima oară. Klaus se forță să nu zâmbească, dar doctorul Lucafont rămase cu răsuflarea tăiată. Stephano o țintuia cu privirile pe Sunny, în timp ce domnul Poe începuse să umble şi să bolborosească din nou.

– O muşcă! țipă el. O muşcă! A muşcat-o! Liniştiți-vă! Mişcați-vă! Chemați salvarea! Chemați poliția! Chemați un om de ştiință! Sunați-o pe nevastă-mea! Este îngrozitor! Este înspăimântător! Este înfiorător! Este fantasmagoric! Este...

– Fiți liniștiți, n-aveți de ce să vă temeți, îl întrerupse brusc Stephano.

– Cum adică, n-avem de ce să ne temem? întrebă mirat domnul Poe. Sunny tocmai a fost muşcată de... Cum ai zis că se numeşte şarpele ăsta, Klaus?

– Incredibila Viperă Mortală, răspunse imediat Klaus.

– Incredibila Viperă Mortală! repetă domnul Poe, arătând spre şarpele care îşi ținea dinții în bărbia lui Sunny, care mai scoase un sunet fals de frică. Cum poți să spui că n-avem de ce să ne îngrijorăm?

– Pentru că Incredibila Viperă Mortală este absolut inofensivă, răspunse Stephano. Calmează-te, domnule Poe. Numele şarpelui este unul impropriu, creat de doctorul Montgomery pentru propriul amuzament.

– Ești sigur? îl întrebă domnul Poe.

Vocea sa coborâse cu câteva tonuri, iar el începu să se mişte mai încet, pe măsură ce începea să se calmeze.

– Bineînțeles că sunt sigur, răspunse Stephano, iar

Klaus recunoscu expresia pe care o mai văzuse când locuise în casa Contelui Olaf.

Era o expresie de vanitate, un cuvânt care aici însemna că „Olaf credea că este cea mai deşteaptă persoană care a trăit vreodată pe pământ“. Când orfanii Baudelaire se aflaseră în grija lui, Contele Olaf reacţionase în acest fel de mai multe ori, fiind întotdeauna bucuros să-şi etaleze cunoştinţele şi priceperea, fie că se afla pe scenă, cu teribila lui trupă de teatru, fie că era sus, în turn, concepând planuri diabolice. Stephano zâmbi şi continuă să-i vorbească domnului Poe, nerăbdător să-şi dea aere.

– Şarpele este absolut inofensiv, chiar prietenos. Am citit despre Incredibila Viperă Mortală şi despre o mulţime de alţi şerpi în biblioteca din Camera Creaturilor şi în notiţele personale ale doctorului Montgomery.

Doctorul Lucafont îşi drese vocea.

– Ăă, şefu', făcu el.

– Nu mă întrerupe, domnule doctor Lucafont, spuse

Stephano. Am studiat cărți despre toate speciile importante. M-am uitat cu grijă la schițe și la hărți. Am luat notițe cu grijă și m-am uitat peste ele în fiecare noapte, înainte să mă culc. Dacă pot să spun așa, mă consider chiar expert în problema șerpilor.

– Aha! țipă Sunny, eliberându-se din încleștarea Incredibilei Vipere Mortale.

– Sunny! Ești teafără! strigă domnul Poe.

– Aha! țipă din nou Sunny, arătând către Stephano.

Incredibila Viperă Mortală clipi triumfătoare cu ochii ei verzi.

Domnul Poe se uită încurcat la Klaus.

– Ce vrea să spună sora ta cu „Aha“? întrebă el.

Klaus oftă. Câteodată, savea impresia că își pierde jumătate din viață, încercând să-i explice diverse lucruri domnului Poe.

– Prin „Aha“, începu el, Sunny vrea să spună „O dată Stephano susține că nu știe nimic despre șerpi, apoi

pretinde că este expert!“ Prin „Aha“, vrea să spună „Stephano ne-a mințit“. Prin „Aha“, vrea să spună „În sfârșit, ți-am dovedit că este necinstit!“ Prin „Aha!“, vrea să spună „Aha!“

CAPITOLUL XI

„Între timp, înapoi la fermă“, Violet era sus, cercetându-şi dormitor cu un ochi critic. Inspiră adânc şi îşi prinse părul cu bandă, ca să nu-i intre în ochi. După cum ştim prea bine cu toţii – şi oricine altcineva care o cunoaşte cât de cât pe Violet – când îşi lega părul la spate în felul acela, o făcea pentru că trebuia să se gândească la o invenţie. Iar acum trebuia neapărat să inventeze ceva!

Violet îşi dăduse seama, când fratele ei vorbise despre felul cum îi poruncise

Stephano să-i care valiza în casă că dovada pe care o căutau trebuia să se afle negreșit în valiză. Iar acum, când frații ei le distrăgeau atenția adulților în Camera Creaturilor, era singura ocazie când putea să deschidă valiza contelui și să găsească dovada complotului său. Dar umărul ei – care încă o durea – îi reaminti că n-avea cum să deschidă valiza, fiindcă era încuiată cu un lacăt la fel de strălucitor ca ochii ticăloși ai lui Stephano. Îți mărturisesc că, dacă aș fi fost eu în locul lui Violet și ar fi trebuit să deschid valiza în numai câteva minute, în loc să fiu pe puntea iahtului prietenei mele, Bela, scriind aceste pățanii, probabil că aș fi renunțat. M-aș fi aruncat la podea și aș fi dat cu pumnii în covor, întrebându-mă de ce naiba viața este atât de nedreaptă și de plină de greutăți.

Dar, din fericire pentru frații Baudelaire, Violet era tenace și inventivă. Se uită bine de jur-împrejurul dormitorului, căutând orice ar fi putut să-i fie de ajutor. Nu prea exista nimic care să o ajute să inventeze ceva în acest sens. Violet își dorise dintotdeauna o cameră în care să

inventeze, o cameră plină cu fire, scripeți și tot echipamentul necesar ca să poatăă inventa aparate care taie orice. De fapt, unchiul Monty era posesorul unor bunuri de acest fel, dar spre frustrarea lui Violet, acestea erau încuiate în Camera Creaturilor. Se uită la bucățile de hârtie tăiate și lipite pe pereți, pe care spera să-și schițeze invențiile în casa unchiului Monty. Necazurile începuseră atât de repede, încât Violet reușise să mâzgălească ceva doar pe una dintre hârtii, la lumina lămpii, în prima sa noapte în casa unchiului Monty. Violet își plimbă ochii prin cameră, gândindu-se la noaptea aceea. Când dădu cu ochii de priză, îi veni o idee.

Știm cu toții, desigur, că nu trebuie niciodată, niciodată, niciodată,

niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, nici-
odată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,
niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, nici-
odată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,
niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, nici-
odată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,
niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, nici-
odată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,
niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, nici-
odată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,
niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, nici-
odată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,
niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată,

niciodată, niciodată, niciodată,

pe adulți, Violet îndepărtă cu grijă carcasa de plastic, dând la iveală două clape de metal. Scoase unul dintre boldurile înfipte în hârtia de pe perete, lăsând-o să plutească prin aer, în drumul ei spre pământ. Cu partea ascuțită a boldului, împinse cele două clape până când una dintre ele se prinse în jurul celeilalte. Forță apoi boldul între cele două piese, astfel încât capătul ascuțit să treacă printre ele. Rezultatul arăta ca o piesă de metal pe care puteai să n-o remarci când mergeai pe stradă, dar ceea ce făcuse Violet era un șperaclu nefinisat, de fapt – cuvântul „nefinisat“ însemnând aici „ceva brut, făcut la repezeală“. După cum știi, probabil, șperaclul este un instrument care funcționează ca o cheie, și e folosit de obicei de către delincvenți ca să fure din case sau să evadeze din închisoare. Aceasta era una dintre puținele ocazii când un șperaclu era folosit de un om bun și cinstit, și anume de Violet Baudelaire.

Violet se îndreptă încetișor către scări, ținând șperaclul într-o mână și încrucișându-și degetele de la cealaltă. Trecu în vârful picioarelor pe lângă ușa enormă a Camerei

Creaturilor, sperând ca absența ei să nu fie remarcată, și se strecură afară. Ferindu-și intenționat privirile de mașina doctorului Lucafont, nedorind să dea cu ochii de cadavrul unchiului Monty, cel mai mare dintre frații Baudelaire se îndreptă către grămada de valize. Mai întâi se uită la geamantanele vechi care aparțineau fraților Baudelaire. Își aminti că ele conțineau o mulțime de haine urâte, care le provocau mâncărimi, cumpărate de doamna Poe la puțin timp după moartea părinților lor. Preț de câte-va secunde, Violet rămăsese cu privirea ațintită asupra valizelor, amintindu-și cât de liniștită fusese viața ei, înainte de toate aceste necazuri care se abătuseră asupra lor, și cât de surprinzătoare era situația nefericită în care se aflau acum. Pentru noi, poate că nu este atât de surprinzător, pentru că știm cât de dezastruoasă devenise viața pentru orfanii Baudelaire, dar Violet nu se putea obișnui, nenorocirea venind întotdeauna ca o surpriză pentru ea, așa că-i trebui cam un minut să-și alunge gândurile negre și să se concentreze asupre a ceea ce avea de făcut.

Îngenunche, ca să se apropie de valiza lui Stephano, ridică lacătul strălucitor de argint şi introduse şperaclul în gaura cheii. Acesta intră, dar când să-l răsucească, de-abia se clinti, zgâriind puţin interiorul găurii cheii. Trebuia să umble mai uşor cu el, dacă voia să reuşească. Violet scoase şperaclul şi îl băgă în gură, strâmbându-se la gustul rânced de metal. Apoi băgă iar şperaclul în încuietoare şi încercă să-l mişte. Acesta se clătină puţin, dar se înţepeni brusc. Cu foarte mare greutate, Violet reuşi să scoată şperaclul din gaură, după care îşi legă părul cu panglica. Pe când îşi dădea părul la o parte, simţi brusc o furnicătură pe piele. Era neplăcută, dar foarte cunoscută. Avea impresia că era urmărită de cineva. Se uită imediat în spatele ei, dar zări numai arbuştii în formă de şerpi de pe peluză. Se uită într-o parte şi văzu numai aleea care ducea către Ulița Urâtă. Dar apoi privi înainte, prin pereţii de sticlă ai Camerei Creaturilor.

Nu îşi imaginase niciodată că oamenii pot vedea prin pereţi înăuntrul Camerei Creaturilor la fel de clar cum pot

vedea în afară. Violet observă, printre cuştile cu reptile, silueta domnului Poe fâțâindu-se încolo şi-ncoace. Noi ştim, desigur, că domnul Poe intrase în panică din cauza lui Sunny şi a Incredibilei Vipere Mortale, dar Violet ştia că totul era un şiretlic pus la cale de ei, care nu fusese descoperit încă. Atunci, de unde furnicătura pe care o simțise pe piele? N-avea nici un sens. Până când se uită puțin mai bine, chiar în dreapta domnului Poe, şi văzu că Stephano se uita țintă la ea.

Rămase cu gura căscată, de uimire şi de frică. Ştia că în orice moment Stephano putea inventa o scuză ca să plece din Camerei Creaturilor şi să vină după ea, iar ea nici măcar nu deschisese valiza. Repede, repede, cât mai repede, trebuia să găsească un mod de a face şperaclul să meargă. Se uită în jos, la pietrişul umed de pe alee, apoi în sus, la soarele galben şi întunecat al după-amiezei. Işi privi mâinile murdare de praf, de când desfăcuse priza, şi atunci îi veni o idee.

Sări în picioare şi alergă înapoi în casă, ca şi cum Stephano

ar fi fost deja pe urmele ei. Împinse uşa, năvălind furtunos în bucătărie. Răsturnând un scaun în grabă, înşfăcă bucata de săpun de lângă chiuvetă. Frecă şperaclul de săpun, până când întreaga sa invenție fu acoperită cu un strat subțire şi lucios. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, fugi iar afară, privind rapid prin pereții Camerei Creaturilor. Stephano vorbea ceva cu domnul Poe – se lăuda cu experiența lui în materie de şerpi, dar ea n-avea cum să ştie asta – şi Violet profită de acest moment ca să îngenuncheze şi să introducă şperaclul din nou în încuietoare. De data asta, el se învârti uşor până la capăt, iar apoi se rupse în două chiar în mâinile ei. Se auzi un sunet slab, în timp ce o parte cădea în iarbă, cealaltă rămânând în încuietoare, ca un dinte crestat. Şperaclul era distrus.

Violet închise ochii într-un moment de disperare, însă apoi se ridică în picioare, folosindu-se de valiză ca să-şi țină echilibrul. Când puse mâna pe valiză, lacătul se desfăcu, valiza se deschise şi toate lucrurile se împrăştiară peste tot. Surprinsă, Violet se lăsă iar la pământ.

Cum-necum, reuşise! Câteodată, chiar şi în viețile cele mai nefericite apare o fărâmă de noroc.

Este foarte greu – ne tot spun experții – să cauți acul în carul cu fân şi de aceea această expresie este ultracunoscută, însemnând „ceva greu de găsit“. Motivul pentru care un ac este greu de găsit într-un car cu fân este, desigur, pentru că acolo sunt o mulțime de alte lucruri. Dacă, totuşi, cauți la întâmplare într-un car cu fân, găseşti fel de fel de lucruri: fân, desigur, dar şi pământ, gândaci, unelte şi poate chiar un fugar evadat din închisoare, care se ascunde tocmai acolo. Când căuta prin lucrurile din valiza lui Stephano, Violet se simțea ca şi cum ar fi căutat la întâmplare în carul cu fân, pentru că nu ştia ce căuta, de fapt. Astfel, găsi destul de uşor o sticluță închisă ermetic cu un dop de cauciuc, pe care o poți găsi în orice laborator, o seringă cu un ac ascuțit, ca cea pe care o foloseşte şi doctorul pentru injecții, câteva hârtii împăturite, un card plastifiat, o pudrieră şi o oglinjoară.

Chiar dacă ştia că nu mai avea decât câteva minute la

dispoziție, Violet despărți aceste lucruri de hainele urât mirositoare și de sticla cu vin din valiză, și privi cu atenție „dovezile", concentrându-se asupra fiecăreia dintre ele, ca și cum ar fi fost părți ale unei mașinării pe care trebuia să o asambleze. Și, într-un fel, chiar erau. Violet Baudelaire trebuia să aranjeze piesele acestei mașinării astfel încât să distrugă planul diavolesc al lui Stephano, ca să facă dreptate și să aducă liniște în viețile orfanilor Baudelaire. Se uită la fiecare obiect, gândindu-se profund, și în scurt timp fața i se lumină, ca de fiecare dată când părțile unei invenții se potriveau perfect și mașinăria funcționa corespunzător.

CAPITOLUL XII

Îți promit că asta este ultima dată când folosesc expresia „între timp, înapoi la fermă“, dar nu mă pot gândi la nici o modalitate de a mă întoarce la momentul în care Klaus tocmai îi explica domnului Poe ce vroia să spună Sunny prin „Aha!“. Toată lumea se uită fix la Stephano. Sunny era triumfătoare. Klaus privea sfidător. Domnul Poe era furios. Doctorul Lucafont părea îngrijorat. Nu ne

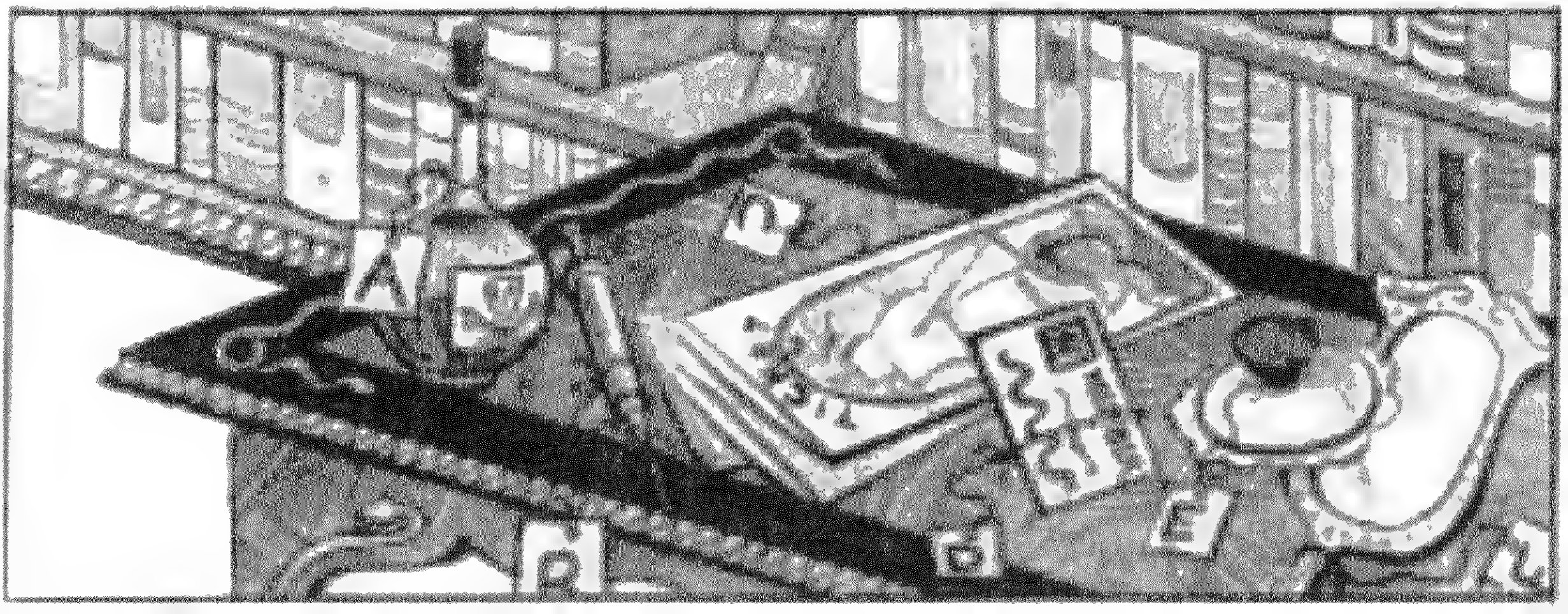

putem da seama ce credea Incredibila Viperă Mortală, pentru că mimica şerpilor este foarte greu de descifrat. Stephano îi privea în tăcere, pe faţa lui citindu-se nehotărârea între a spune adevărul, adică să admită că era Contele Olaf şi că nu urmărea nimic bun, şi a merge mai departe cu înşelătoriile, adică să mintă, să mintă şi iar să mintă.

– Stephano, spuse domnul Poe, tuşind în batistă, în timp ce Klaus şi Sunny îl aşteptau nerăbdători să continue. Stephano, explică-ne despre ce este vorba. Tocmai ne-ai spus că eşti expert în materie de şerpi. Totuşi, mai devreme ne-ai spus că nu ştii nimic despre şerpi şi de aceea n-ai putea fi implicat în moartea doctorului Montgomery. Ce se întâmplă?

– Când am spus că nu ştiu nimic despre şerpi, răspunse Stephano, am fost modest. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să ies puţin afară, ca să...

– N-ai fost modest, strigă Klaus, ci *mincinos!* Şi acum

minți! Nu ești nimic altceva decât un mincinos și un ucigaș!

Ochii lui Stephano se holbară, iar fața i se întunecă de furie.

– N-ai nici o dovadă în legătură cu asta, răspunse el.

– Ba da, avem, spuse o voce din prag și toată lumea se întoarse.

În prag stătea Violet, cu un zâmbet larg pe față și cu dovezile în mână. Triumfătoare, se îndreptă către celălalt capăt al Camerei Creaturilor, unde erau îngrămădite cărțile din care citise Klaus despre Mamba du Mal. Ceilalți o urmară, ocolind cuștile reptilelor. În tăcere, Violet alinie pe o masă obiectele găsite în valiza contelui: eprubeta închisă ermetic cu un dop de cauciuc, seringa cu acul ascuțit, hârtiile împăturite, cardul plastifiat, pudriera și oglinjoara.

– Ce sunt toate astea? întrebă domnul Poe, arătând spre lucrurile aranjate frumos.

– Acestea, răspunse Violet răspicat, sunt dovezile pe care le-am găsit în valiza lui Stephano.

– Valiza mea, spuse Stephano, este proprietate privată, n-are voie s-o atingă nimeni. Este foarte nepoliticos din partea ta. Pe deasupra, mai era şi încuiată.

– A fost o urgență, răspunse calm Violet, așa că am spart lacătul.

– Cum ai făcut asta? întrebă domnul Poe. Fetele drăguțe n-ar trebui să știe cum se fac astfel de lucruri.

– Sora mea este o fată drăguță, spuse Klaus, și totuși știe să facă tot felul de lucruri.

– Tupic! încuviință Sunny.

– Ei bine, o să discutăm mai târziu despre asta, spuse domnul Poe. Poți continua.

– Când a murit unchiul Monty, începu Violet, frații mei şi cu mine am fost foarte trişti, dar asta nu ne-a împiedicat să fim şi bănuitori.

– N-am fost bănuitori! exclamă Klaus. Dacă eşti suspicios, înseamnă că nu eşti sigur! Noi am fost *siguri* că Stephano l-a ucis!

– Prostii! pufni doctorul Lucafont. După cum v-am mai explicat, moartea lui Montgomery Montgomery a fost un accident. Mamba du Mal a scăpat din cuşcă şi l-a muşcat, asta e tot.

– Îmi cer scuze, răspunse Violet, dar asta nu e tot. Klaus a citit despre Mamba du Mal şi a aflat cum îşi ucide victimele.

Klaus se îndreptă către maldărul de cărţi şi deschise una de deasupra. Îşi marcase pasajul cu o bucăţică de hârtie, ca să-l poată găsi imediat.

– „Şarpele Mamba du Mal“, citi el cu voce tare, „este unul dintre cei mai periculoşi şerpi din această emisferă, cunoscut pentru strânsoarea sa. În conjuncţie cu veninul letal, moartea cauzată de Mamba du Mal conferă tuturor victimelor sale o tentă tenebroasă, înspăimântătoare la vedere.“

Lăsă cartea din mână şi se întoarse către domnul Poe. „Strânsoare“ înseamnă...

– *Știm* ce înseamnă cuvântul! strigă Stephano.

– Atunci înseamnă că știi prea bine, continuă Klaus, că nu Mamba du Mal l-a ucis pe unchiul Monty. Cadavrul său nu avea „o tentă tenebroasă", ci era livid.

– Este adevărat, spuse domnul Poe, dar asta nu înseamnă neapărat că doctorul Montgomery a fost ucis.

– Da, spuse și doctorul Lucafont. Poate că de data asta șarpele n-a avut chef să-și sugrume victima.

– Mult mai probabil, spuse Violet, este că unchiul Monty a fost ucis cu aceste lucruri.

Violet ridică de pe masă eprubeta închisă ermetic cu dopul de cauciuc.

– Această eprubetă are o etichetă pe care scrie „Venin de Mamba du Mal" și este evident că provine din dulapul în care unchiul Monty își ținea toate mostrele de venin, spuse Violet, după care le arătă tuturor seringa cu ac ascuțit. Stephano – adică Olaf – a luat această seringă și i-a injectat veninul unchiului Monty. Apoi l-a mai înțepat

o dată, ca să pară că l-a muşcat şarpele.

– Dar eu am ținut la doctorul Montgomery, spuse Stephano. N-aş fi avut nimic de câştigat de pe urma morții lui.

Câteodată, este mai bine să-l ignori pe cel care spune o minciună ridicolă.

– După cum ştim cu toții, când împlinesc optsprezece ani, continuă Violet, ignorându-l complet pe Stephano, moştenesc averea familiei Baudelaire, iar Stephano intenționa să intre în posesia averii. Cel mai bine era să facă acest lucru într-un loc în care era mai greu să-l prindă cineva, adică în Peru.

Violet ridică hârtiile împăturite.

– Acestea sunt biletele pentru *Prospero,* care pleacă spre Peru din Portul Pâclei, astăzi, la ora cinci. Acolo ne ducea Stephano când s-a întâmplat să dăm peste dumneavoastră, domnule Poe.

– Dar unchiul Monty a rupt biletul lui Stephano, spuse

Klaus, încurcat. Doar l-am văzut.

– Este adevărat, răspunse Violet. De aceea, Stephano trebuia să-l înlăture pe unchiul Monty din calea lui. L-a ucis...

Violet se opri pentru o secundă şi se cutremură.

– L-a ucis pe unchiul Monty şi i-a luat cardul plastifiat. Este legitimaţia de membru a Societăţii de Ştiinţe. Stephano intenţiona să se dea drept unchiul Monty, ca să poată urca la bordul lui *Prospero* şi să ne ia cu el, în Peru.

– Dar eu tot nu înţeleg, spuse domnul Poe. Cum a aflat Stephano despre averea voastră?

– Pentru că este Contele Olaf, de fapt, răspunse Violet, exasperată că trebuia să explice ceva ce ea şi fraţii săi – şi noi – ştiam din momentul în care Stephano pusese piciorul în casă. Poate că s-a ras în cap, şi-a epilat sprâncenele şi şi-a lăsat barbă, dar, ca să scape de tatuajul de pe gleznă, trebuia să folosească pudriera şi oglinjoara. Şi-a acoperit cu fard ochiul de pe glezna stângă şi sunt sigură

că, dacă frecăm locul cu o cârpă, apare şi tatuajul.

– Este absurd! strigă Stephano.

– Mai vedem noi, răspunse domnul Poe. Cine are o cârpă?

– Eu n-am, răspunse Klaus.

– Nici eu, spuse şi Violet.

– Guvi! spuse Sunny.

– Ei bine, dacă n-are nimeni o cârpă, am putea foarte bine să lăsăm baltă povestea asta, spuse doctorul Lucafont, dar domnul Poe ridică un deget pentru a-l face să tacă.

Spre uşurarea orfanilor Baudelaire, băgă mâna în buzunar şi îşi scoase batista.

– Glezna ta stângă, te rog, spuse cu asprime domnul Poe, adresându-i-se lui Stephano.

– Dar ai tuşit în batistă toată ziua! sări Stephano. E plină de microbi!

– Dacă eşti cine susţin copiii că eşti, continuă domnul

Poe, atunci microbii sunt ultima ta problemă. Glezna ta stângă, te rog.

Stephano – iar aceasta este ultima dată, slavă Dom-nului, când ne vom referi la persoana lui sub acest nume fals – scoase un sunet amenințător, ridicându-și manșeta stângă a pantalonilor și dezvelindu-și glezna. Domnul Poe îngenunche și începu să frece locul cu batista. La început nu se întâmplă nimic, dar după puțin timp, ca și cum soarele ar fi apărut din nori după o furtună teribilă, începu să se întrevadă conturul slab al unui ochi. El deveni din ce în ce mai clar, până când ajunse la fel de întunecat ca prima oară când îl văzuseră orfanii, cât timp locuiseră la Contele Olaf.

Violet, Klaus și Sunny se uitară la ochi, iar ochiul se uită la ei. Pentru prima dată în viața lor, orfanii Baudelaire se simțiră fericiți să-l vadă.

CAPITOLUL XIII

Dacă această carte ar fi fost scrisă pentru copii mici, ai fi ştiut ce urmează să se întâmple. Odată descoperită identitatea ticălosului şi zădărnicite planurile lui diavoleşti , poliţia ar fi venit la locul faptei şi l-ar fi aruncat în închisoare pentru tot restul vieţii, iar curajoşii copii ar fi ieşit la o pizza şi ar fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar această carte este despre bieţii orfani Baudelaire şi ştim prea bine că pentru

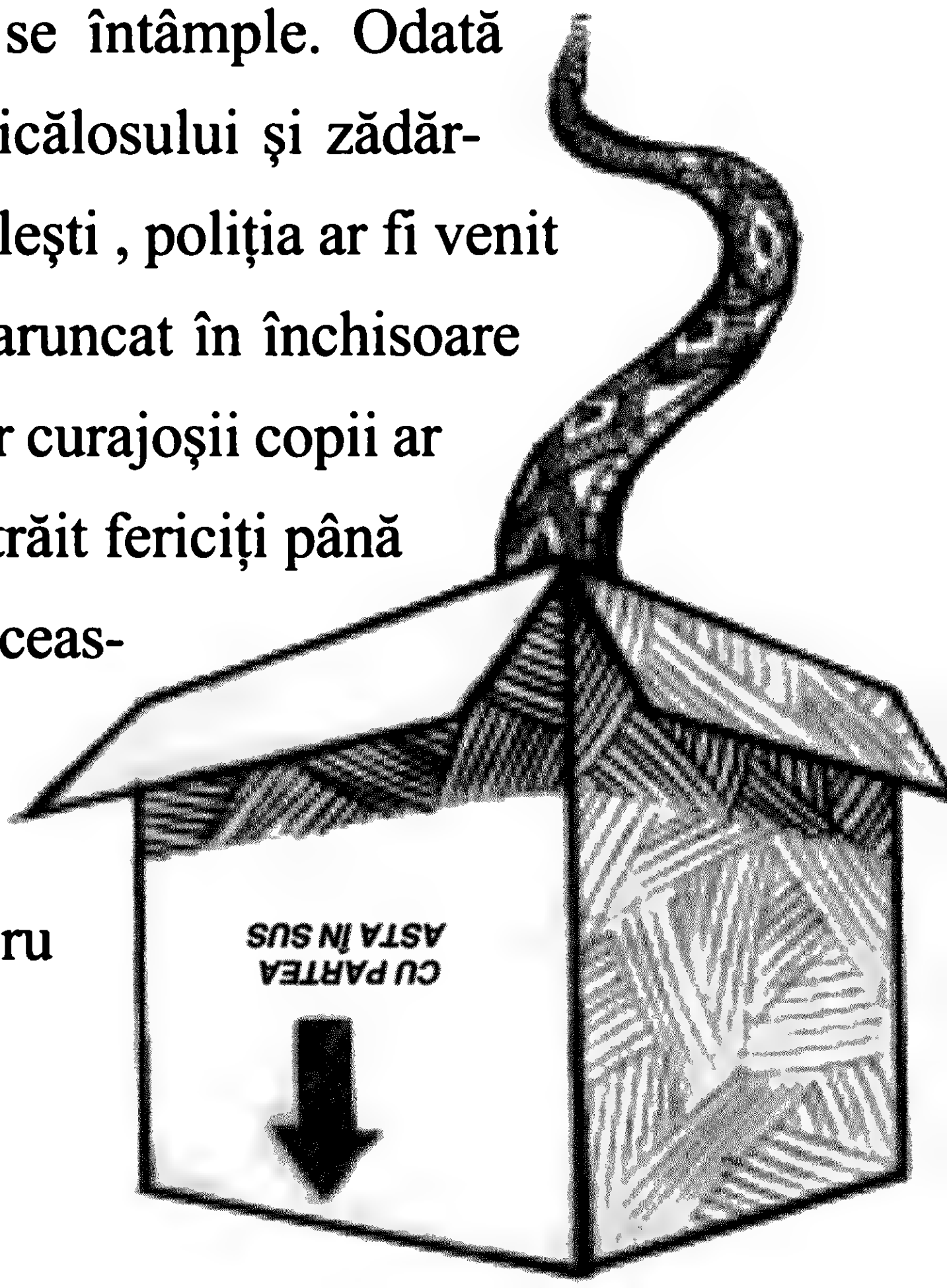

acești trei copii nefericiți trăitul în fericire până la adânci bătrâneți este la fel de imposibil ca întoarcerea din morți a unchiului Monty. Dar orfanilor Baudelaire li se păru că cel puțin o mică parte a unchiului Monty se întorsese la ei, o dată cu apariția tatuajului, care demasca planurile Contelui Olaf o dată pentru totdeauna.

– Da, este într-adevăr un ochi, spuse domnul Poe, oprindu-se din șters. Este evident că ești Contele Olaf și tot atât de evident este că ești arestat.

– Și mai este evident că eu sunt consternat, spuse și doctorul Lucafont, lovindu-se peste cap cu mâinile lui ciudat de solide.

– Ca și mine, încuviință domnul Poe, înșfăcând mâna Contelui Olaf, ca nu cumva să-i treacă prin cap să o șteargă. Violet, Klaus, Sunny, iertați-mă că nu v-am crezut mai devreme. Dar părea mult prea ireal să vă fi căutat cu atâta insistență, să se fi deghizat în asistent de laborator și să pună la cale un plan complicat ca să vă fure averea.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu Gustav, *adevăratul* asistent al unchiului Monty, spuse Klaus cu voce tare. Dacă Gustav nu şi-ar fi dat demisia, atunci unchiul Monty nu l-ar fi angajat niciodată pe Contele Olaf.

Contele Olaf nu spusese nimic în tot acest timp, din momentul în care ieşise la iveală tatuajul. Ochii lui strălucitori se mişcau încoace şi-ncolo, privind atent la fiecare, cum priveşte un leu o turmă de antilope, pândind-o pe cea care este mai uşor de ucis. Dar când fu rostit numele lui Gustav, îşi dădu drumul la gură, nerezistând tentaţiei de a face pe deşteptul.

– Gustav nu şi-a dat demisia, spuse el cu o voce răguşită şi îngâmfată. Gustav este *mort!* Într-o zi, pe când culegea flori sălbatice, l-am înecat într-o mlaştină din apropiere. Apoi am falsificat o scrisoare în care spunea că îşi dă demisia.

Contele Olaf se uită la cei trei copii, ca şi cum ar fi dorit să se arunce asupra lor şi să-i strângă de gât, dar, în loc să

facă asta, rămase nemişcat, lucru care era şi mai înspăimântător.

– Dar asta nu e nimic față de ce o să vă fac vouă, orfanilor. Ați câştigat runda asta a jocului, dar o să mă întorc după averea voastră! O să vă pun pielea pe băț!

– Ăsta nu e joc, om îngrozitor ce eşti! strigă domnul Poe. Dominoul este un joc. Polo pe apă este un joc. Ce-ai făcut tu este o crimă, şi o să putrezeşti la închisoare pentru asta! O să te duc la secția de poliție din oraş, chiar în acest moment. Of, fir-ar să fie, nu pot. Mi s-a stricat maşina. Bine, o să te duc cu jeep-ul doctorului Montgomery, iar voi ,copii, ne puteți urma în maşina doctorului Lucafont. Cred că până la urmă o să puteți vedea interiorul maşinii unui doctor.

– Mai bine, interveni doctorul Lucafont, îl iau pe Stephano în maşina mea, iar copiii pot merge cu dumneavoastră. De fapt, în maşina mea se află şi cadavrul doctorului Montgomery, aşa că nu mai e loc şi pentru cei trei copii, oricum!

– Păi, se codi domnul Poe, îmi pare rău că trebuie să-i dezamăgesc pe copii după clipele grele prin care au trecut. Am putea muta cadavrul doctorului Montgomery în jeep şi...

– Nu ne pasă chiar deloc cum arată interiorul maşinii unui doctor, îl întrerupse nerăbdătoare Violet. Am inventat asta doar ca să nu rămânem singuri cu Contele Olaf.

– N-ar trebui să spuneţi minciuni, orfanilor, îi certă Contele Olaf.

– Olaf, nu cred că eşti în măsură să le dai lecţii de comportament copiilor, spuse supărat domnul Poe. Bine, domnule doctor Lucafont, Stephano merge cu dumneavoastră.

Doctorul Lucafont îl înşfăcă de umăr pe Contele Olaf, cu una dintre mâinile sale ciudat de ţepene, şi îl scoase din Camera Creaturilor, oprindu-se în prag ca să le arunce domnului Poe şi celor trei copii un zâmbet subţire.

– Spune la revedere orfanilor, Conte Olaf, îl îndemnă doctorul.

– La revedere, copii, spuse Contele Olaf.

– La revedere, răspunse Violet.

– La revedere, răspunse şi Klaus.

Domnul Poe tuşi în batistă şi, dezgustat, îi făcu lui Olaf un semn cu mâna, care semăna cu un fel de la revedere. Numai Sunny nu spusese nimic. Violet şi Klaus se uitară în jos către ea, surprinşi că nu zisese un „La revedere!“ în legea ei. Dar Sunny se uita fix la doctorul Lucafont, cu o privire hotărâtă, şi într-o secundă sări şi îl muşcă de mână.

– Sunny! strigă Violet, gata să-şi ceară scuze pentru comportamentul surorii ei, când văzu că întreaga mână a doctorul Lucafont se desprinse de braţ şi căzu pe podea.

Când Sunny muşcase cu sete, cu cei patru dinţi ascuţiţi, mâna trosnise, ca şi cum s-ar fi rupt o bucată de lemn sau de plastic, şi nu un os. Şi când se uită în locul unde fusese mâna doctorului Lucafont, Violet nu văzu nici un strop de sânge sau vreun semn de rană, ci un cârlig strălucitor de metal. Doctorul Lucafont îşi aruncă o privire la cârlig, apoi se uită la Violet şi rânji îngrozitor.

Contele Olaf râânji şi el, şi într-o secundă cei doi se năpustiră afară.

– Bărbatul cu cârlige în loc de mâini! strigă Violet. Nu e doctor! Este unul dintre prietenii Contelui Olaf!

Din instinct, Violet apucă aerul în locul unde stătuseră cei doi, dar bineînțeles că ei nu mai erau acolo. Deschise larg uşa de la intrare şi îi văzu alergând printre arbuştii în formă de şerpi.

– După ei! strigă Klaus, iar cei trei Baudelaire se şi repeziră să iasă pe uşă în fugă.

Domnul Poe se aşează în fața lor, blocându-le drumul.

– Nu! țipă el.

– Dar este bărbatul cu cârlige! strigă Violet. O să scape şi el, şi Olaf!

– Nu vă pot lăsa să alergați după doi criminali periculoşi, se împotrivi domnul Poe. Trebuie să am grijă de voi, copii, şi n-o să permit nimănui să vă facă rău.

– Atunci, duceți-vă *dumneavoastră* după ei! țipă

Klaus. Dar grăbiți-vă!

Domnul Poe ieși imediat pe ușă, dar se opri când auzi zgomotul unui motor. Cei doi nemernici – un cuvânt care aici înseamnă „oameni oribili“ – ajunseseră la mașina doctorului Lucafont și plecaseră cu ea.

– Urcați-vă în jeep! strigă Violet. După ei!

– Un om în toată firea, spuse supărat domnul Poe, nu ia parte la o cursă de mașini. Asta este treaba poliției. Mă duc să sun chiar acum, să blocheze străzile.

Frații Baudelaire îl priviră dezamăgiți pe domnul Poe, închizând ușa și grăbindu-se să ajungă la telefon. Știau că n-avea nici un rost. Până când termina domnul Poe de explicat situația polițiștilor , Contele Olaf și bărbatul cu cârlige ar fi fost dispăruți de mult. Simțindu-se deodată obosiți din cale-afară, Violet, Klaus și Sunny se îndreptară către uriașa scară din casa unchiului Monty și se așezară pe prima treaptă, ascultând vocea îndepărtată a domnul Poe, care vorbea la telefon. Știau că încercarea de

a-i găsi pe Contele Olaf şi pe bărbatul cu cârlige, mai ales acum, când se lăsase întunericul, era ca şi cum ai fi încercat să găseşti un ac în carul cu fân.

In ciuda supărării provocate de fuga Contelui Olaf, cei trei orfani dormiră preţ de câteva ore, trezindu-se în toiul nopţii şi tot pe scară. Cineva îi învelise cu o pătură şi, pe când se întindeau să-şi dezmorţească oasele, cei trei fraţi văzură trei bărbaţi în salopete, care ieşeau din Camera Creaturilor. cărând câteva dintre cuşti. În spatele lor mergea un bărbat grăsuţ, îmbrăcat într-un costum ecosez în culori deschise, care se opri când văzu că cei trei fraţi se treziseră.

– Salut, copii, aproape că strigă bărbatul grăsuţ. Îmi pare rău dacă v-am trezit, dar echipa mea trebuie să se mişte repede.

– Cine sunteţi? întrebă Violet.

Să te culci ziua şi să te trezeşti noaptea poate fi un motiv de derută pentru oricine.

– Ce vreţi să faceţi cu reptilele unchiului Monty? întrebă Klaus.

De asemenea, faptul că ai dormit pe scări, în loc de un pat sau un sac de dormit, te poate face să te simți derutat.

– Dixnic? întrebă şi Sunny.

Un alt motiv de nedumerire este de ce ar vrea cineva să poarte un costum ecosez.

– Numele meu este Bruce, răspunse bărbatul. Sunt directorul de marketing al Societății de Științe. Prietenul vostru, domnul Poe, mi-a dat telefon şi m-a rugat să vin şi să recuperez şerpii, dat fiind că doctorul Montgomery nu mai este. „Să recuperezi“ înseamnă „să iei“.

– Știm ce înseamnă „să recuperezi“, spuse Klaus, dar unde-i duceți? Unde anume?

– Voi sunteți orfanii, nu-i aşa? O să mergeți la o altă rudă, care n-o să moară, aşa cum a făcut Montgomery. Și de acești şerpi trebuie să aibă grijă cineva, aşa că îi donăm altor oameni de ştiință, grădinilor zoologice şi unei case de bătrâni. Pe cei pentru care nu găsim adăposturi trebuie să-i omorâm.

– Dar reptilele fac parte din colecția unchiului Monty! țipă Klaus. I-au trebuit ani de zile ca să găsească aceste reptile! Nu le puteți împrăștia, pur și simplu, în cele patru zări!

– N-avem încotro, spuse cu blândețe Bruce.

Încă vorbea foarte tare, absolut fără nici un motiv.

– Vipela! strigă Sunny și începu să se târască spre Camera Creaturilor.

– Sora mea vrea să spună, explică Violet, că este foarte bună prietenă cu unul dintre șerpi. Am putea să luăm măcar unul cu noi? Pe Incredibila Viperă Mortală?

– Una la mână, nu, răspunse Bruce, pentru că omul acela, Poe, mi-a spus că toți șerpii ne aparțin acum. Doi la mână, nu pentru că, dacă vă închipuiți că o să las niște copii lângă Incredibila Viperă Mortală, vă înșelați!

– Dar Incredibila Viperă Mortală este inofensivă, spuse Violet. Numele este impropriu.

Bruce se scărpină la ceafă.

– Cum este numele?

– Asta înseamnă „un nume greşit“, îi explică Klaus. Unchiul Monty a descoperit-o, aşa că lui îi revenea onoarea să îi dea un nume.

– Dar omul ăsta era un geniu, răspunse Bruce, băgând mâna în buzunarul jachetei sale ecosez, de unde scoase un trabuc. Să-i dai un nume greşit unui şarpe nu mi se pare deloc genial. Mi se pare o tâmpenie. De fapt, la ce te poți aştepta de la un om al cărui nume era Montgomery Montgomery?

– Nu-i frumos, se supără Klaus, să ironizezi numele cuiva.

– N-am timp acum să vă întreb ce înseamnă „să ironizezi“, răspunse Bruce, dar dacă copilaşul ăsta vrea să-şi ia la revedere de la Incredibila Viperă Mortală, ar fi bine să o facă acum. Am dus-o deja afară.

Sunny începu să se târască spre uşa principală, dar Klaus încă nu terminase de vorbit cu Bruce.

– Unchiul nostru Monty era un geniu, sublinie el cu

fermitate.

– A fost un om extraordinar de inteligent, încuviință Violet, și întotdeauna ne vom aminti de el în acest fel.

– Geniu! strigă Sunny, în timp ce se târa, iar frații săi îi zâmbiră, surprinși că rostise un cuvânt fără să-l stâlcească.

Bruce își aprinse trabucul, suflă niște rotocoale de fum în aer, iar apoi ridică din umeri.

– Este foarte drăguț că simțiți asta, copii, spuse el. Vă urez să aveți noroc, oriunde o să vă trimită.

Se uită la ceasul strălucitor cu diamant, pe care îl avea la mână, iar apoi se întoarse către bărbații în salopete.

– Haideți să ne grăbim! În cinci minute, trebuie să ne întoarcem pe drumul care miroase a ghimbir.

– A *hrean*, îl corectă Violet, dar Bruce era deja departe.

Ea și Klaus se uitară unul la celălalt, apoi se duseră afară după Sunny, ca să își ia și ei la revedere de la prietenele lor, reptilele. Dar tocmai când ajunseseră la ușă,

domnul Poe intră în cameră şi îi opri din drum.

– Văd că v-aţi trezit, spuse el. Vă rog să mergeţi sus şi să vă culcaţi din nou. Trebuie să ne trezim foarte devreme mâine dimineaţă.

– Vrem doar să ne luăm la revedere de la reptile, spuse Klaus, dar domnul Poe clătină din cap.

– O să-i staţi în drum lui Bruce şi o să-l împiedicaţi la treabă, spuse el. În plus, credeam că nu mai vreţi să mai vedeţi un şarpe în viaţa voastră.

Orfanii Baudelaire se uitară unii la alţii şi oftară. Totul părea în neregulă. Era în neregulă că murise unchiul Monty. Era în neregulă că Olaf şi bărbatul cu cârlige reuşiseră să scape din nou. Era în neregulă că Bruce credea că unchiul lor era o persoană cu un nume prostesc, şi nu un savant genial. Şi era în neregulă să crezi că cei trei fraţi nu mai vroiau să vadă un şarpe. Şerpii, şi tot ce era în Camera Creaturilor, erau ultimele amintiri pe care le aveau de pe urma celor câteva zile fericite pe care le petre-

cuseră aici, de fapt, singurele zile fericite pe care le avuseseră de când le muriseră părinții. Chiar dacă știau că domnul Poe nu i-ar fi lăsat să stea cu reptilele, era în neregulă să nu le mai vadă niciodată, fără măcar să-și ia la revedere.

Ignorând instrucțiunile domnului Poe, Violet, Klaus și Sunny se îndreptară în fugă către locul unde bărbații în salopete încărcau cuștile într-un camion pe care scria „Societatea Herpetologică". Era lună plină, iar lumina ei reflectată prin pereții de sticlă făcea Camera Creaturilor să pară un diamant mare care strălucea puternic – un veritabil *briliant.* Când Bruce folosise cuvântul „geniu", referindu-se la unchiul Monty, intenționase să spună „cineva cunoscut pentru inteligența sa". Dar când folosiseră copiii același cuvânt – și când se gândiseră din nou la el în acele momente, cu ochii la Camera Creaturilor care strălucea în întuneric – intenționaseră să spună mult mai mult decât atât, și anume că, deși situația lor actuală

era tristă, şi chiar dacă urmau alte evenimente nefericite în viețile lor, unchiul Monty și bunătatea lui vor străluci în amintirea lor. Unchiul Monty era genial, iar timpul petrecut cu el fusese extraordinar. Bruce şi oamenii lui de la Societatea Herpetologică n-aveau decât să împrăştie colecția unchiului Monty, dar nimeni nu putea să schimbe felul în care frații Baudelaire aveau să-şi amintească întotdeauna de el.

– La revedere, la revedere! strigară orfanii Baudelaire, în timp ce Incredibila Viperă Mortală era încărcată în camion.

Și chiar dacă Vipera era prietena lui Sunny, Violet şi Klaus începură să plângă împreună cu sora lor, iar când Incredibila Viperă Mortală îşi ridică uşor capul ca să-i privească, observară că plângea şi ea , cu lacrimi mici, care îi picurau din ochii verzi. Și Vipera era genială, iar când se uitară unul la altul, copiii îşi văzură lacrimile şi felul în care străluceau.

– Ai fost genial, murmură Violet către Klaus, că ai aflat acele lucruri despre Mamba du Mal.

– Tu ai fost genială, murmură Klaus, că ai găsit obiectele alea în valiza lui Stephano şi ai pus totul cap la cap!

– Genial! spuse din nou Sunny, iar Violet şi Klaus îşi îmbrăţişară sora, conştienţi că şi cea mai mică dintre fraţii Baudelaire fusese genială când le distrăsese atenţia adulţilor, prefăcându-se muşcată de Incredibila Viperă Mortală.

– La revedere, la revedere! strigară genialii fraţi Baudelaire şi făcură cu mâna reptilelor unchiului Monty.

Rămaseră împreună în lumina lunii, făcând cu mâna după reptile, chiar şi după ce Bruce închise uşile camionului, iar acesta trecu pe lângă arbuştii în formă de şerpi şi se îndreptă către Ulița Urâtă. Ba chiar şi după ce luă curba şi dispăru în întuneric.

LEMONY SNICKET

s-a născut într-un orășel cu locuitori bănuitori, gata să se ia la harță din orice. Acum locuiește într-un oraș mai mare. În timpul liber, culege informații de la fața locului și este considerat un fel de expert de către autoritățile orașului. Acestea sunt primele lui cărți pentru Editura HarperCollins.

Îl puteți contacta pe Web la http://www.harperchildrens.com/lsnicket/
sau să-i scrieți pe adresa lsnicket@harpercollins.com

BRETT HELQUIST

s-a născut în Gonada, Arizona. A crescut în Orem, Utah, iar acum locuiește în New York. A obținut diploma în arte plastice, la Universitatea Brigham Young, și de atunci realizează și ilustrații. Desenele lui au apărut în multe publicații, inclusiv în revista *Cricket* și în ziarul *The New York Times*.

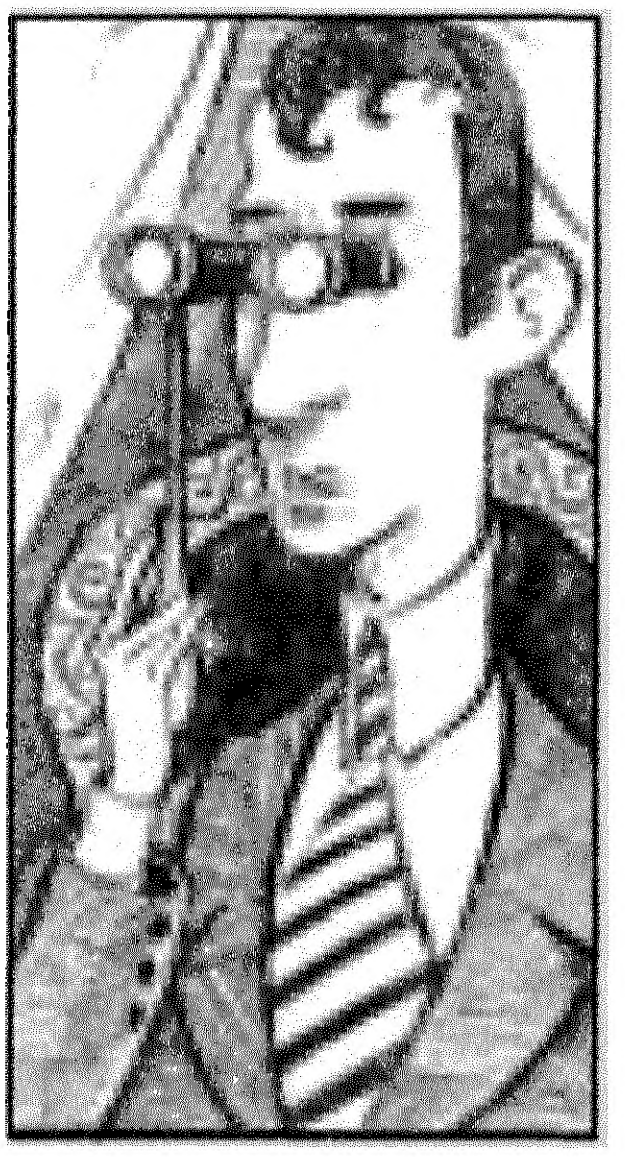

ÎN ATENȚIA REDACTORULUI MEU,

Îți scriu de pe malul Lacului Lachrymose, unde examinez rămășițele casei mătușii Josephine, ca să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat cu orfanii Baudelaire când au venit să locuiască aici.

Te rog să mergi la Cafeneaua Kafka, la ora 4 după-amiaza, miercurea viitoare, și să-i comanzi celui mai înalt dintre chelnerii de acolo un ceai de iasomie. Dacă dușmanii mei nu-mi vor zădărnici planurile, chelnerul îți va aduce un plic în loc de ceai. Înăuntrul plicului, vei găsi descrierea acestor evenimente îngrozitoare, întitulată LACUL LACHRYMOSE, ca și schița peșterii Curdled, o punguță cu sticlă pisată și meniul de la restaurantul Anxious Clown. O să mai găsești o eprubetă conținând o lipitoare din Lacul Lachrymose, astfel încât domnul Helquist să poată crea un desen cât mai autentic. SUB NICI O FORMĂ să nu deschizi eprubeta!

Ține minte, tu ești ultima mea speranță ca povestea orfanilor Baudelaire să poată fi, în sfârșit, adusă la cunoștința marelui public.

Cu respect,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Dragă Cititorule,

Dacă ai ales această carte sperând să găseşti o simplă povestire amuzantă, mi-e teamă că ai făcut o alegere greşită. Povestea poate părea veselă la început, când fraţii Baudelaire îşi petrec timpul în compania unor reptile interesante şi a unui unchi blând şi zăpăcit, dar nu te lăsa păcălit. Dacă îi cunoşti măcar puţin pe nefericiţii orfani Baudelaire, atunci ştii deja că în cazul lor până şi evenimentele plăcute duc către nefericire.

De fapt, în paginile la care te uiţi acum, cei trei fraţi scapă ca prin minune dintr-un accident de maşină, dau de un miros oribil şi de şerpi veninoşi, sunt ameninţaţi de un cuţit lung şi de o veioză pentru citit, şi se întâlnesc cu o persoană pe care nu credeau că o vor mai vedea vreodată.

Este de datoria mea să aştern pe hârtie – deşi foarte întristat – aceste povestiri neplăcute, dar nu te opreşte nimeni să laşi imediat cartea din mână şi să citeşti ceva vesel, dacă preferi genul respectiv.

Cu tot respectul,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 973-583-364-6